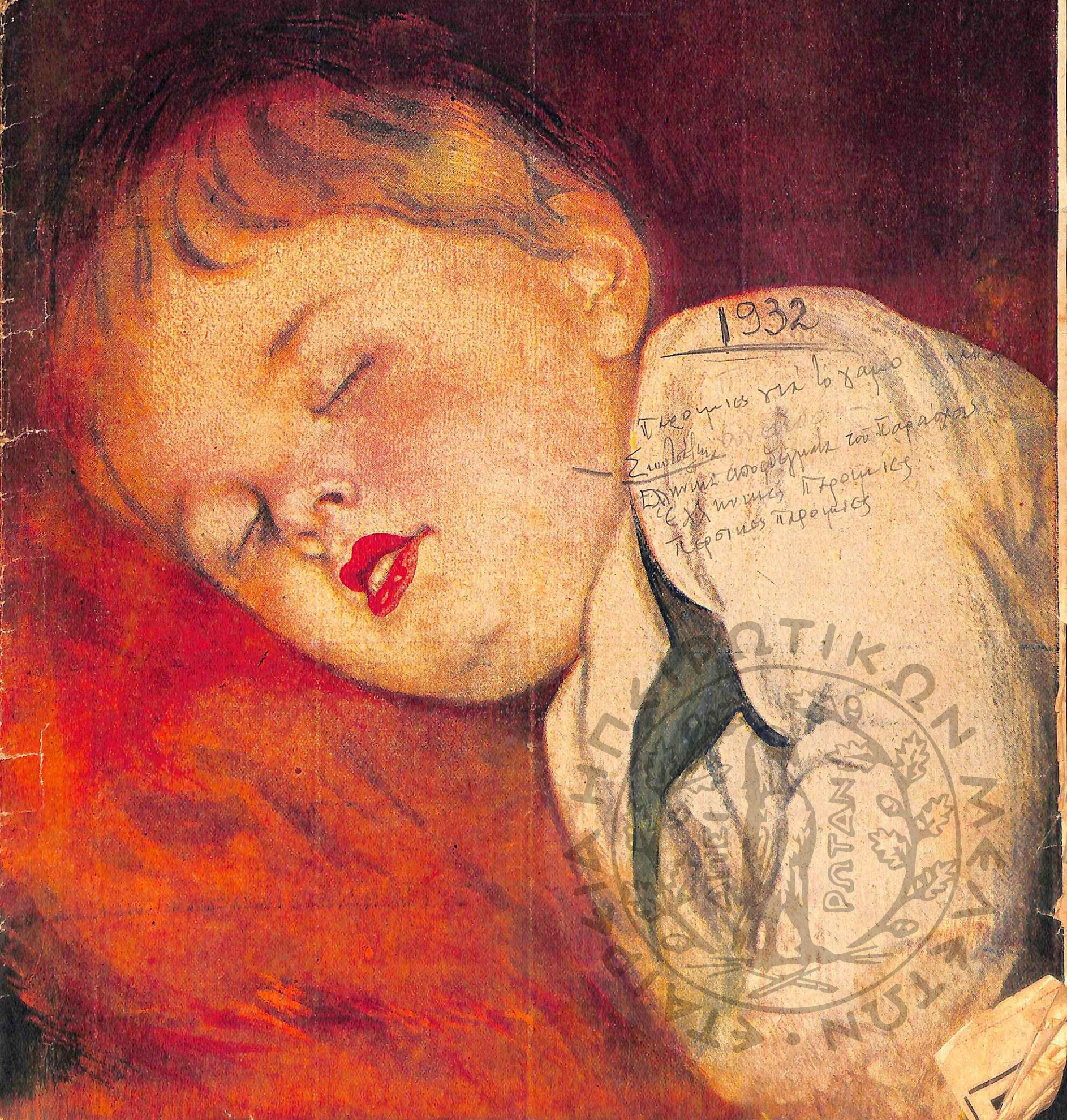

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΕΤ!

ΑΡ. 28
307

ΠΟΥΔΡΑ
ΚΡΕΜΑ
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ
ΣΑΠΟΥΝΙ

EDELWEISS

Είνε τα τέσσα-
ρα απαραίτητα και α-
παραμίλλα είδη της
τουαλέτας.

Μία δοκιμή θα σας πείσει. Παλούνται
εις όλα τα Φαρμακεία. Κεντρική 'Απο-
θήκη: Σταδίου 15, Φαρμακείον Μινέρβα.
Φαρμακείον ΜΠΑΚΑΚΟΥ, 'Ομόνοια.

ΛΕΜΟΝΙΑ ΦΘΗΝΑ

'Η CITRONINA, βγαλμένη από τα φρέσκα λεμόνια, τα
άντικαθιστά τελείως.

'Ενα πακέτο ισοδυναμεί σχεδόν με 20 λεμόνια.

Πωλείται στα κεντρικά Φαρμακεία προς δραχμάς 7.
Κεντρική παρακαταθήκη: Φαρμακείον ΜΠΑΚΑΚΟΥ
Πλατεία 'Ομονοίας.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 41)4ο)ο μέχρι δραχμών 100.000
ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ
42 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο 'ΦΟΙΝΙΞ,,

'Αποφεύγετε τα πολυδάπανα ταξίδια εις τας διαφόρους
ιαματικές πηγάς, προτιμώντες να λαμβάνετε ταύτα εις τό
έν 'Αθήναις 'Υδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 5,
παραπλεύρως θεάτρου Κοτοπούλη. Τα ιαματικά τεχνήτα
Λουτρά των διαφόρων Λουτροπέλεων ΑΙΔΗΨΟΥ—ΜΕΘΑ-
ΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, αναπληρούν τελείως τα
ιαματικά λουτρά των ως άνω αναφερομένων ιαματικών πη-
γών. 'Ιατρικά συμβούλια δωρεάν. Τελεία ανακαινίσαις.
Ώραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ.—8 π. μ.

Κάθε κομψή Κυρία δεν πρέπει να βια-
σθῇ γιὰ τὰ καλοκαιρινὰ της φορέματα.
'Ας ἐπισκεφθῇ τὸν **ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ**
τῆς διπλωματούχου μεδίστας

Δ' ΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θα εὕρῃ ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλλα
τῆς θερινῆς αἰσὶν με χάρι, Παριζιάνικο
γούστο καὶ τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ
τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρῳ.

FLY-TRAP

ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

Αρωματικὸν ἔντομοκτόνον
'Εξολοθρεῖτε Μύρες, κουνούπια
κορεοὺς γύλους, κατοσάριδες κτλ.
ΤΖΟΥΡΟΣ—ΚΑΡΡΑΣ & ΣΙΑ ΠΛΑΤ. ΔΕ ΘΕΟΔΩΡΩΝ 5

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Τὸ καλύτερον φάρμακον διὰ τὴν
θεραπείαν τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως
καὶ ἀρθρίτιδος ἀπεδείχθη ὅτι εἶνε
ἡ Arterio-vaccine Dr. Cilimbaris.
'Η ἀρτηριοσκληρώσις θεραπεύεται
ταχέως διὰ τῆς ἀρτηριοβαξίνης Τσι-
λιμπαρί, ἀνευ διαίτης καὶ ἀφαιμά-
ξεων, ἐπίσης καὶ ἡ ἀρθρίτις ἀνευ
λουτροῦ.

Τὴν συνιστοῦν οἱ διατρεπέτεροι
ιατροὶ τῆς Εὐρώπης.

Εἶνε ἐγκεκριμένη ὑπὸ τοῦ 'Ιατρο-
συνεδρίου τῆς 'Ελλάδος, ὑπὸ τῆς
Γερμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ
τοῦ Διεθνoῦς 'Ιατροσυνεδρίου τῆς
Βέρνης. Εὐρίσκεται εἰς τὰ φαρμα-
κεία.

'Αντιπρόσωπος
Σ. ΒΟΣΥΝΙΩΤΗΣ

Φαρμακοποιός, 'Αγίου Κωνσταντι-
νου 15, 'Αθήναι.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οἰκόμεδον 600 πε-
ρίπου πήχεων ἐπὶ τῆς οδοῦ 'Αγ.
Βαρβάρας 18 (Προφῆτης 'Ηλίας
Παγκρατίου). Πληροφορίαι παρὰ
τῷ Διευθυντῇ τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙ-
ΑΣ», Λέκα 7.

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ ΚΑΙ ΦΡΟΛΟΤΟΚΟΙΕΙΟΝ

ΣΩΤΗΡΙΟΥ Κ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝ 87
ΑΘΗΝΑΙ

Κατασκευάζονται διάφορα καλ-
λιτεχνικά κοσμήματα.
'Επισκευαὶ ὁρολογίων.

'Επιχρυσώσεις καὶ ἐπαυρώσεις.
Πώλησις κοσμημάτων καὶ δια-
φόρων ὁρολογίων.

ΓΕΩ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

'Ιατρὸς δερματολόγος. 'Επὶ δεκα-
εξαετίαν 'Επιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέ-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ.
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται δόδς Κε-
φαλληνίας καὶ Τεγέας 1.
Ώραι 8—11 π. μ. καὶ 4—7 π. μ.
'Αριθ. τηλεφ. 80215

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΚΡΗΣ

Στοματολόγος—'Οδοντίατρος
Πανεπιστημίου Παρισίων—'Αθηνῶν
Αἰόλου 40 (εἰσόδος Βασιλικῆς 7)
'Αθήναι

Οἰκωγένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 200
'ΕΞ ΑΜΗΝΟΣ 100
'ΕΞ ΟΥΤΕΡΙΚΟΥ 6
'ΑΜΕΡΙΚΗΣ 6
'ΟΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 30
'ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ, 10 'Ιουλίου 1932

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21—419

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

'Εν 'Αμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.
'Εν Αἰγύπτῳ ὁ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
'Εν Βελγικῇ Κογκὸ ὁ κ. Γ. 'Αντωνιάδης B.P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

'Εν 'Αμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
'Οπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Πολλοὶ ἀναγνώσται μας μᾶς γράφουν, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικoῦ μας, ἀλλὰ ἔυκολοῦν-
ται εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν, ὅτι δεχομεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλον, βιβλίων, 'Ημερολογίων,
κτλ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἰσθήποτε τιμῆς.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ: «Τρεῖς γυναί-
κες».—**ΛΙΛΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ:**
'Αργυρινές».

Τὸ νέο βιβλίο τοῦ κ. Ντόλη Νίχβα
ἔχει πολλὰ ἀναμφισβήτητα χαρίσμα-
τα. Καί, πρῶτα—πρῶτα, τὴν πυκνότη-
τα τοῦ ὅρου, ἡ ὁποία, προπῆντων
στὴν ἀρχὴ τοῦ, εἶναι ὑποδειγματική.
Φράσεις γεμάτες, δεμένες στερεὰ με-
ταξὺ τους, δαλμένες ἀκριβῶς στὴ θέ-
σι τους, με ἀρχιτεκτονικὴ ἀκετὴ κα-
λὴ, φυσικὴ, ἀβίαστες, με κάποιο
μαντευμένο ρυθμὸ, δημιουργοῦν τὴς
εἰκόνας καὶ δίνουν τὴς ἐντυπώσεις
ἄριστες καὶ πλήρεις. Εἶνε κρίμα μόνο
ποὺ ἡ πυκνότης αὐτὴ δὲν διατρεῖ-
ται ὡς τὸ τέλος καὶ τὸ ὄφος πλῆθ-
ραίνει κάπως, ὅσο προχωρεῖ κανεὶς
στὴν ἀνάγνωσιν.

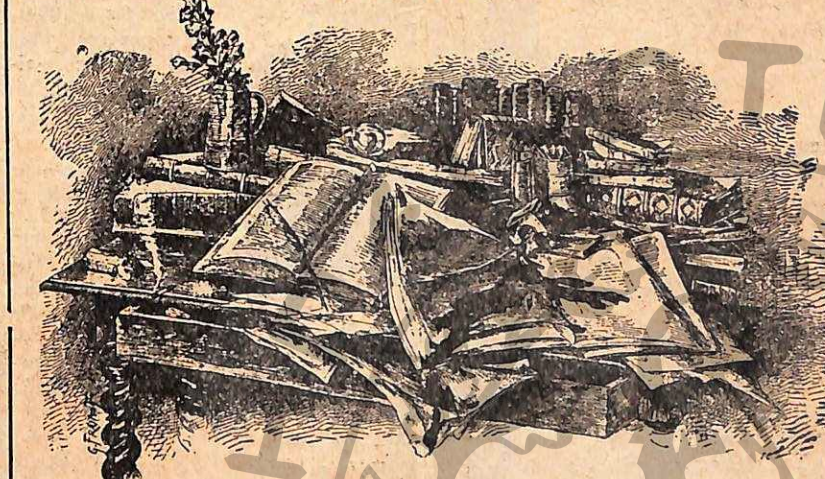
'Ο κ. Νίχβας ἐξακολουθεῖ καὶ στίς
'Τρεῖς γυναῖκες» νὰ ἐπιμένει, στὴν
προσπάθειά του νὰ δημιουργήσῃ στὴν
'Ελλάδα ἐνὰ εἶδος κοσμοπολιτικοῦ μυ-
θιστορήματος. Εἶτε εἰλικρινῆς ὅμως
εἶναι ἡ προσπάθειά του αὐτὴ, εἴτε
τοῦ φαίνεται πὺς εἶναι εἰλικρινῆς,
δὲν μᾶς ἐνθουσιάζει καθόλου καὶ οὐτε
τὴν ἐπιδοκιμάζουμε. Τὰ νέα εἶδη ἀ-
παιτοῦν καὶ νέους τρόπους. Οἱ σύγ-
χρονοι ξένοι συγγραφεῖς, ὅπως ὁ Μο-
ραν, ὁ Ζιραντοῦ καὶ, προπάντων ὁ
δάσκαλος καὶ τῶν δύο Βαλερὺ Λα-
μπῶ, γράφοντας τὰ κοσμοπολιτικά
τοὺς μυθιστορήματα, ἀνακαίνισαν ἐξ
ἁλοκλήρου τὸ μυθιστόρημα, γιὰτὶ δη-
μιούργησαν καινούργια φαστικά καὶ
συντακτικὰ ἀκμά μέσα. 'Αν δὲν τὸ
ἔκαναν αὐτοί, ὑπῆρχε κίνδυνος, παρ-
'ὅλο τὸ τεράστιον ταλάντο τους, νὰ ἐ-
πέσουν στὸ ἐπίπεδο τοῦ Ντεκουμπῆ,
ὁ ὁποῖος νομίζει πὺς γράφει κοσμο-
πολιτικὰ καὶ μοντέρνα μυθιστορήμα-
τα, ἐνῶ στὴν πραγματικότητά δὲν εἶ-
ναι παρὰ ἕνας κοινὸτατος ἐπιφυλλι-
ναὶ ποὺ ἱκανοποιεῖ τὰ πὺς ῖν
δογμάτος τοῦ μεγάλου κοινῷ.
'Ακριβῶς δὲ ὁ κ. Νίχβας ἀπ' αὐτὸ
τὸ κοινὸν πρέπει νὰ φυλάγεται. Για-
τὸ καὶ κανὼν σχεδόν, ἔστι γράφε-
ται γιὰ νὰ διαβασθῇ ἀπὸ τὸ πᾶν κοι-
νόν, εἶναι προωρισμένῃ ν' ἀποτύχει.

'Ενας συγγραφεὺς γιὰ νὰ ἱκανοποιή-
σῃ εὐκόλως τὸν ἀναγνώστη τοῦ παρ-
σπονδῇ πρὸς τὴν τέχνη, ἡ ὁποία εἶ-
ναι πορμερὰ αὐστηρὴ καὶ ἔχει τερά-
στιες ἀπαιτήσεις.
Γι' αὐτὸ θὰ θέλαμε πολὺ νὰ βλέ-
παμε ἕνα ἔργο τοῦ κ. Νίχβα γραμμέ-
νο ἀποτελεσματικῶς γιὰ τὸν ἑαυτὸ
του. Νομίζουμε πὺς μπορεῖ νὰ γρά-
ψῃ ἕνα τέτοιο ἔργο. 'Αν τὸ γράβῃ,
τότε θὰ τὰ πῶμε πολὺ καλλίτερα.

Τὰ ποιήματα τῆς δίδος Λίλας Κα-
ρακάλου—ἃς τὸ πῶμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ

σάν μιὰ σπονδὴ πὺς τὴ δροσιά θὰ
(σοὺ χάριση.
'Απόκομῃ μου Ρήγισσα, σκληρὸς
μοὺ στάθηκε ὁ δρόμος» στὸ κομμὶ μου
κυλάει ὁ πόνος παντοκράτορας, πυ-
(ρὸς
καὶ νοιώθω νὰ συντρίβονται οἱ ἀρ-
(μοὶ μου
ἀπὸ τοὺς κρικους μᾶς ἀδωδης ἀ-
(λύσσου.
Μὰ τ' ἀψηφῶ... φτάνει πὺς πῆρα τὸ
(φιλι Σου!...

Κι' ὅλα τὰ ποιήματα τῆς συλ-
λογῆς εἶνε παρόμοια: στιχοτυγνική

—εἶναι ποιήματα χωρὶς καμμιὰ ποιη-
σι. Εἶναι θέματα ἀπολύτως σύμφωνα
πρὸς τοὺς κανόνες τῆς μετρικῆς καὶ
τῆς στιχομετρίας, ἀλλὰ ἡ ἐμπνευσίς
τοὺς λείπει, μονότονι τὸ πρῶτο ἀπ'
αὐτὰ τιτοφορεῖται «Δέσμη πρὸς τὴν
'Εμπνευστὴ». Τὸ παραθέτουμε ἐδῶ
γιὰ νὰ λάβετε μιὰ ἰδέαν τῶν στίχων
τῆς:

'Αστερομάτα Ρήγισσά μου, σοὺ ἔχω
(στήσει

ἕνα λαμπρὸ, πανύψηλο Ναὸ,
ἐμάζεψα δὲς τὶς φωνῆς ἀπὸ τὴ φύσιν
τὶς ἔκανα γιὰ Σένα ἕνα ψαλμό.

Στὸ ἐλατοφύτετο ἀνέβηκα βουνό,
τῆς θέας 'Αλήθειας νάβω ἐκεῖ τὴ
(δρόση,
γιὰ νὰ σοὺ φέρω τὸ κροστάλινο νερό

ἐκτέλεσις ἐνὸς ὁρισμένου ὁρίματος ἐκ
τῶν προτέρων καθωρισμένου.
'Α, δασπονίς, δὲν εἶναι αὐτὸ ἡ
ποιήσις καὶ οὐτε φτάνει νὰ ἔρει κα-
νεὶς νὰ συνθέτῃ ἀρίστους στίχους γιὰ
νὰ γράβῃ ποιήματα. Αὐτὰ εἶναι τὰ
λιγώτερο...

'Αλλοτε δέβαιν τὸ πιστεῦν καὶ
τὸ ἐφαρμόζειν αὐτὸ. Μὰ σήμερὰ ἄλ-
λάζν οἱ καιροί.

Μεταξὺ τῶν βιβλίων πὺς κυκλο-
φόρησαν τελευταῖα, εἶναι καὶ ἡ με-
ταφράσις τοῦ περιήγητος πολυμικοῦ
μυθιστορήματος τοῦ Ράλλου συγγα-
φῆς Ρολαν Ντεζέλες «Οἱ Ἑλλῆνες
Σταυροί». 'Η μεταφράσις αὐτὴ αὐτο-
τιτοφορεῖται «Λογοτεχνική».

Δυστυχῶς, ἀπὸ τὸ ξόφυλλο, ἡ με-
τάφρασις τοῦ τίτλου τὸ διαψεύδει αὐ-
τό. 'Ιδού, πὺς μεταφράζεται: καί...
καταστρέφεται ὁ ὁραίος τίτλος τοῦ
ἔργου: «Ἑλλῆνες Σταυροὶ στὸ Μέ-
τωπον». Αὐτὸ τὸ «στὸ Μέτωπον» τί
γρεῖζεται; 'Ασφαλῶς ἕνας λογοτέ-
χνης μεταφράστῃς δὲν θὰ ἔκανε ποτὲ
ἐνα τέτοιο σολοικισμό. 'Επειτα ἔρ-
χεται ἡ 'Αρχαὸ τῶν Γάλλων φαντά-
ρων, ἡ ὁποία ἀποδίδεται πολὺ... ἀρι-
στοκρατικὰ καὶ με πολλὴν σεμνοτυ-
φίαν. 'Ο μακαρίτης μεταφράστῃς Σι-
κλίτσας, ὅταν πρὸ πολλῶν ἐτῶν, με-
τέφρασε τὰ «Μυστήρια τῶν Παρισί-
ων» τοῦ Σὺρ, κατέβασε κάτω ὅλα τὰ
λεξικά τῆς 'Αρχαὸ γιὰ νὰ τὴν ἀπο-
δίδῃ ἀκριβῶς. Γιατὶ νὰ μὴν ἀκολου-
θοῦν καὶ οἱ σύγχρονοι μεταφράσται
τὸ παράδειγμα του, σήμερὰ μάλιστα
πὺς ὑπάρχει πλήθος τελειοτάτων λε-
ξικῶν τῆς 'Αρχαὸ;

ΕΥΗΛΛΙΝΟΣ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΣΧΟΛΙΚΗ ΕΡΩΤΗ

'Επὶ τὴ λήξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους, ἐδόθη
τὴν 26 'Ιουνίου λαμπρὰ ἐρωτὴ εἰς τὸ 'Ι-
διαιτὸν 'Εκπαιδευτήριον τοῦ Νέου Κόσμου
'Εἰς 'Αναγνώστας τῆς κ. Αἰκατ. Λεωνί-
δου. Τὸ πρόγραμμα τῆς ἐρωτῆς, ποι-
κίλον καὶ ἐκλεκτόν, ἐτετέλεσθη ἐπιτυχέ-
στα ὑπὸ τῶν μικρῶν μαθητῶν, χάρις εἰς τὰς
φροντίδας τῆς διευθυντρίας κ. Αἰκατερίνης
Δερμιῶν καὶ τῶν διδασκαλισσῶν 'Αναστα-
σίας Π. Γιαννακοῦ καὶ 'Ελλάδος Ι. Μι-
χαηλίδου.

'Εκ τῶν μαθητῶν καὶ τῶν μαθητρίων
διεκρίθησαν ἑξαιρετικά οἱ Α. Καλοῦτας,
Ν. 'Αλευρίδης, Ι. Θεομίδης, Α. Βλαχο-
πούλου, Μ. Χριστοδούλου, Α. Παπακαρ-
λάτος, Α. Λαμπράκης, Η. 'Αμοῦρη, Σ.
Καίσαρης, Π. Μανωλίδης, Ι. Καστρινίδης,
Α. Σαρδούνης, Κ. Φωτῆς, Α. Φραγκοῦδης,
Α. Λεονταρίδης καὶ Π. Σοφειάνος.

Τὴν ἐρωτὴν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας
τῶν οἱ κ.κ. Η. Τζούδης, Π. Γιαννακοῦ,
Λιακοπούλου, Π. Μιχαηλίδου, ὁ κ. καὶ ἡ
κ. Ι. Μιχαηλίδης, Δ. Λοῖζος, ὁ κ. καὶ ἡ κ.
'Αλευρίδης, ἡ κ. 'Ελπίς 'Ασημακοπούλου,
οἱ κ.κ. ἀδελφοὶ Καίσαρη, κ. Ν. Γιαννα-
κόπου, κτλ.

'Αέλιος συγχαρητῶν εἶνε καὶ ὁ μουσι-
κοδιδάσκαλος τοῦ 'Εκπαιδευτηρίου κ. Δ.
Παυλίδης, ὁ ὁποῖος διηύθυνε τὴν σχολι-
κὴν ὀρχήστραν πὺς συνόδευε τὴν ἐρωτὴν
καὶ ἐτετέλεσε πρωτότυπους συνθέσεις του.
Ν. Θ.

ΜΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΣ ΤΥΧΟΛΟΓΙΣΤΙΣ

Η ΛΑΙΔΗ ΡΩΣΣΕΛ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

(Πώς διηγείται η ίδια την άπιστευτη ιστορία της)

Η νεαρά αυτή Λονδρέζα εινε κόρη του πλουσιωτάτου μαρκιζού του Ντάφριν και του "Άδα, του οποίου ο πατέρας έχρηματις επί πολλά χρόνια αντιβασιλεύς των 'Ινδιών. Και όμως, παρά την άριστοκρατική της καταγωγή και παρά την κολοσιαία της περιουσία, η Πατρικία, όταν έλειπε τα δεκαεννιά της χρόνια, σηκώθηκε μία μέρα, στα καλά καθούμενα, έφυγε κρυφά απ' το σπίτι της, παράτησε τους φίλους και γνωρίσιμους της και τις κοσμικές διασκεδάσεις και πήγε ως υπηρέτρια σε μία άσπικη οικογένεια, όπου και διηρέτησε επί εννιά δόκλους μήνες.

Από κεί, έπειτα, από διάφορες άλλες περιπέτειες, υπομείνει απ' την τυχοδιωκτική της χαρακτήρα, έγινε μετά τρία χρόνια ήθοποιός κι έπειτα από άλλα τρία συγγραφέας.

Τελευταία άρχισε να δημόσιεύει σε μία εφημερίδα την αφήγησι διαφόρων περιπετειών της. Χάρη των αργωνιστών μας, μεταφράζουμε και δημοσιεύουμε την πρώτη συνέχεια, στην οποία περιγράφει, με χαριτωμένο τρόπο, πώς και γιατί έγινε υπηρέτρια.

«Η ημέρα της 19ης έπεται του γενεθλίου μου, γράφει, με βρήκε διπλά άρρωστη. Είχα τις δύο χειρότερες άρρώστειες που μπορούν να βρούν έναν άνθρωπο: πονόδοντο και... ίνις.

Για την πρώτη κατέφυγα σ' έναν δοντογιατρό, ο οποίος και μ' άφηλάζε απ' αυτήν.

Μά ποιος θα μ' άπαιλάζε απ' τη δεύτερη άρρώστια μου; σκεπτόμουν την ώρα που πήγαινα στο έργοσπίτι του δοντογιατρού.

Έχει όμως που περίμενα στην αίθουσα άναμονής, είδα απέναντί μου κάποια ηλικιωμένη κυρία, μία δούκισσα που την έγνωριζα εξ ύψους, να διαβάζει ένα φύλλο των "Τάιμς".

Έπειτα δεν είχα τίποτε καλύτερο να κάνω, έσκυψα από πάνω της με τόπο κι άρχισα να διαβάζω κι έγω τη σελίδα της κοσμικής κίνησης.

Διότι εκεί ένα σωρό πράγματα για χορούς, για δείχνει, για επίσημα δείπνα, για φιλικωτικές κομμικές γιορτές κλπ. Άσυναίσθητα άναστανάξα γιατι ήξερα ότι με περίμενε η άγγελισσα να παρευρεθώ στις περισσότερες απ' τις συγκεντρώσεις αυτές.

Έπειτα η δούκισσα παρότρυνε το φύλλο των "Τάιμς" και το πήρε έγω. Γύρισα τότε στη σελίδα των μικρών άγγελιδιών. Είδα εκεί ότι υπήρχαν άγγελιδιών. Είδα εκεί ότι υπήρχαν άγγελιδιών.

Έπειτα η δούκισσα παρότρυνε το φύλλο των "Τάιμς" και το πήρε έγω. Γύρισα τότε στη σελίδα των μικρών άγγελιδιών. Είδα εκεί ότι υπήρχαν άγγελιδιών. Είδα εκεί ότι υπήρχαν άγγελιδιών.

Έπειτα η δούκισσα παρότρυνε το φύλλο των "Τάιμς" και το πήρε έγω. Γύρισα τότε στη σελίδα των μικρών άγγελιδιών. Είδα εκεί ότι υπήρχαν άγγελιδιών. Είδα εκεί ότι υπήρχαν άγγελιδιών.

Έπειτα η δούκισσα παρότρυνε το φύλλο των "Τάιμς" και το πήρε έγω. Γύρισα τότε στη σελίδα των μικρών άγγελιδιών. Είδα εκεί ότι υπήρχαν άγγελιδιών. Είδα εκεί ότι υπήρχαν άγγελιδιών.

έξής θα είνε "Άννα Μάτζινς. Μία παλαιοϋπηρέτρια.

Δοκίμασα και ξαναδοκίμασα να ρούχα και το καπέλλο που θα φορούσα ως "Άννα Μάτζινς.

Η επομένη μου πούξι ήταν να πάω στο τηλεγραφείο και να στείλω με την υπογραφή της "Άννας Μάτζινς ένα τηλεγράφημα προς την κυρία Β... την οποία είδοποιούσα ότι θα την συναντούσα την επομένη το πρωί στη Λέσχη Κυριών του Κάρλτον.

Έπειτα γύρισα στο σπίτι μου, όπου και πήγα στο τσάι της λαίδης Κόρζον, από κεί σ' ένα επίσημο δείπνο, από κεί στο χορό της προσέβας της Χιλής κι από κεί στο κρεβάτι μου.

Το πρωί της επομένης, την ώρα που ήθελα να πάω στο σπίτι της κυρίας Κόρζον, στην οποία είχαν συνηθίσει να πάνε, η κυρία Κόρζον, η οποία ήταν πολύ άρρωστη, μου είπε: "Άννα, έλα μαζί μου, να πάμε στην εκκλησία."

Ενώ καθόμουν με ύψος δειλό και περίμενα ναρθή η υποψηφία κυρία μου, παρηγοριόμουν με την έλπίδα ότι το ίδιο βράδυ θα θριασκύνουν μέσα στο χόλλ του υπηρέτικού προσωπικού πίνοντας τσάι, πραγματικό τσάι και όχι από χείνο που σερβίρουν στις κοσμικές συγκεντρώσεις.

Επί τέλους σε κάποια στιγμή, φάνηκε η κυρία Β... "Όταν της είπα ότι την περιμένω κι ότι είμαι η "Άννα Μάτζινς, με πλησίασε και κυττάζοντας με έρευνήτικά από πάνω ως κάτω, μου είπε:

— "Α, έδω είπατε κιόλας; Κάθισε άμέσως σε μία πολυθρόνα και, δείχνοντάς μου μία καρέκλα, μου είπε:

— "Κάθισε. Κάθισε άμέσως κι άρχισα κι έγω με τη σειρά μου να την κυττάω προσεκτικά. Ήταν νόστιμη, λεπτή και κομψή κι είχε επάνω της ένα άρωμα υπαίθρου, έξοχης και έπαρχιας. Ήταν τελος ο τύπος της κυρίας που θα μου άρεσε να υπηρετήσω.

Κατόπιν της έδωσε τα συστατικά μου γράμματα κι αυτή τα διάβασε ένα-ένα και με μεγάλη προσοχή, ένω έμένα μόλις πιστεί η άναπνοή, καθώς της έδωσα να τα ξεφυλίζει με τόση σχολαστικότητα.

Μά γιατί η λαίδη Ρώσσελ δεν έχει γράψει από τότε ως τότε υπηρέτησε στο σπίτι της;

— "Πολύ καλά, μου είπε. Κανονισμένα το μισθό και υεινάς σύμφωνα μ' αναλάβω από το ίδιο βράδυ κιόλας υπηρεσία στο σπίτι της.

Για να πάω στο σπίτι της κυρίας μου που θριασκύνουν μέσα στο χόλλ του υπηρέτικού προσωπικού πίνοντας τσάι, πραγματικό τσάι και όχι από χείνο που σερβίρουν στις κοσμικές συγκεντρώσεις.

Επί τέλους σε κάποια στιγμή, φάνηκε η κυρία Β... "Όταν της είπα ότι την περιμένω κι ότι είμαι η "Άννα Μάτζινς, με πλησίασε και κυττάζοντας με έρευνήτικά από πάνω ως κάτω, μου είπε:

— "Κάθισε. Κάθισε άμέσως κι άρχισα κι έγω με τη σειρά μου να την κυττάω προσεκτικά. Ήταν νόστιμη, λεπτή και κομψή κι είχε επάνω της ένα άρωμα υπαίθρου, έξοχης και έπαρχιας. Ήταν τελος ο τύπος της κυρίας που θα μου άρεσε να υπηρετήσω.

Κατόπιν της έδωσε τα συστατικά μου γράμματα κι αυτή τα διάβασε ένα-ένα και με μεγάλη προσοχή, ένω έμένα μόλις πιστεί η άναπνοή, καθώς της έδωσα να τα ξεφυλίζει με τόση σχολαστικότητα.

Μά γιατί η λαίδη Ρώσσελ δεν έχει γράψει από τότε ως τότε υπηρέτησε στο σπίτι της;

το να γράψω βιβλίο.

"Άλλοίμωρο όμως!... Πολύ άργα μανθάνει κανείς ότι τίποτε σ' αυτόν τον κόσμο δεν είνε εύκολο.

"Όταν κατέβηκα απ' το τραίνο στο σταθμό του Νόρφολκ, είδα να με πλησιάζει ένας μεσκόπος άνδρας με μαστίγιο στο χέρι και με κακέτο άμαξά.

— Είσατε ή μίς Μάτζινς; με ρώτησε.

— Μάλιστα, του άπάντησα.

— Να το άμάξι. Πέρασε μέσα!

Και μούδειξε ένα άμάξι που σταθμεύε έξω απ' το σταθμό. "Ανέβηκα πάνω, ανέβηκα κι αυτός κι ένω έπιανε τα ήνια του άλόγου, μου είπε με κάποια οικειότητα τώρα.

— Το μάντεψα ότι είστε σεις ή μίς Μάτζινς.

— Πώς το μάντεψες; ρώτησα.

— Απ' το παρουσιαστικό σου, μίς. Είσαι καμαριέρα απ' την κορφή ως τα νύχια. "Όλα σου φανερώνουν ότι είσαι καμαριέρα με τα βλα σου, καμαριέρα από κούνια.

Άκόμα και σήμερα δεν μπορώ να βεβαιώσω αν το φιλοφρόνημα έκεινο με κολάκεψε ή με δυσάρεστησε.

ΛΑΙΔΗ ΠΑΤΡΙΚΙΑ ΡΩΣΣΕΛ

ΦΥΣΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΔΕΝΔΡΟ... ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΝ...

"Ως τώρα ξέραμε πως υπάρχουν μονάχα ζώα ανθρωποφάγα ή και άγριοι ανθρωποφάγοι. Άλλά νά, που υπάρχει και δένδρο ανθρωποφάγο. Το παράξενο αυτό σαρκοβόρο τέρας του φυτικού βασιλείου, βρίσκεται στη Μαδαγασκάρη. Είνα ένα πελώριο δένδρο με φύλλα μακροτά ως δυόμισι μέτρα και πλατιά ενάμισυ, πολύ χοντρά και βάρια. Τα φύλλα αυτά έχουν την ιδιότητα να τυλίγονται και να περισφίγγουν κάθε τι που θα καθήση άπάνω τους. Οι άγριοι της Μαδαγασκάρης όταν πιάσουν κανέναν ξένο ή κανέναν έχθρο τους, τον ελκύνουν δεμένον άπάνω στο δένδρο αυτό, το οποίο περισφίγγοντας τη ζωντανή λεία του τη... χωνεύει σιγά-σιγά, με τη βοήθεια μιας υγρής ουσίας, την οποία έκρίνει.

ΑΓΡΙΟΛΟΓΟΥΔΑ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

"Όταν πεθάνει κανείς, οι ζωντανοί ρωτούν να μάθουν πόσα χρήματα άφησε. Μά ο άγγελος που στέκει πάνω απ' το νεκρό ρωτάει μονάχα πόσα καλά έργα έπραξε.

Μ ω ά μ ε θ

Οι 'Ιταλοί γεννιούνται καλλιτέχνες, οι Γερμανοί φοιτητές, και οι 'Αγγλοι καπετανέοι.

Ρ ο ύ σ κ η ν

Νά ε'σαι ειλικρινής με τον έαυτό σου. Άν φέρνεται έτσι από έσωτερική ανάγκη τότε θα είσαι ειλικρινής και προς όλους τους ανθρώπους.

Σ α ί ε π η ρ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΛΑΩΝ

(Πώς σατυρίζουν οι Έγγλέζοι τους Σκωτσέζους για την παροιμιώδη φιλαργυρία τους).

Ποιος σούδαλε το μάτι; Ο άδελφός μου. Γι' αυτό είνε έτσι θαθεία βγαλμένο, λέει η λαϊκή παροιμία. Το ίδιο μπορούμε να πούν και οι Σκωτσέζοι για τους γείτονες και όμοιους τους, τους "Άγγλους, οι οποίοι τους κοροϊδεύουν όσο κανείς άλλος στον κόσμο. Δεν τους άφίνουν τους δυσιγισμένους να σταθούν σε χλωρό κλαρί. Και η άφορη έίνε η παροιμιώδης φιλαργυρία των Σκωτσέζων.

Την φήμη που έχουν σε μίς για τη φιλαργυρία τους οι Κεφαλλονίτες, την έχουν στην Μεγάλη Βρετανία, αλλά σ' εκατοντάπλάσιο βαθμό οι Σκωτσέζοι.

Σχετικά με την φιλαργυρία των Σκωτσέζων υπάρχουν διάφορα χαρακτηρισμένα ανέκδοτα, από τα οποία παραθέτουμε έδω μερικά:

"Ένας Σκωτσέζος θεατρώνης πήγε κάποτε στο Λονδίνο για να βρή... ιδέες ρεκαλάμας για το θέατρό του. Περνώντας λοιπόν από έναν κινηματογράφο είδε απ' έξω μία πινακίδα, η οποία έγραφε:

— "Είσοδος ελεύθερα εις τους άνω των 80 έτών".

Αυτή έίνε η καλύτερη ρεκαλάμα! σκέφτηκε ο Σκωτσέζος. Γύρισε λοιπόν πίσω στην πατρίδα του και κρέμασε άπέξω από το θέατρό του μία πινακίδα που έγραφε:

— "Είσοδος ελεύθερα εις τους άνω των 80 έτών, όταν συνοδεύονται από τους... γονείς τους".

"Ένας άλλος Σκωτσέζος έπλετο το "Α-Ν-Ε-Μ-Ο-Ν-Ε-Σ" είχε προσκληθεί κάποτε χριστός γάμος ενός φίλου του. Πριν πιάσει όμως, έμαθε ότι κάθε προσκεκλημένος έπρεπε να χαρίσει στο εύτυχέ ζεύγος κάτι χρυσό. Έπληξε λοιπόν και τους χρίσε μια γυάλα, μέσα στην οποία κολομπούσε ένα ωραίο χρυσόφαρο!

Έχουν λοιπόν να κοροϊδεύουν τους Σκωτσέζους...

ΣΚΕΦΕΙΣ ΤΟΥ ΣΑΤΟΜΠΡΙΑΝ

Μαρκισ άντι να λέγουν "Σωστε με απ' τον θάνατο", έρωστε μάλλον να λένε "Σωστε με από τη ζωή".

Ο άκρογωνιαίος λίθος στο οικοδόμημα της έλευθερίας είνε η άρετή.

— Στο "Άμπερτην, άπάντησε ο

— Στο "Άμπερτην, άπάντησε ο

— Στο "Άμπερτην, άπάντησε ο

— Στο "Άμπερτην, άπάντησε ο

— Στο "Άμπερτην, άπάντησε ο

— Στο "Άμπερτην, άπάντησε ο

— Στο "Άμπερτην, άπάντησε ο

— Στο "Άμπερτην, άπάντησε ο

— Στο "Άμπερτην, άπάντησε ο

Η ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΓΑΜΟ

"Η μικρός - μικρός παντρεύει, ή μικρός καλογεύει.

(Έβλ η ν ι κ ή)

"Αν θέλεις να εύτυχήσεις στο γάμο σου, πάρε γυναίκα της σειράς σου.

(Ο θ ι δ ι ο ς)

Τον άντρα της ή καλή γυναίκα τον έχει πάντα σαν μουσαφίρη στο σπίτι.

(Τ ο υ ρ κ ι κ ή)

"Η νυχτική σκούφια αν' άπαράτηρη σ' όσους γεργάνε και σ' όσους παντρεύονται.

(Γ α λ λ ι κ ή)

Πριν παντρευτείς φρόντισε να βρεις και το τρελλοκαμένο που θα κλειστής.

(Ι τ α λ ι κ ή και Ι σ π α ν ι κ ή)

Πριν παντρευτείς σκέψου το καλά, γιατί με το γάμο θα δέσεις έναν κόμπο που δύσκολα λύνεται.

(Ι σ π α ν ι κ ή)

"Η γυναίκα σου, ε' άλογό σου και το σκυλί σου πρέπει πάντα να νάναι από ράτσα.

(Α ρ α β ι κ ή)

Κάλλιο ο σύντροφος του διού σου νάναι ήλικιωμένος και να σου εύφραίνη την ψυχή, παρά νάναι νέος και να σου ραγίζει την καρδιά.

(Α γ γ λ ι κ ή)

"Όποιος παντρεύεται βιαστικά, βιαστικά θα μετανιώσθ.

(Γ ε ρ μ α ν ι κ ή)

"Όποιος βιάζεται να παντρευτεί πιάει στο διάβολο και του ζητάει να του βρή γυναίκα.

(Ι ρ λ α ν δ ι κ ή)

Θες δήμιο για τον έαυτό σου, παντρεύου με κάποιον πολυκαταδεδεμένο.

(Α γ γ λ ι κ ή)

"Όποιος παντρεύεται για πλούτη, πούλαει πολύ φτηνά την έλευθερία του.

(Ι σ π α ν ι κ ή)

"Όποιος παντρεύεται απ' άγάπη, σφαλίζει για τον έαυτό του νύχτες γλυκές και μέρες κακές και ψυχρές.

(Γ α λ λ ι κ ή)

Κάλλιο γάμος χωρίς πλούτη, παρά ισόβια στο γάτο.

(Α γ ρ ι ο ς Α υ γ ο υ σ τ ί ν ο ς)

Θες να σ' άγαπήσει ή κόρη, κάνε κόρτε στη μητέρα...

(Γ ε ρ μ α ν ι κ ή)

Οι τίμιοι παντρεύονται γοργά κι οι σοφοί δεν παντρεύονται ποτέ τους.

(Γ ε ρ μ α ν ι κ ή)

Στο γάμο όλοι γίνονται άπατεσες, κι ο γαμπρός κι η κόρη κι οι γονείς κι η προεστητέρα.

(Α γ γ λ ι κ ή)

Για να ζήση έν άντράγονο εύτυχμένο ποίπει να μοιάζει με τα πουλιά λαϊκά, όπου μόνο ο κόκορας λαλαεί διαρκώς κι η κόττα μένει σιωπηλή.

(Ι σ π α ν ι κ ή)

Θες να ζής εύτυχισμένος; Πριν παντρευτείς άνοίξε τα μάτια σου καλά κι όταν πιάει γίνει ο γάμος φρόντισε να τάχης πάντοτε κλειστά.

(Γ ρ λ α ν δ ι κ ή)

ΜΙΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΟΙ ΙΕΡΕΙΣ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΔΟΣΕΣ ΤΕΛΕΤΕΣ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

(Ένα ωραιότατο κι' εξαιρετικό ενδιαφέροντος άρθρο του Γάλλου συγγραφέως André Bellessort, ο οποίος περιηγήθηκε τελευταίως την 'Ιαπωνία).

Ιάπων ιερείς καθιγιάζων τὰ ἀριερώματα τῶν πιστῶν στοὺς Θεοὺς...

Ένας τόπος ήλιόλουστος και κομψός, άμύσφατα γεμάτη διαύγεια θαυμαστή, ούρανος ολοκαρπός, θάλασσα ήρεμη και γαλαζόχρωμη, γοργά και ποικίλα με κήπους, γοργά και σκούρα, λίμνες μικρές γεμάτες νύφαρα, με ανθισμένες κερασιές, λόγους τους και σπιτίνια ξύλινα, αλλόκοτες αρχιτεκτονικές, που μοιάζουν με σπινια νεράιδας του παραμυθιού. Αυτή είναι ή 'Ιαπωνία...

Μικρόσωμοι και χαριτωμένοι άνθρωποι κατοικούν τον εύχρηστο αυτόν τόπο... Τα ήθη κι' έθιμά τους είναι εύγενικά και γεμάτα ήπιότητα. Η σκέψη τους αποφεύγει κάθε τι που είναι πρότυχο, χυδαίο, βάρβαρο... Γι' αυτό και ή θρησκεία τους, ή πίστι τους, ή τελετές τους είναι ποτισμένες με την όμορφιά του τόπου τους, κι' αρμονικά σύμφωνες με τη γλήφη και ωραιότητα της ψυχής τους...

Η θρησκεία των 'Ιαπώνων είναι, ως γνωστόν, πάνθεϊστική και σ' ήλη την Αυτοκρατορία τους υπάρχουν επάνω από 300.000 εκκλησίες και θωμοί και 150.000 παπάδες...

Όσο για τους Θεούς των, αυτοί είναι άπειροι... Αμέτρητες χιλιάδες! Έλαίς όμως θα σας αναφέρουμε εδώ τους κυριότερους απ' αυτούς.

Ο μεγαλύτερος Θεός των 'Ιαπώνων είναι ή 'Αματεράσου, ή Θεά της Ημέρας, δηλαδή ο ήλιος που λάμπει και σκορπίζει παντού το ευεργετικό του φως... Η 'Αματεράσου είναι ο βασιλιάς των Θεών...

Αμέσως ύστερα απ' την 'Αματεράσου έρχονται ή 'Κανάμι κι' ή 'Ισέροφι της 'Κανάμι... Αυτές ή δυο αδερφάδες μόλις σιγά-σιγά από τη θάλασσα τα σκορπισμένα δώ και κεί, στην επιφάνεια της, κομμάτια της γης, τα κτίθησαν κοντά το ένα σ' άλλο, κι' έτσι δημιουργήθηκε το έδαφος της 'Ιαπωνίας!

Υστερα έρχεται ο Θεός της Σελήνης, βασιλιάς της Νύχτας, που βγήκε απ' το δεξί μάτι της 'Κανάμι, ενώ ή αδερφή του ή 'Αματεράσου βγήκε απ' το αριστερό της μάτι. Γι' αυτό σέβονται κι' ή δυο τους, σαν μέλη, την 'Κανάμι...

Έρχονται, κατόπιν οι Θεοί του Χιονιού, του Νερού, των Ανέμων,

των Αιολιδών, της Χλόης, κ.λπ., αμέτρητες χιλιάδες, και ακολουθούν κατόπιν ή άνοπολόγητες, σε αριθμό λεγεώνες των πενθμένων Γιαπωνέζων, που θεωρούνται και αυτοί απ' τους ελλαδικούς άπογόνους των!

Όταν κανένας επίσημος 'Ιάπων παραδίδει την ψυχή του στον Πλάστη, οι γιοι του, οι έγγονοί του ή, αν είναι άλλοις τελείως, ή γυναίκα του, και οι πλησιέστεροι συγγενείς του ανακρίνουν με επίσημη αναφορά τον θάνατό του στο 'Υπουργείο των Θρησκευμάτων... Και τότε, μέσα τέ λίγες μέρες, ένα αυτοκρατορικό διάταγμα κηρύσσει Θεό τον νεκρό ήπιτημο, και το κανονίζει μάλιστα την εραρχική του θέσι στη σειρά των άλλων Θεών!

Κι' όταν κανένας άπόγονος του έπισήμου αυτού δοξάσει το οικογενειακό του όνομα, είτε στον πόλεμο είτε στην πολιτική κλπ., τότε θα τρέβετε ή μάτια σας, βλέποντας στην έπίσημη 'Εφημερίδα της Κυβερνήσεως την προδίδασή του ήδη θεωρημένου προγόνου και άρχηγού της οικογένειάς σε ανώτερη τάξι Θεών!... Και τη θέσι τότε του προγόνου, που είχε πριν προδιδαστεί, την παίρνει ο ένδοξος άπόγονος, όταν πεθάνει και αυτός, με τη σειρά του!... Σωστός λαός ούτος...

Κάθε σπίτι στην 'Ιαπωνία έχει ένα μικρό θωμό αφιερωμένο στους Θεούς-προγόνους, των όποιων ή λα-

τρεία είναι άπέραντη, γεμάτη σεβασμό κι' ελλάθει...

Αν ένας χωριάτης καταφέρει να γλυτώσει τους συγχωριανούς του, ειδοποιώντας τους, παραδείγματος χάριν, ότι ένα ποτάμι πλημμύρισε και καταβύθισε γρήγορα να πνίξη το χωριό, γίνεται κι' αυτός Θεός άμέσως! Την άλλη μέρα, μετά τη σωτηρία τους οι χωριανοί του θα τον ανακηρύξουν Θεό με τελετή έπίσημη και θα του αφιερώσουν έναν θωμό και μια καλύβα έξω απ' το χωριό τους!

Και όλοι αυτοί οι δευτερεύοντες Θεοί λέγονται, στη γλώσσα των 'Ιαπώνων, 'Καμί' δηλαδή 'Ανεύματα'. Οι πενθμένοι πρόγονοι είναι Καμί, ή φουρτουνασμένη θάλασσα είναι Καμί, τα θουνα είναι Καμί, τα φρούτα, τα λουλούδια, ή πέτρες είναι Καμί... Κι' ο άέρας ακόμα, ο καθαρός και ήγιενος άέρας της 'Ιαπωνίας, είναι κι' αυτός Καμί και γεμάτος από άλλα, αμέτρητα Καμί!

Με άλλα λόγια, στην 'Ιαπωνία ζούμε όλοι τους μέσα σε μια άμύσφατα ασφυκτική γεμάτη από Θεούς, κι' από Καμί!

Η εκκλησία τους είναι θαύματα απλότρητος... Τίποτε το περίττο, τίποτε το μεγαλοπρεπές ή το επιθλητικό... Μερικές δαντέλλες, στολίδια γυναικεία ταπεινά κι' ένας καθρέπτης είναι τα μόνα ιερά τους σκεύη... Ο καθρέπτης είναι απαραίτητος για κάθε εκκλησία... Κι' έχει την ιστο-

ρία του... Απολαύστε την:

Κάποτε ή υπερτατή θεά των 'Ιαπώνων, ή 'Αματεράσου, ύμωσε με τον άδερφό της, τον βασίληά της Νόχτας, καθώς και με μερικές άλλες θεότητες, για ζητήματα καθαρώς... οικογενειακά!... Και για να μην καταστρέφει την πλάσι κανέναν τρόπο της, προτίμησε να κρυφτεί κάπου και δέν έόχαινε πιά με κανέναν τρόπο απ' την κρυφώνα της εκείνων...

Αλλά οι σκοτάδι χύθηκε τότε παντού, στην τρομακτική πλάσι κι' άρχισαν άμέσως οι κατώτεροι Θεοί κι' ο δύστυχος κοσμάκης να θερμίζετο καλόν, με λιτανείες και μετάνοιες, την λατρευτή θεά τους να ξεθυμώσει, και να ξαναφανεί... Τού κάκου όμως.

Μά τότε ο Θεός της Πανουργίας σοφίστηκε, κάπως τέτοιας γι' είπε σε μια συνάλευσι στους απελπισμένους συναδελφούς του:

— Ακούστε με, αδελφοί... Η 'Αματεράσου είναι γυναικαία... Άδικα πολεμάωμε με παρακάλια να νικήσουμε το πείσμα της... Άς της τάξουμε λοιπόν στολίδια, δαντέλλες και καθρέπτες και μού φαίνεται πως γρήγορα θα φανή και θα ξεπλύνει το ευεργετικό της φως, στην ταλαιπωρημένη τέσον καιρό τώρα πλάσι... Συμφωνώ;

Όλοι οι Θεοί συμφώνησαν μαζί του. Κι' έπειτα ή 'Αματεράσου ήταν γυναικαία, μόλις άκουσε να της τάξουν καθρέπτες και στολίδια... της πέρασε άμέσως ο θυμός και ξετρώπασε άμέσως απ' το καταφύγιό της!...

Οι άλλοι Θεοί των 'Ιαπώνων δέν είναι καθόλου απαιτητικοί... Άρκεί γι' αυτούς ένα 'αρχοί', δηλαδή πολλές ταινίες πολύχρωμων χαρτιών, κανονικά κομμένες και δεμένες μύστο, το όποιο κρέμεται στην εξώπορτα κάθε ιαπωνικού σπιτιού ή έξω στα κτήματα, στις καλύβες και στα χωράφια τους... Με το άπλό αυτό θάρο στους άλλους, ύλους μαζί, Θεούς των, οι 'Ιάπωνες εξασφαλίζουν την ευμένειά τους και τη συνδρομή τους σε κάθε ανάγκη που παρουσιάζεται στην καθημερινή ζωή...

Το 'αρχοί' διώχνει τα κοράκια, τις ακρίδες, κι' έλεις έν γένει τις πληγές του Φαραώ.

Όσο λιτή κι' άπλοκή είναι ή θρησκεία ή καθαρώς 'Ιαπωνική, τόσο γεμάτη από μεγαλοπρέπεια κι' επιθλητικότητα, είναι ή θρησκεία των γειτόνων Κινέζων. Στην Κίνα κυριαρχεί ο Βουδδισμός, ενώ στην 'Ιαπωνία ο Πανθεισμός.

Αν τυχόν βγήτε απ' τη λιτή εκκλησία των πάνθεϊστών 'Ιαπώνων και μπήτε στην πελώρια εκκλησία των βουδδιστών Κινέζων, θα μπουνηθείτε από καλύβα ταπεινή φτωχού χωριάτη και μπήκατε σε άνάτορα Αυτοκράτορος!... Δέν πρόκειται ποτέ υπερβολή... Είναι ή καθαρή αλήθεια!... Παράδειγμα:

Στην ιαπωνική εκκλησία οι πιστοί γονατίζουν και προσεύχονται στους Θεούς επικαλούμενοι τη συνδρομή τους για τις διάφορες ανάγκες τους.

Ιαπωνία ιέρεια.

Ένωμεταξύ ο ιερεύς, ντυμένος με την ιδιότροπη ιερατική στολή του, αγιάζει τις προσφορές των πιστών στην εκκλησία, ανεμίζοντας από επάνω τους το 'αρχοί'. Η προσφοράς αυτές είναι διάφορα φρούτα, ψωμί από ρύζι, γάλα ή μέλι...

Έπειτα χορεύουν γύρω απ' το θωμό ή ιέρεις, μικρές χαριτωμένες Γιαπωνέζες, συνήθως κορίτσια του ίδιου του ιερέως... Ντυμένες με άναερα τούλια, κρατώντας στο χέρι τους μια βεντάλια και με το πρόσωπο πουδραρισμένο άφθονα με άλευρι από ρύζι, έρχονται απ' το σπίτι τους στην εκκλησία... Εκεί φορούν την ιερατική στολή τους—πλούσιον και πολυκεντημένον μαντίλα και πλατεία κόκκινα παντελόνια, σαν σαλβάρι—κι' άρχίζουν γύρω απ' το θωμό τον ιερό χορό τους... Τις συνοδεύει σ' αυτόν, ή γλωκεία και ρυθμική μουσική μιας φλογέρας κι' ενός φλαουτού... Έπειτα γονατίζουν, σκύδουν άρκατε ή άρα το κεφάλι και... τελειώσει ή λειτουργία!

Ενώ οι Βουδδιστάι... Όσοι 'Ιάπωνες είναι Βουδδιστάι, και είναι άρκατα έκαστομύρια από αυτούς, έφρασαν απ' την Κίνα ήλη τη μεγαλοπρέπεια της κανονικής τους θρησκείας. Πλούσιες ζωγραφίες, φρίδες πολυπλόκου γλυπτικής, τούχου και ταβάνια χρυσοστόλιστα, κοσμούν τις εκκλησίες των, που είναι τεράστιες... Άφάνταστα τεράστιες!

Τριγυρισμένος από πολυάριθμο κατώτερο προσωπικό, ο ιερεύς τους, μοιραμορξίζει τις ψαλμωδίες καθιζόμενος σταυροπόδι μπρος στον πολυτελέστατο θωμό, ενώ οι πιστοί, άραδιασμένοι δεξιά κι' άριστερά του σε δύο στίχους, επαναλαμβάνουν σιγαλά τους ύμνους... Και μέσα στις άπίστευτα έπιθλητικές και μυστηριώδεις εκκλησίες τους νοιώθει κανένας έναν άθελο τρόμο να κυριεύει την ψυχή του... Τό άκρο αντίθετο δηλαδή, από τη γοητευτική κι' άπλη σαν άγροτικό ειδύλλιο ιαπωνική θρησκεία...

Η μοναχική και θεμελιώδης έντολή της ιαπωνικής θρησκείας είναι ή εξής:

«Να πλένετε συχνότατα και καθαρά το κορμί σας και ν' αποφεύγετε τις πονηρές σκέψεις που λερώνουν την ψυχή σας»...

Μέσα σε μιά φράσι, θυμάστε και σεις πότες αλήθειες κρύβονται!... Οι 'Ιάπωνες, όπως και ο Βουδδιστάι, πιστεύουν σε Παράδεισο και σε Κόλασι...

Ο Παράδεισός τους είναι ένας κήπος άπέραντος, κατοικημένος από άγγελους με μεγάλα φτερά, που παίζουν διαρκώς άρπες... Στον Παράδεισο τους γίνονται δεκτοί όχι μόνον οι άνθρωποι, οι καλοί έννοείται, αλλά και ή πέρες, τα δένδρα, τα ζώα κλπ. Γιατί, κατά τη θρησκεία τους, όλα άνεξαρτάτως τα δημιουργήματα που τριγυρίζουν τον άνθρωπο έχουν ψυχή. Και μάλιστα καλή ή κακή... Στον Παράδεισο άπαγορεύεται να μπουνηθεί κανένας ή γάτος και τα φείδια, γιατί ήσαν τα μόνα ζώα που δέν έκλαψαν όταν πέθανε ο Βουδδας, ο μεγάλος Προφήτης, ο φύλαξ του Παράδεισου.

Η Κόλασις τους είναι εξαιρετικά έπιεική... Τό χειρότερο μαρτύριο που περιμένει, εκεί μέσα, τους μοχθηρούς και κακούς ανθρώπους, ζώα ή πράγ-

ματα, είναι ή πείνα... Ο βασιλεύς της Κόλασις λέγεται 'Εμα... Φορεί στο κεφάλι του ένα μαύρο, χρυσοκέντητο καπέτο, έχει πρόσωπο μαυροκόκκινο και κρατάει στα χέρια του μια μικρή βεντάλια, κλειστή... Αυτός διώκει τους νεκρούς... Παρ' όλο το άγριο πρόσωπό του είναι έπεικής... Και κάθε χρόνο άφίνει τους κακούς σμένους του να άνακουφιστούν και να χαρούν λιγάκι!... Τους δίδει άδεια άναψυχής, από 5—10 μέρες!

Κι' από αυτή ιδίως την αντίληψη, που έχουν οι 'Ιάπωνες για την Κόλασι, μπορείτε να νοιώσετε την άγχοσύνη, την καλωσύνη και την ευσπλαχνία της ψυχής τους...

Και ή Κόλασις τους ακόμα δέν είναι κάτι το άπλόστο, το τρομακτικό, το άπειλικτό... Έχει κι' αυτή τις υποχωρήσεις της και τις ήμερες άργίας, έπεικής, άνακουφίσεως και έσκουραστικής διασκέδασής!...

Η πρώτη γυναίκα που άγάπησε ο μέγας Γάλλος ποιητής Βίκτωρ Ούγκώ ήταν ή 'Αδέλα Φουσέ, την οποία έκανε άργότερα σύζυγό του. Στα γράμματα που της έστειλε κατά τη διάρκεια των άρραβώνων τους, υπάρχουν σελίδες που φανερώνουν ήλη τη βαθεία πείρα της ζωής που είχε ο ποιητής από τη νεότητά του.

Σ' ένα γράμμα του π.χ., στο όποιο της μιλούσε για το μέλλον, της έγραφε:

«Έξω βέβαια ότι υπάρχουν πολλοί τρόποι για να γίνει κανένας πλούσιος. Έξω επίσης ότι ο κυριότερος απ' αυτούς είναι ή κοκαίνα. Τι τα θέλεις όμως... Προτιμώ να ξεράζωμαι δεκαπέντε νύχτες στη σειρά, παρά να κοκαίνεω έναν άνθρωπο, έστω κι' ένα λεπτό»...

Σ' ένα άλλο γράμμα του στην 'Αδέλα — την εποχή των άρραβώνων τους — της έγραφε:

«Όσο για το άλλο πρόσωπο που άποφύγαν να ε' δονάσω — αν και τα ασημένια μου προς αυτό δέν θα μεταβληθούν ποτέ — δέν φαντάζομαι να το προσέβαλα ποτέ με τη στάσι μου απέναντί του... Δέν τ' ήν ξαναείδα ποτέ μόνη... Όταν δέν ήσαστε σεις μαζί της, ήπληξαν πάντοτε μάγουρες και το πρὸς αυτήν ενδιαφέρον μου δέν ξεσηλώνετο παρά με έρωτήσεις σχετικές με την ύγεια της και με τη ζωή της»...

Μη λησμονούμε όμως πότες βοσκόμενοι στην εποχή που μεσουρονοόσε ο ρομαντισμός και πὸς ή αλληγοραφία αυτή άνταλλάσσονταν μετὰ των κυριωτέρων άντιπροσώπων του...

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

(Από το τελευταίο βιβλίο του διασημού Γάλλου άκαδημαϊκού, πολιτικού και συγγραφέως Λ. Μπαρτού).

παρεξηγηθώ... Δέν το άγνοούσα αυτό το έργο το γράμμα μου... Πριν κάμει όμως κανείς μιá δικαία πράξι, πρέπει τάχα να εξετάξη αν ή πράξι αυτή είναι επικίνδυνη;... Δέν το πιστεύω... Άν ήμουν στη θέσι του Ντελόν, θα ήμουν εύτυχής αν βοισκόταν κανένας να κάνει για μένα ό,τι έκανα εγώ γι' αυτόν. Αυτό μόνο σκέφτηκα κι' αυτή ή σκέψη μου έφτασε για να γράψω, δι έγραφα στη μητέρα του...

Σ' ένα γράμμα του π.χ., στο όποιο της μιλούσε για το μέλλον, της έγραφε:

«Έξω βέβαια ότι υπάρχουν πολλοί τρόποι για να γίνει κανένας πλούσιος. Έξω επίσης ότι ο κυριότερος απ' αυτούς είναι ή κοκαίνα. Τι τα θέλεις όμως... Προτιμώ να ξεράζωμαι δεκαπέντε νύχτες στη σειρά, παρά να κοκαίνεω έναν άνθρωπο, έστω κι' ένα λεπτό»...

Σ' ένα άλλο γράμμα του στην 'Αδέλα — την εποχή των άρραβώνων τους — της έγραφε:

«Όσο για το άλλο πρόσωπο που άποφύγαν να ε' δονάσω — αν και τα ασημένια μου προς αυτό δέν θα μεταβληθούν ποτέ — δέν φαντάζομαι να το προσέβαλα ποτέ με τη στάσι μου απέναντί του... Δέν τ' ήν ξαναείδα ποτέ μόνη... Όταν δέν ήσαστε σεις μαζί της, ήπληξαν πάντοτε μάγουρες και το πρὸς αυτήν ενδιαφέρον μου δέν ξεσηλώνετο παρά με έρωτήσεις σχετικές με την ύγεια της και με τη ζωή της»...

Μη λησμονούμε όμως πότες βοσκόμενοι στην εποχή που μεσουρονοόσε ο ρομαντισμός και πὸς ή αλληγοραφία αυτή άνταλλάσσονταν μετὰ των κυριωτέρων άντιπροσώπων του...

Μεταξύ του άντρογίνου και του οικολογικού φίλου άρχισα έτσι μιá περίεργη σχέση. Στις 7 'Ιουλίου 1881, ο Σαιν-Μπέ έγραψε στον Ούγκώ:

«... Όσο για το άλλο πρόσωπο που άποφύγαν να ε' δονάσω — αν και τα ασημένια μου προς αυτό δέν θα μεταβληθούν ποτέ — δέν φαντάζομαι να το προσέβαλα ποτέ με τη στάσι μου απέναντί του... Δέν τ' ήν ξαναείδα ποτέ μόνη... Όταν δέν ήσαστε σεις μαζί της, ήπληξαν πάντοτε μάγουρες και το πρὸς αυτήν ενδιαφέρον μου δέν ξεσηλώνετο παρά με έρωτήσεις σχετικές με την ύγεια της και με τη ζωή της»...

Ο Βίκτωρ Ούγκώ, σε ήλικία 16 ετών.

πάντοτε — της έγραφε:

«Ακούω μέσα μου μιá φωνή που μου λέει πως δέν θα με υποβίβαζες στη συνείδησί σου, αν σου φανέρωνα τον πραγματικό έαυτό μου... Οά παρατήρησες βέβαια ότι δέν έχω μεγάλη έντιμια στους ανθρώπους... Η συνείδησί μου δέν μου λέει ότι είμαι κατ'επαγγελματί απ' αυτούς, άλλ' ότι δέν είμαι σαν κι' αυτούς — κι' αυτό μου φτάνει»...

Η 'Αδέλα δέν μπόρεσε ποτέ να έμβαθύνει στη μεγαλοφροσύνη του συζύγου της. Έκτός του ότι δέν ήταν έξαιρετικά μορφωμένη, δέν έγραφε και καμιά συμπλάσια στη φιλολογία.

Έτσι, όταν ο Ούγκώ της έστειλε το άριστοποιηματικό ποίημά του «Για σένα...», έκείνη του απάντησε:

«... Δέν ξεχνώ να σ' εύχαριστήσω και για τους στίχους σου. Άν

και δέν πολυκαταλαβαίνω εγώ απ' αυτά τα πράγματα, μού φαίνονται χαριτωμένοι...»

Είπε γνωστή ή έρωτική περιπέτεια της συζύγου του Ούγκώ και του διασημού ποιητού και κοιτικού Σαιν-Μπέ. Ο Σαιν-Μπέ — φύσις νεωρασθενική και μελαγχολική — από την πρώτη στιγμή που αντίκρισε τη γυναίκα του φίλου του, την έρωτεύθηκε παράφορα.

Στην αρχή ο Σαιν-Μπέ δέν τολμούσε να φανερώσει τα έννοχα αισθήματά του. Σιγά-σιγά όμως, ο άνικανοποίητος αυτός έρωτας τον έγινε τόσο τυραννικός, ώστε σε μιá στιγμή άπελπίσας ήγχε και βρήκε τον Ούγκώ και του φανέρωσε ήλη την αλήθεια!

Ο Ούγκώ εξέτιμησε τη στάσι αυτή του φίλου του. Γι' αυτό, αν και άναγκαστικά έπαψε να τον δέχεται στο σπίτι του, δέν τον έστειλε όμως της φίλης του. Για να του δείξη μάλιστα ήλη την έκτιμηση του, τον έβαλε να γίνει κυνός του τρίτου του παιδιού, της 'Αδέλας του...

Μεταξύ του άντρογίνου και του οικολογικού φίλου άρχισα έτσι μιá περίεργη σχέση. Στις 7 'Ιουλίου 1881, ο Σαιν-Μπέ έγραψε στον Ούγκώ:

«... Όσο για το άλλο πρόσωπο που άποφύγαν να ε' δονάσω — αν και τα ασημένια μου προς αυτό δέν θα μεταβληθούν ποτέ — δέν φαντάζομαι να το προσέβαλα ποτέ με τη στάσι μου απέναντί του... Δέν τ' ήν ξαναείδα ποτέ μόνη... Όταν δέν ήσαστε σεις μαζί της, ήπληξαν πάντοτε μάγουρες και το πρὸς αυτήν ενδιαφέρον μου δέν ξεσηλώνετο παρά με έρωτήσεις σχετικές με την ύγεια της και με τη ζωή της»...

Μη λησμονούμε όμως πότες βοσκόμενοι στην εποχή που μεσουρονοόσε ο ρομαντισμός και πὸς ή αλληγοραφία αυτή άνταλλάσσονταν μετὰ των κυριωτέρων άντιπροσώπων του...

Μεταξύ του άντρογίνου και του οικολογικού φίλου άρχισα έτσι μιá περίεργη σχέση. Στις 7 'Ιουλίου 1881, ο Σαιν-Μπέ έγραψε στον Ούγκώ:

«... Όσο για το άλλο πρόσωπο που άποφύγαν να ε' δονάσω — αν και τα ασημένια μου προς αυτό δέν θα μεταβληθούν ποτέ — δέν φαντάζομαι να το προσέβαλα ποτέ με τη στάσι μου απέναντί του... Δέν τ' ήν ξαναείδα ποτέ μόνη... Όταν δέν ήσαστε σεις μαζί της, ήπληξαν πάντοτε μάγουρες και το πρὸς αυτήν ενδιαφέρον μου δέν ξεσηλώνετο παρά με έρωτήσεις σχετικές με την ύγεια της και με τη ζωή της»...

Ο Βίκτωρ Ούγκώ, σε ήλικία 16 ετών.

πάντοτε — της έγραφε:

«Ακούω μέσα μου μιá φωνή που μου λέει πως δέν θα με υποβίβαζες στη συνείδησί σου, αν σου φανέρωνα τον πραγματικό έαυτό μου... Οά παρατήρησες βέβαια ότι δέν έχω μεγάλη έντιμια στους ανθρώπους... Η συνείδησί μου δέν μου λέει ότι είμαι κατ'επαγγελματί απ' αυτούς, άλλ' ότι δέν είμαι σαν κι' αυτούς — κι' αυτό μου φτάνει»...

Η 'Αδέλα δέν μπόρεσε ποτέ να έμβαθύνει στη μεγαλοφροσύνη του συζύγου της. Έκτός του ότι δέν ήταν έξαιρετικά μορφωμένη, δέν έγραφε και καμιά συμπλάσια στη φιλολογία.

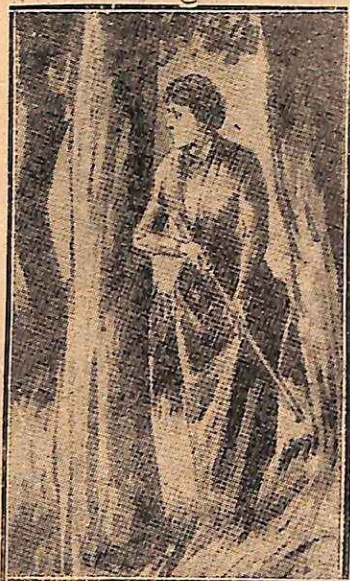
Έτσι, όταν ο Ούγκώ της έστειλε το άριστοποιηματικό ποίημά του «Για σένα...», έκείνη του απάντησε:

«... Δέν ξεχνώ να σ' εύχαριστήσω και για τους στίχους σου. Άν

Ο ΔΙΑΔΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΑ ΤΡΙΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ SIMON BRIDIER

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Η μαρκησία παραμόνευε κάτω από τὰ δέντρα...

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΙΑΚΩΒΟΣ, 35 ετών. ΠΑΥΛΟΣ, 40 ετών.

(Σε μία έξοχη. 'Ο 'Ιάκωβος κι' ο Παύλος κάθονται κάτω από τὰ δέντρα και κουβεντιάζουν).

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Τί ώραία τοποθεσία!...

ΠΑΥΛΟΣ. — Ναι... Πολύ ώραία!

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Θά ήθελα πολύ νὰ ξμεινα ως τὸ βράδυ ἐδῶ... καὶ τὴ νύχτα ἀκόμα...

ΠΑΥΛΟΣ. — Καὶ ποὺ θὰ περνούσαμε τὴ νύχτα; Κάτω ἀπὸ τ' ἄστρα;

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Μποροῦμε νὰ σήμε νὰ διανυκτερεύσουμε σ' αὐτὸν ἐκεῖ τὸν πύργο...

ΠΑΥΛΟΣ. — Τὸν Κόκκινον Πύργο;

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ναι.

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Ο Θεὸς νὰ μᾶς φυλάει! Στὸν Κόκκινον Πύργο; 'Εχω φοβιστεῖ νὰ μὴν πατήσω ποτὲ μὲν ἐκεῖ μέσα.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Γιατί;

ΠΑΥΛΟΣ. — Γιατὶ ὁ πύργος αὐτὸς εἶνε στοιχειωμένος.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Χά, χά!... 'Εσύ,

ἕνας τόσο μορφωμένος ἄνθρωπος, πιστεύεις στὰ φαντάσματα;

ΠΑΥΛΟΣ. — Δὲν πιστεύω ἄλλοτε... 'Αλλ' ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺν τὰ εἶδα...

ΙΑΚΩΒΟΣ. (εἰρωνικά). — Τί εἶδες;

ΠΑΥΛΟΣ. — Εἶδα τρία φαντάσματα.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — 'Ιδέα σου. Θὰ σοῦ εἶχαν διηγηθεῖ καμμιὰ ἱστορία φαντασμάτων, κι' ἐσύ, ἐπηρεασμένος ἀπὸ αὐτή, νόμισες ὅτι τὰ εἶδες καὶ στὴν πραγματικότητα...

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Οχι, φίλε μου...

Δὲν εἶνε ἔτσι. Εἶδα τὰ φαντάσματα πρὶν μὲ διηγηθοῦν τὴν ἱστορία τους.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — 'Αλήθεια; Καὶ πῶς τὰ εἶδες;

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Ακουσε, ἂν θέλεις, πῶς...

ΙΑΚΩΒΟΣ. — 'Ακούω...

ΠΑΥΛΟΣ. — Κάποτε, κινηγώντας ἐδῶ τριγύρω, νυχτώθηκαν κι' ἀναγκάστηκα νὰ ζητήσω καταφύγιο στὸν Κόκκινον Πύργο. Στὸν πύργο αὐτὸν μένον δύο φύλακες πολὺ ἀγαθοὶ καὶ φιλόξενοι, οἱ ὁποῖοι μὲ μεγάλη προσοχία μου

παραχώρησαν ἓνα δωμάτιο γιὰ νὰ περάσω τὴ νύχτα μου... Μόλις ὅμως πλάγιασα, χωρὶς νὰ ἔχω καμμιὰ ἀφορμή, κυριεύτηκα ἀπὸ μὴ ἀλόκοτη ἀνησυχία καὶ δὲν μποροῦσα ν' ἀποκοιμηθῶ. Μοῦ φαινόταν ὅτι ἀκούγα κινὰ μου, πολὺ κοντὰ μου, μυστηριώδεις ψιθυρισμοὺς καὶ στεναγμοὺς. 'Ὡς τότε, δὲν πίστευα στὰ φαντάσματα καὶ νόμιζα ὅτι δὲν θὰ εἶμαι πολὺν καιρὸν στὴν ὑγεία μου, ὅτι θὰ εἶχα ἴσως πυρετὸ καὶ ψευδαισθήσεις.

» Ἀλλὰ σιγά-σιγά ἐννοίωθαι μὰ ἐπιφαινετικὴ ἀγωνία νὰ μὲ πνίγη, κι' ἀκούσα ῥήματα κοντὰ μου. 'Ηταν μὴ νύχτα μὲ φεγγάρι κι' ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἔμπαινε ἓνα γλυκὸ ἀσημένιο φῶς.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Εἶδες λοιπὸν τὰ φαντάσματα σ' αὐτὸ τὸ φῶς.

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Οχι... Δὲν εἶδα τίποτα. Αἰσθάνομαι μόνο κάποιες μυστικὲς παρουσίες γύρω μου. Καὶ καὶ ὁλοένα αὐτὴ ἡ αἰσθησις γινόταν πρὸς ἔντονη, σηκώθηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου, θέλοντας νὰ φύγω ὅσο τὸ δυνατόν πρὸ γρήγορα ἀπ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο καὶ τὸν πύργο.

ΠΑΥΛΟΣ. — Κι' ἔφυγες;

ΠΑΥΛΟΣ. — Ναι... Κατέβηκα τὴν σκάλες καὶ βρέθηκα σὲ λίγο στὸ δάσος. 'Αλλὰ σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχα τὴ συνείδησιν ὅτι κάποια μυστηριώδη πλάσματα μὲ κινηγοῦσαν...

Κι' ἔξαρνα, καθὼς γύρισα νὰ ἰδῶ τὰ δέντρα, τρεῖς ὑψηλὲς λευκὲς σκιές, τρία φαντάσματα!...

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Τὰ εἶδες καλά;

ΠΑΥΛΟΣ. — Πολὺ καλά. Εξώρριζαν λευκότερα, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα κι' ἐρχότουσαν ἀπὸ ἐμένα.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Κι' ὕστερα;

ΠΑΥΛΟΣ. — Τρόμαξα τόσο, ὥστε ἐβγαλὰ μὴ μεγάλη κραυγὴ καὶ λιποθύμησα.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Κι' ὅταν συνήλθες;

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Όταν συνήλθα, βρέθηκα πάλι στὸν πύργο, ὅπου οἱ δύο φύλακες, σκυμμένοι ἀπὸ πάνω μου, μὲ κούταζαν μὲ ἀνησυχία.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Κι' ὅταν συνήλθες;

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Όταν συνήλθα, βρέθηκα πάλι στὸν πύργο, ὅπου οἱ δύο φύλακες, σκυμμένοι ἀπὸ πάνω μου, μὲ κούταζαν μὲ ἀνησυχία.

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Όταν συνήλθα, βρέθηκα πάλι στὸν πύργο, ὅπου οἱ δύο φύλακες, σκυμμένοι ἀπὸ πάνω μου, μὲ κούταζαν μὲ ἀνησυχία.

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Όταν συνήλθα, βρέθηκα πάλι στὸν πύργο, ὅπου οἱ δύο φύλακες, σκυμμένοι ἀπὸ πάνω μου, μὲ κούταζαν μὲ ἀνησυχία.

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Όταν συνήλθα, βρέθηκα πάλι στὸν πύργο, ὅπου οἱ δύο φύλακες, σκυμμένοι ἀπὸ πάνω μου, μὲ κούταζαν μὲ ἀνησυχία.

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Όταν συνήλθα, βρέθηκα πάλι στὸν πύργο, ὅπου οἱ δύο φύλακες, σκυμμένοι ἀπὸ πάνω μου, μὲ κούταζαν μὲ ἀνησυχία.

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Όταν συνήλθα, βρέθηκα πάλι στὸν πύργο, ὅπου οἱ δύο φύλακες, σκυμμένοι ἀπὸ πάνω μου, μὲ κούταζαν μὲ ἀνησυχία.

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Όταν συνήλθα, βρέθηκα πάλι στὸν πύργο, ὅπου οἱ δύο φύλακες, σκυμμένοι ἀπὸ πάνω μου, μὲ κούταζαν μὲ ἀνησυχία.

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Όταν συνήλθα, βρέθηκα πάλι στὸν πύργο, ὅπου οἱ δύο φύλακες, σκυμμένοι ἀπὸ πάνω μου, μὲ κούταζαν μὲ ἀνησυχία.

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Όταν συνήλθα, βρέθηκα πάλι στὸν πύργο, ὅπου οἱ δύο φύλακες, σκυμμένοι ἀπὸ πάνω μου, μὲ κούταζαν μὲ ἀνησυχία.

γεμάτος περιέργεια καθὼς ἤμουν, τοὺς παρακάλεσα νὰ μοῦ διηγηθοῦν τὴν ἱστορία τους. Καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι καθε νύχτα πανσέληνου παρουσιάζονται μέσα στὸν πύργο καὶ γύρω σ' αὐτὸν τρία φαντάσματα.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — 'Ηταν πανσέληνος ἐκεῖνο τὸ βράδυ;

ΠΑΥΛΟΣ. — Ναι...

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Καὶ ποῖα εἶνε ἡ ἱστορία αὐτῶν τῶν φαντασμάτων;

ΠΑΥΛΟΣ. — Φαίνεται ὅτι πρὶν ἀπὸ κάμποσα χρόνια, ἰδιοκτήτης τοῦ Κόκκινου Πύργου ἦταν ὁ νεαρὸς μαρκήσιος Ντὲ Ζενέ. Οἱ γονεῖς του τὸν εἶχαν παντρεύσει ἀπὸ πολὺν καιρὸ, μὲ μὴ μακρινὴ ἀλλὰ πλούσια συγγενή τους.

Ὁ μαρκήσιος ὑποτάχθηκε θέλοντας καὶ μὴ στὴ θέλησιν τους, ἀλλὰ ἀμέσως μετὰ τὸν γάμο του ἀντελήφθη πῶς δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ ν' ἀγαπήσῃ τὴ γυναῖκα του...

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Κι' ἐκείνη;

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Εκείνη ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζὺ του... Λίγο λοιπὸν καιρὸ μετὰ τὸν γάμο τους, ὁ μαρκήσιος γινώρισε σὲ μὴ συναναστροφή τὴν κόμισσα Γκιέλλα ντὲ Σαρμιλ, τὴν ὁποία ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ἀγάπησε τρελλὰ. Μὰ κι' ἡ Γκιέλλα δὲν ἦταν καθόλου εὐτυχισμένη. Κι' αὐτὴν οἱ γονεῖς της τὴν εἶχαν παντρεύσει παρὰ τὴ θέλησιν της μὲ τὸν κόμητα ντὲ Σαρμιλ, πολὺ πλούσιο ἀλλὰ γέρο κι' ἀδιάφορο γιὰ τὴν ὁμορφιὰ τῆς γυναίκας του. Κι' ἔτσι ἡ κόμισσα δὲν ἄργησε ν' ἀνταποκριθῇ στὸν ἔρωτα τοῦ μαρκησίου...

Γιὰ πολὺν καιρὸ οἱ δύο ἐρωτευμένοι κατορθώνον καὶ κρατοῦσαν τὴν ἀγάπην τους μυστικῶς. Συναντιόντουσαν κρυφὰ καθε νύχτα σ' ἓνα ἀπόκρυφον περὶ τοῦ Κόκκινου Πύργου κι' ἐκεῖ περνοῦσαν ἀλησμόνητες στιγμὲς ἐρωτικῆς εὐτυχίας.

Ἡ εὐτυχία τους ὅμως δὲν βράσταζε πολὺ. Φαίνεται ὅτι κάποιος ὑπηρέτης τοῦ πύργου τοὺς ἀντελήφθη καὶ τοὺς πρόδωσε στὴ μαρκησία.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Καὶ τί ἔγινε τότε;

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Η μαρκησία μὴ βράδευε μὲ πανσέληνο, ὀλισμένη μ' ἓνα κυνηγετικὸ δόλο, παραμόνευε τοὺς δύο ἐραστὰς κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα. Σὲ μὴ στιγμή τοὺς εἶδε νὰ ξεπροβάλλουν ἀγκαλιασμένοι ἀπὸ μὴ δεινροστοχία καὶ νὰ μπαίνουν κατὰ τὸν πύργο.

Τότε, πρὶν προφθάσουν νὰ κλείσουν τὴν πόρτα, ἡ μαρκησία ὤρμησε καὶ βρέθηκε κι' αὐτὴ μέσα στὸ περίπτερο.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Κι' ὕστερα; Τί ἔγινε;

ΠΑΥΛΟΣ. — Καὶ δὲν ξέρει τί ἀκριβῶς ἔγινε... Μὰ

τὴν ἄλλη μέρα οἱ ἄνθρωποι τοῦ πύργου βρέθηκαν μέσα στὸ περίπτερο τρία πτώματα. Ἡ μαρκησία ἦταν πεσμένη μπροῦντα, κρατῶντας ἀκόμα στὸ δεξιὸς τῆς χερὶ τὸ δόλο, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε χτυπήσει τὴ Γκιέλλα, ποὺ κι' αὐτὴ κοιτῶν νεκρὴ μὲ μὴ βαθεῖα πληγὴ στὴν καρδιά, λίγα βήματα πρὸ πέρα ἀπὸ τὴ δολοφονία της...

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Κι' ὁ μαρκήσιος;

ΠΑΥΛΟΣ. — Αὐτὸς φαίνεται ὅτι εἶχε σκοτωθεῖ μόνος του, ἀπὸ σκοτῶσε τὴν γυναῖκα του, γιὰτὶ ὁ δεξιὸς του κρῶταφος ἦταν τρυπημένος ἀπὸ μὴ σφαῖρα καὶ στὸ χερὶ του κρατοῦσε ἀκόμα τὸ περιστρόφον του... Κι' ἀπὸ τότε, καθε νύχτα πανσέληνου, τὰ φαντάσματα τῶν τριῶν σκοτωμένων παρουσιάζονται στὸν πύργο. Πολλοὶ τὰ βλέπουν καὶ ἀκούνε πολλὰς φορὲς τοὺς στεναγμοὺς τους. Κι' ἀλλόθιμον σ' ἐκείνον ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ βρεθῇ μέσα ἢ σὲ αὐτὸν πύργο, μὴ νύχτα πανσέληνου. Τὸν κινηγοῦν καὶ τὸν διώχνουν...

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Εἶνε πανσέληνος ἀπὸψε;

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Οχι, τὸ φεγγάρι δὲν γέμισε ἀκόμα...

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Μὰ πῶς μᾶς διαβεβαιώνει ὅτι τὰ φαντάσματα βγαίνουν μόνο διατὸ φεγγάρι ἔνε ἀλόγημο;

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Ετσι μοῦ εἶπαν οἱ φύλακες.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία... Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε, εἶνε ν' ἀπομακρυνθοῦμε ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερα ἀπ' ἐδῶ.

ΠΑΥΛΟΣ. — Μὴ φοβάσαι τόσο!... Στάσου μὴ στιγμή... 'Υπάρχει καὶ κάποιος ἄλλος θρόνος γι' αὐτὰ τὰ φαντάσματα.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Πού;

ΠΑΥΛΟΣ. — Νά... Φαίνεται ὅτι ὁ Κόκκινος Πύργος διεκδικεῖται ἀπὸ πολλοὺς κληρονόμους. Καὶ τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς, γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν ἐκείνους ποὺ τὸν κατέχουν σήμερα καὶ νὰ τοὺς κιάσουν, οὐτε νὰ τὸν πολεήσουν, μεταμφιέζονται σὲ φαντάσματα καὶ τρομοκρατοῦν τοὺς πλησιέζοντες ἐδῶ...

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Μπορεῖ νὰ εἶνε κι' ἐτσι. 'Αλλ' εἶτε αὐτὰ, εἶτε μὲ σάρες καὶ μὲ ὅσα εἶνε αὐτὰ τὰ φαντάσματα, δὲν θὰ ήθελα καθόλου νὰ κἀνω τὴ γνωριμία τους... Πάμε γρήγορα μακριὰ ἀπὸ δῶ...

ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

«Αἶμα θὰ γίνῃ τὸ κακὸ, δὲν ἔχει δευτερεύον (πεία, λειώνει).

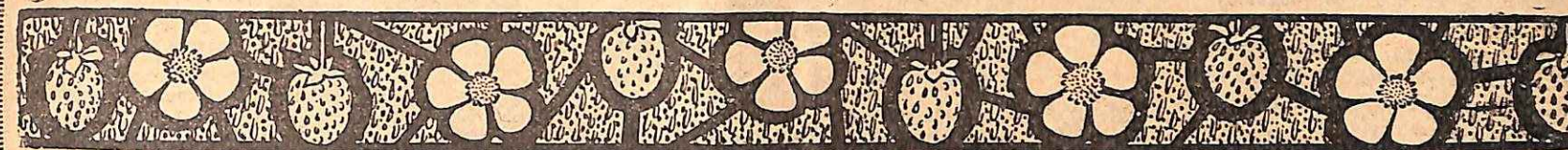
Τὸ νὰ θορυβῇ ἓνα κακὸ πὺν πέρασε καὶ αὐτὸ νὰ σάμπως νὰ ζητῇς νέο κακὸ (πεία, λειώνει).

«Ο,τι δὲν ἔχει γλυτωμὸν ἂν σοὺ πὺν πάσ' (ἡ τύχη, δειξέται).

«Ο,τι δὲν ἔχει γλυτωμὸν ἂν σοὺ πὺν πάσ' (ἡ τύχη, δειξέται).

«Ο,τι δὲν ἔχει γλυτωμὸν ἂν σοὺ πὺν πάσ' (ἡ τύχη, δειξέται).

«Ο,τι δὲν ἔχει γλυτωμὸν ἂν σοὺ πὺν πάσ' (ἡ τύχη, δειξέται).

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΗΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΔΥΟ ΑΝΔΡΕΣ!.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Στὸ τέλος, ὁ 'Αρνὸν ντὲ Τίλ, κουρασμένος πρὶν, ξαναγύρισε στὸ σπίτι του, ὅπου τὰ διηγήθηκε ὅλα στὴ Βερτράνδη.

—Τὶ σημαίνουν ὅλα αὐτὰ; ρώτησε ἐκείνη.

—Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ ψευτο-Μαρτέν, μὰ ὁμολογῶ ὅτι μοῦ φαίνεται πολὺ περίεργα. Γιατὶ ἡ κυρία Τὸν ἀρνήθηκε νὰ μοῦ πῇ ποῖος εἶν' ἄρρωστος; στοὺς θεῖους μου καὶ γιατί ὁ θεὸς μου, ὁ ὁποῖος ἀναγνώρισε βέβαια τὴ φωνή μου, ἀρνήθηκε νὰ μὲ δελεῖσῃ; Γιατὶ ὅλα αὐτὰ τὰ μυστήρια;

Ἡ Βερτράνδη φόρεσε τὸ ἐπαινωφόρι της.

—Ποῦ θὰ πᾶς; τὴ ρώτησε ὁ 'Αρνὸν ντὲ Τίλ.

—Μὰ... στὸ σπίτι τοῦ θεοῦ μου, ἀπάντησε ἐκείνη. Θὰ δοῦμε ἂν θὰ μοῦ ἀνοίξῃ κι' ἐμένα.

—Πήγαινε!... Καὶ προσπάθησε νὰ μᾶθῃς τί σημαίνει ὅλα αὐτὰ ἡ ἱστορία.

Μὰ οὐτε ἡ Βερτράνδη εἰσαίεσε τί ἐσημαίνει αὐτὴ ἡ ἱστορία.

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ἔφτασε τρέχοντας στὸ σπίτι τοῦ θεοῦ Πέτρο. 'Αρχισε νὰ χτυπᾷ τὴν πόρτα, μὰ κανεὶς δὲν τῆς ἀπαντοῦσε.

Ἀποκαμωμένη πρὶν στὸ τέλος, πήγε καὶ στάθηκε κάτω ἀπὸ ἓνα παράθυρο κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατὰ:

—'Ε, θεῖε Πέτρο... 'Όλοι πεθάνανε στὸ σπίτι σου...

Τότε τὸ παράθυρο ἀνοίξε καὶ στὸ ἀνοιγμὰ του παρουσιάστηκε ὁ θεὸς τοῦ Μαρτέν Γκέο.

—'Οχι, ἀνεψιὰ μου, ἔφη, ἀπάντησε. Κανένας δὲν πέθανε στὸ σπίτι μου... 'Απεναντίας!... 'Απεναντίας!... Μονάχα εἶνε κάποιος ἀδιάθετος...

—Ποῖος λοιπὸν;

—Θὰ σοὺ τὸ πούμε αὐτὸ ὥρῃ... Ἐντωμεταξὺ, ξαναγύρισε στὸ σπίτι σου, ἀνεψιὰ μου...

—Μὰ κι' ὁ σύζυγός μου εἶνε ἀδιάθετος, εἶπε τότε ἡ Βερτράνδη.

—Μὰ!... Τὸ φωνεῖ τὸ Μαρτέν Γκέο!... 'Ε, αὐτοῦ ὁλοῦθι νὰ τὴν δῇ κι' αὐτὸν ὁ κουρέας μὰς ὁ Τὼν. Καλὴ νύχτα, ἀνεψιὰ μου...

Καὶ ὁ θεὸς Πέτρος ξανακλείσε τὸ παράθυρό του.

Ὁ 'Αρνὸν ντὲ Τίλ ἔσκαψε στὰ γέλια ὅταν ἡ Βερτράνδη τοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα αὐτὰ καὶ, ὀλοφύροντας τὸ πρὸς τῆς νὰ γελᾷ, γέλασε κι' ἐκείνη μαζὺ του. Μὰ τόσο στὴν ἑξῆς, ὅσο καὶ στὴν ἄλλη, ἡ εὐθυμία αὐτῆς ἦταν ψεύτικη καὶ προσωρινή. Χωρὶς νὰ γινώσκαι τοὺς... Πάμε γρήγορα μακριὰ ἀπὸ δῶ...

Ἡ Βερτράνδη κύταζε ἀπορημένη, ἀπάνω σὲ μὴ τριανταφυλλιά, ἓνα σπῆνος ἀπὸ μέλισσες ποὺ κινηγοῦσε ἀμείλιχτα ἓνα κηφήνα. Ἐπίσης κι' ὁ 'Αρνὸν ντὲ Τίλ κύταζε ἀπορημένος δύο σπουργίτες ποὺ πηγαίνοντο στὴν φωλιὰ τους, ταρξίζοντας τὰ μικρά τους...

Ἐξάρνα, ὅταν νὰ τὴν πινᾷς κάποιος ἐλαφρύς, ὁ ψευτο-Μαρτέν πετάχτηκε ὀρθὸς καὶ μὴ θλαστήματα ἔφευγε ἀπὸ τὰ σπῆματα τοῦ δοντῆ.

—Τὶ εἶνε; ρώτησε ἡ Βερτράνδη, συνεχόμενη ἔκπληξη ἀπὸ τὴν ἀφῆρη μάδα της. Τί ἔχεις, Μαρτέν;

—Τὶ ἔχω, ἀγαπημένη μου; τῆς ἀπάντησε τότε μὴ φωνή. 'Απλοῦστα, ἔρχομαι νὰ ξαναπάω τὴ θέσι μου ἀπὸ ἓνα κακοῦργο, ἓνα ληστὴ.

Ἡ Βερτράνδη ἀνατρίχισε...

Αὐτὴ ἡ φωνὴ ἦταν τοῦ συζύγου της... Τὴν ἀναγνώρισε πολὺ καλά... Μὰ ὁ σύζυγός της, τὸν ὁποῖο κρατοῦσε ἀπὸ τὸ μπράτσο, δὲν εἶχε ἀνοίξει καθόλου τὸ στόμα του...

Τότε ἡ φωνὴ γυναῖκα, καταλαβαίνοντας ὅτι κάποιος ἄλλος τῆς εἶχε ἀπαντήσει, γόρρισε πίσω...

Ἦ ὁ θεὸς Πέτρος; εἶπε ὁ 'Αρνὸν ντὲ Τίλ.

Εἶδε τότε πῶς θροισκόταν ἀνάμεσα σὲ δύο Μαρτέν Γκέο.

Ἦσαν κι' οἱ δύο ὅμοιοι κι' ἀπαράλλαχτοι. Μονάχα αὐτὸς ποὺ εἶχε ἔρθε τότε, εἶχε τὸ ἓνα τοῦ πόδι ἐκτεταμένο.

—Ἐμπρός! φώναξε τότε ὁ νεοφερμένος.

—Θεῖε μου!... Ἀγαπημένη μου θεῖε! ἀπάντησε ὁ Μαρτέν, πέφτοντας μέσα στὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ Πέτρος Γκέο ἦταν γοητευμένος, διπλὰ γοητευμένος, γιατί εἶχε ξαναβρεῖ τὸν πραγματικὸν γιὸ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ γιατί θὰ μπορούσε ἔτσι ν' ἀπαλλάξῃ τὴν οἰκογένειά του ἀπὸ ἓνα παράσιτο.

Ὡστόσο, ἐπειδὴ ἡ ἐξάντλησις τοῦ Μαρτέν Γκέο ἦταν τρομακτικὴ, ἀπόφυγε νὰ ποὺ κάνει ἀμέσως λόγο γιὰ τ' ἀλλόκοτα γεγονότα ποὺ εἶχαν διαδοματιστεῖ στὰ Ἀστικὰ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀπουσίας του καὶ προσκάλεσε ἀμέσως στὸ σπίτι του τὸν κουρέα Ἀμβρόσιο Τίλ γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῇ.

Τὴν ὥρα λοιπὸν ποὺ ὁ Μαρτέν Γκέο ἀναπαύονταν στὸ σπίτι τοῦ θεοῦ του, ὁ 'Αρνὸν ντὲ Τίλ καὶ κατόπιν ἡ Βερτράνδη πήγαν, ὅπως διηγήθηκε καὶ χτύπησαν τὴν πόρτα του. Μὰ ἐκείνος δὲν τοὺς ἀνοίξε.

Τὰ ὑπόλοιπα ἐννοοῦνται εὐκολα. Ἐπειτ' ἀπὸ μερικὲς ὥρες

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΜΙΑ ώρα πέρασε... Έξαφνα η πόρτα του καλλιού της Μαλφίερας άνοιξε σιγά-σιγά και το άπαιστο κεφάλι της Σάβας πρόβαλε έξω.

—Κανείς δεν φαίνεται! Ψιθύρισε στη Μαλφίερα. Έμπρός! Στο έργο!...

Είχε η κατάλληλη στιγμή!... Η Μαλφίερα βγήκε πράγματι έξω μαζί με τη μάγισσα και διευθύνθηκαν κι οι δύο μαζί προς τη θολωτή είσοδο της μονής.

Ένα καντήλι τοποθετημένο μπρός στο άγαλμα της Παναγίας, φώτιζε άμυδρά την είσοδο του μοναστηριού. Όστόσο η Μαλφίερα έδωσε άρεχτα, ώστε να μπορέσει να διακρίνει το σκονί της κλπάνας του κινδύνου. Τότε αναστήθηκε στα πόδια της, τράβηξε το μαχαίρι της και το έκοψε όσο ψηλότερα μπορούσε.

Συγχρόνως η Σάβας, μπαίνοντας ξαφνικά στο καλλι της αδελφής που έκανε καθήκοντα θυρωρού, τη βόηξε να κοιτάει γρήγορα στο κρεβάτι της. Έπεσε τότε με βίη τη δύναμη της άπνοιας της κι έπνιξε τις κραυγές της, κλεινώντας το στόμα της με ένα μαντίλι. Έπίσης της έδεσε τα μάτια για να μη την αναγνωρίσει. Αμέσως η Μαλφίερα πήρε τα κλειδιά της εξώπορτας που κρεμόντουσαν σ' ένα καρφί, πλάι στο κρεβάτι και άνοιξε προέχοντας προς τη θύρα πόρτα της μονής, ενώ η Σάβας εξακολουθούσε να κρατάει αλάνητη τη δυστυχισμένη καλόγρια, η οποία, νομίζοντας πως η τελευταία της ώρα είχε φτάσει, έταψε πεινά να καταβιάζε κάθε αντίσταση.

Η Μαυρή Δούκισσα δεν δυσκολεύτηκε και πολύ ν' ανοίξει την πόρτα της μονής και τότε, προβάλλοντας το κεφάλι της έξω, είδε τις σκιές των 'Ασσιγγάνων και των πολεμιστών του Φόρφελντ, που βρισκόντουσαν μαζεμένοι στον τοίχο και πρώτον απ' όλους το σύγγρο της.

—Έμπρός γρήγορα! τούς είπε με φωνή λαχανιασμένη.

Ο κόμης ντε Φόρφελντ άνοιξε πρώτος. Ήταν πολύ άργα πεινά για να αποσπορήσει και διαζόταν να τελειώνει μία ώρα νωρίτερα, μία και του έγραφε η Μοίρα του να γίνει και ληστής. Ο Κόκκινος Τζιλ άκολούθησε από πίσω μαζί με όλους τους άλλους.

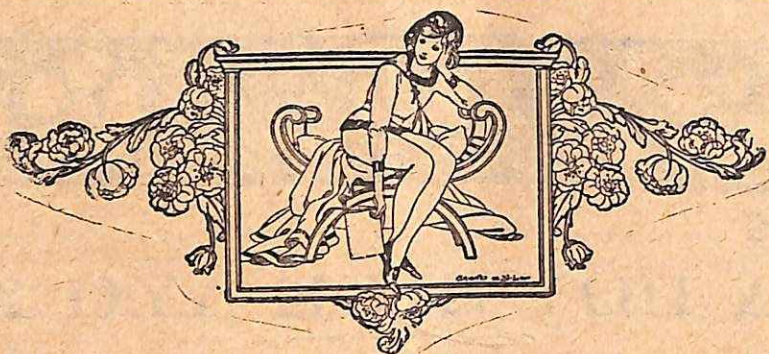
Οι 'Ασσιγγανοί κι οι πολεμιστές σκορπίστηκαν άμέσως στο έσωτερικό του μοναστηριού, βλαστημώντας και κραυγάζοντας άπειλητικά, παραβιάζοντας τις πόρτες των καλλιών κι άπευθύνοντας χυδαίες άστειότητες στις μοναχές τις όποιες έβρισκαν μισόγυνες.

Και η λεηλασία άρχισαν.

Τα πάντα άνοιχτηκαν, διαρρήχτηκαν, σπάστηκαν, έρυνθηθηκαν... Και πάλι, ένα τεράστιο χρηματικό ποσό είχε συγκεντρωθεί στο δηλητήριο της μονής, όπου η Μαλφίερα, η οποία δεν έπρεπε να παρουσιαστεί καμιά φορά, περίμενε το τέλος των έρυνων.

—Νά, έμεις τώρα πάλι πλούσιοι άπό ποτέ! είπε με μι' άγρια χαρά, βλέποντας τα σακιά που ήταν γεμάτα από νομίσματα της Ιταλίας, της Γαλλίας και της Ισπανίας, να σωρεύονται μπροστά της.

Όταν η λεηλασία τελείωσε, η

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ MINION

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

Μαλφίερα, άποφασισμένη να εφαρμόσει ως το τέλος το σχέδιό της, έαναγύρισε στο καλλι της με τη Σάβας. Εκεί έξέκισε τα ρούχα της για να φανεί ότι είχε αντίστασει άπεγνωσμένα και κατόπιν έβαλε τους άνδρούς της να τη δέσουν. Έπειτα ο Φόρφελντ, ο Κόκκινος Τζιλ και οι σύντροφοί τους έγκατέλειψαν το μοναστήρι, παίρνοντας μαζί τους τη λεία τους.

Το πρωί, η Μαλφίερα, με την πρόφαση ότι οι ληστές την είχαν γυμνώσει άπό τα κοσμήματά της και τα χρήματά της, έφυγε από το μοναστήρι, πηγαίνοντας, καθώς είπε, στη γειτονική πόλη για να καταγγείλει τη ληστεία.

Ήταν και άρεχτα πλούσια για ν' άγοράσει τους ληστές τους όποιους χρειαζόταν για να φάσει τούς έχθρούς της και να τους χτυπήσει θανάσιμα...

... ..

Όταν ο κόμης Σπάντα συνήλθε και

παράτησε το καλλι του, ο υιοκτήτης ο Κόκκινος Τζιλ άκολούθησε από πίσω μαζί με όλους τους άλλους.

Οι 'Ασσιγγανοί κι οι πολεμιστές σκορπίστηκαν άμέσως στο έσωτερικό του μοναστηριού, βλαστημώντας και κραυγάζοντας άπειλητικά, παραβιάζοντας τις πόρτες των καλλιών κι άπευθύνοντας χυδαίες άστειότητες στις μοναχές τις όποιες έβρισκαν μισόγυνες.

Και η λεηλασία άρχισαν.

Τα πάντα άνοιχτηκαν, διαρρήχτηκαν, σπάστηκαν, έρυνθηθηκαν... Και πάλι, ένα τεράστιο χρηματικό ποσό είχε συγκεντρωθεί στο δηλητήριο της μονής, όπου η Μαλφίερα, η οποία δεν έπρεπε να παρουσιαστεί καμιά φορά, περίμενε το τέλος των έρυνων.

—Νά, έμεις τώρα πάλι πλούσιοι άπό ποτέ! είπε με μι' άγρια χαρά, βλέποντας τα σακιά που ήταν γεμάτα από νομίσματα της Ιταλίας, της Γαλλίας και της Ισπανίας, να σωρεύονται μπροστά της.

Όταν η λεηλασία τελείωσε, η

ρούσε να ξαναγορίσει στην 'Ιταλία.

Ο μεγάλος ψυχρός άγνος άγνοούσε ότι ο Φόρφελντ είχε πάει πριν απ' αυτόν στην 'Ιταλία, προσκαλεσμένος απ' τη Μαλφίερα. Άγνωστος επίσης τη ληστεία του μοναστηριού της 'Αναλήφρας, η οποία είχε κάνει τούς δύο αυτούς έχθρούς του άκόμα πιο τρομερούς με τούς θησαυρούς που τούς προσέφερε.

Μετά τη ληστεία, ο Φόρφελντ, άφίνοντας τη Μαλφίερα στην 'Ιταλία, πήρε το δρόμο για να γυρίσει στη Γερμανία. Πήγαινε με την πρόθεση να συγκεντρώσει καινούργια στρατεύματα για ν' άνακαταλάβει τον πύργο του από τούς Ναπολιτάνους, τούς όποιους έλπικε να έξολοθρεύσει όλους.

Για να μπορέσει να ταξιδεύει πιο γρήγορα, είχε πάρει μαζί του μονάχα τον Κόκκινο Τζιλ και δύο απ' τούς καλύτερους πολεμιστές του.

Είχε βροχάσει πεινά κι ο κόμης ντε Φόρφελντ κι οι σύντροφοί του έφτασαν σ' ένα χωριό τρώ Τυρόλου, όπου θα διανυκτέρευαν για να συνεχίσουν το δρόμο τους οι Ναπολιτάνοι ήταν άποφασισμένοι να περάσουν μία έβλητη γέφυρα, στη μέση πάνω από ένα χειμάρο βαθύ, όρητικό, άγριο, που κυλούσε στο βάθος μιας χαράδας, γεμάτης άπότομους βράχους. Εκεί μέσα ο Φόρφελντ θα γκρέμιζε τούς έχθρούς του...

Για να συνεχίσουν το δρόμο τους οι Ναπολιτάνοι ήταν άποφασισμένοι να περάσουν μία έβλητη γέφυρα, στη μέση πάνω από ένα χειμάρο βαθύ, όρητικό, άγριο, που κυλούσε στο βάθος μιας χαράδας, γεμάτης άπότομους βράχους. Εκεί μέσα ο Φόρφελντ θα γκρέμιζε τούς έχθρούς του...

Όταν η νύχτα απλώθηκε πεινά για καλή, ο Γερμανός άρχοντας πήγε και έμπνησε μόνος του τούς δύο πολεμιστές του και το Τζιλ κι οι τέσσερες άνδρες βγήκαν άδρόμια απ' το ξενοδοχείο, ξαναπαίροντας το δρόμο που πήγαινε για την 'Ιταλία...

Η πρεμία τους ήταν σιωπηλή και βίσις πολλή ώρα. Όταν έφτασε τέλος στη γέφυρα πάνω από το χειμάρο, ο σύγγρος της Μαλφίερας τοποθέτησε τούς δύο πολεμιστές του σκοπούς στην κόψη άκρη της με την έντολη να τόν ειδοποιήσουν άμέσως μόλις θα έδλεπαν κανένα ταξιδιώτη από μακριά.

Τότε ο τελευταίος άπόγονος της μεγάλης ράτσας των Φόρφελντ έδειξε στον Κόκκινο Τζιλ, τόν έθλιο συνένοχό του, μία απ' τις πλατείες σάνι-

—Είνα δυνατόν; μουμούρισε. Πώς; Αυτοί τούς όποιους πήγαινα ν' άναζητήσω τόσο μακριά!...

Η άπόσταση μεταξύ αυτού και των ταξιδιωτών ήταν πολύ μεγάλη για να μπορέσει να διακρίνει τα χαρακτηριστικά τους. Όστόσο, έλεποντας το παρουσιαστικό τους, τού φάνηκε πως άναγνώρισε τούς μαχητές ντε Κυπριάνι και, στο πλάι του, τόν κόμη Σπάντα.

Άμέσως ο κόμης ντε Φόρφελντ έαναγύρισε στο πανδοχείο, όπου βρισκόντουσαν οι σύντροφοί του. Δίεταξε τούς πολεμιστές του να μη κινηθούν από το δωμάτιο, στο όποιο κοιμόντουσαν όλοι μαζί και, κατόπιν φωνάζοντας τόν Κόκκινο Τζιλ κοντά του, άρχισε να παραμονεύει μέσ' απ' τα παζούδια του παραθύρου, περιμένοντας την άφιξη τού έθλου των καβαλλάρηδων.

Πράγματι σέ λίγο έκαινοι έκαναν την είσοδό τους στην αλλη του πανδοχείου κι ένα διπλό έπιφάνημα έφυγε από τα χείλη τού Φόρφελντ και τού Τζιλ στο αντίκρουστο τους: —Ο Κυπριάνι!... Ο Σπάντα!...

Πραγματικά ήταν οι δύο άυγανείς άρχοντες, συνοδευόμενοι από τούς γεναίους συντρόφους των. Τα χείλη τού συγγρού της Μαλφίερας άρχισαν να τρέμουν από μανία και ψιθύρισε ύπόκοφα:

—Ω! Μου φαίνεται πως κρατώ πεινά στα χέρια μου την έκδική μου!...

Και, παρασύροντας μέσ' στο δωμάτιο τόν σκοτεινό τόν σύντροφό του, τού ψιθύρισε σ' αυτή μερικά λόγια.

Η έμπνευσις που είχε γεννηθεί έκείνη τη στιγμή μέσ' στο μυαλό τού κόμητος ντε Φόρφελντ ήταν πραγματικά άνταξία του... κι άναξία της γυναίκας με την όποια είχε συνδέσει την ύπαρξί του. Και, παρ' όλη την άπόσταση που τόν χώριζε απ' αυτήν έκείνη την ώρα, τού φαινόταν πως την έδλεπε μπροστά του να τού χαμογελάει εύχαριστημένη... Έφαρμόζοντας την έμπνευσί του, θα έξέδιναν δολοφονικά όλους εκείνους που είχαν καταστρέψει το καταφύγιό του...

Για να συνεχίσουν το δρόμο τους οι Ναπολιτάνοι ήταν άποφασισμένοι να περάσουν μία έβλητη γέφυρα, στη μέση πάνω από ένα χειμάρο βαθύ, όρητικό, άγριο, που κυλούσε στο βάθος μιας χαράδας, γεμάτης άπότομους βράχους. Εκεί μέσα ο Φόρφελντ θα γκρέμιζε τούς έχθρούς του...

Όταν η νύχτα απλώθηκε πεινά για καλή, ο Γερμανός άρχοντας πήγε και έμπνησε μόνος του τούς δύο πολεμιστές του και το Τζιλ κι οι τέσσερες άνδρες βγήκαν άδρόμια απ' το ξενοδοχείο, ξαναπαίροντας το δρόμο που πήγαινε για την 'Ιταλία...

Η πρεμία τους ήταν σιωπηλή και βίσις πολλή ώρα. Όταν έφτασε τέλος στη γέφυρα πάνω από το χειμάρο, ο σύγγρος της Μαλφίερας τοποθέτησε τούς δύο πολεμιστές του σκοπούς στην κόψη άκρη της με την έντολη να τόν ειδοποιήσουν άμέσως μόλις θα έδλεπαν κανένα ταξιδιώτη από μακριά.

Τότε ο τελευταίος άπόγονος της μεγάλης ράτσας των Φόρφελντ έδειξε στον Κόκκινο Τζιλ, τόν έθλιο συνένοχό του, μία απ' τις πλατείες σάνι-

δες της γέφυρας και δύο πριόνια που τα είχε κομμμένα κάτω απ' τόν μανδύα του και τού είπα:

—Θά πριονίσω αυτή τη σανίδα κατά τα δύο τρίτα... Κι' εγώ θα κάνω τόν ίδιο στην άλλη άκρη της... Έμπρός, στο έργο!

Ο 'Ασσιγγανός κατάλαβε άμέσως τόν σκοπό του και μι' άγρια άσπραπή πέρασε από τα μάτια του...

Δέν είχε ξημερώσει ακόμα κι' η αλλη του πανδοχείου άντηρούσε κάτω απ' τά πέταλα των αλόγων των συντρόφων τού Τζοβάννι. Άνυπόμονοι να ξαναβούν την πατερίδα τους και τ' άγαπημένα πλάσματα που τούς περιμεναν εκεί, οι Ναπολιτάνοι είχαν άποφασίσει να συνεχίσουν τόν ταξίδι τους πριν από τά χαράματα. Η χαρά, η έλπίδα έλαμπε στο πρόσωπο τού Τζοβάννι και των φίλων του, οι όποιοι, χωρίς να χάνουν καιρό, ξεκίνησαν με καλπαμύδι, άφίνοντας πίσω τούς τώ χωριό αυτό τού Τυρόλου.

Ο Φόρφελντ, κομμένος πίσω από ένα σιδεντρο, τούς είδε να περνάνε πρόσχαροι και μουμούρισε μέσ' απ' τά σφιγμένα τού δόντια:

—Γελάστε! Γελάστε! Δέν θα γελάσετε άκόμα πολύ.

Ο δρόμος ήταν όρατος. Ένας χειμάρος, κατεβαίνοντας από τά βουνά τόν έκοβε στη μέση... κι' άπάνω άπό τόν χειμάρο βρισκόταν μία γέφυρα, η γέφυρα της όποιας τις σανίδες είχαν πριονίσει ο Φόρφελντ κι' ο Τζιλ.

Ο Τζοβάννι, συλλογιζόμενος τόν 'Έλντα, την πολυκαταμένη του σύζυγο και τη Σπεράτα, τόν θεό αυτό λουλούδι, που γεννήθηκε από τόν γάμο του, σπληνώνιαζε όλοένα τόν άλογό του... Πλάι του ο κόμης Σπάντα, γεμάτος από τη μελαγχολία νύχτας, πλημμύριζε την ψυχή του η άνελιπτη άγάπη τού για τή βασίλισσα της Νεαπόλεως, ξεχνούσε την πληγή του για να μην καθυστερήσει.

Είχαν φτάσει πεινά μπροστά στη γέφυρα, στην καταραμένη γέφυρα. —Έμπρός! φώναζε ο Τζοβάννι Κυπριάνι, μόλις βρέθηκε μπροστά στη γέφυρα.

Κι' άμέσως τά πέταλα τού αλόγου του, καθώς και τού αλόγου τού Σπάντα, άντηρήσαν άπάνω στις σανίδες. Οι άλλοι σύντροφοί τους τούς άκολούθησαν άμέσως. Κι' μόνο ο Λαέρτης, ο Ζάν-Πώλ κι' ο Φρίτζ, οι όποιοι είχαν παρακολουθήσει από μακριά την καταστροφή, έφτασαν έπί τούπου... Είπαν άμέσως ότι είχαν δει έναν ύψηλό άντρα να φεύγει, ο όποιος ως την ώρα της τραγωδίας βρισκόταν κομμένος πίσω από ένα δέντρο, σέ λίγη άπόσταση απ' τη γέφυρα.

Εντωμεταξύ μερικοί χωρικοί, οι όποιοι είχαν παρακολουθήσει από μακριά την καταστροφή, έφτασαν έπί τούπου... Είπαν άμέσως ότι είχαν δει έναν ύψηλό άντρα να φεύγει, ο όποιος ως την ώρα της τραγωδίας βρισκόταν κομμένος πίσω από ένα δέντρο, σέ λίγη άπόσταση απ' τη γέφυρα.

Ο Λαέρτης είχε προσέξει ήδη ότι τά σανίδια της γέφυρας που βρισκόντουσαν σ' αυτόν τον χειμάρο ο ήσαν πριονισμένα.

(Άκολουθεί)

σαν άπάνω της.

Οι μάστιγες αυτής της σκηνής είχαν άπομείνει άκίνητοι από κατάπληξη, φρίκη και τρόμο... Τό νερό τού χειμάρου είχε χρωματιστεί κόκκινο. Μονάχα ο Λαέρτης, ο Φρίτζ και ο Ζάν-Πώλ είχαν ξεφύγει από την καταστροφή. Περίνοι απ' αυτό που είχαν άντικρύσει πρό όλγίου, πήδησαν μέσα στο νερό και άρχισαν να τραβάνε τά σώματα των συντρόφων τους, άναζητώντας με άγωνία μεταξύ τόν τού μαχητή ντε Κυπριάνι και τόν κόμη Σπάντα, τούς άρχηγούς τους.

Έξαφνα τότε είδαν μέσ' στο χειμάρο ένα καθάλαλη, ο όποιος κατέβαλε άπεγνωσμένες προσπάθειες για ν' άποσπαστεί από τόν αλόγο του που βρισκόταν από πάνω του. Ήταν ο Τζοβάννι!...

Τό αλόγο του, χτυπώντας πρώτο στο βράχο, τόν είχε σώσει.

Μά τόν φτωχό ζωό, με την κοιλιά άνοιγμένη, καταραυλώντας κατόπιν από πάνω του, κόντευε να τόν σκάσει... Μερικοί από τούς στρατιώτες του, οι όποιοι είχαν γλυτώσει, πέφτοντας στα πτώματα των συντρόφων τους, είχαν άρχισι πεινά να συλλογίζονται και σέ λίγο άρχισαν να βοηθούν κι' αυτοί στο έργο της διάσωσης.

Μά ο κόμης Σπάντα είχε εξαφανιστεί. Πέφτοντας από τούς πρώτους, συγχρόνως με τόν μαχητή Κυπριάνι, είχε χάσει κάτω απ' τά κύματα κι' άσφαλώς η παλκή είχαν πριονίσει ο Φόρφελντ κι' ο Τζιλ.

Πληγές του είχαν άνοίξει σ' αυτή την πτώση και ίσως και νέες είχαν προστεθεί σ' αυτόν.

Επίσης και άλλοι δύο Ναπολιτάνοι είχαν εξαφανιστεί. Έξαφνα, έπειτ' από πολλές άναζητήσεις, ο Φρίτζ έδεικνε ένα ματωμένο όγκο, κοντά στην όχθη, στις ρίζες μιας ιτιάς. Έπρεπε άμέσως στο νερό και κολυμπώντας προχώρησε ως εκεί. Είχε τότε πιά ο όγκος αυτός ήταν ο κόμης Σπάντα, ο πομπουργός τού βασιλείου της Νεαπόλεως, άναίσθητος, περναίνοντας ίσως...

Ο γεναίος ήθηπος τόν άνασήκωσε άπαλά, τόν έπηρε μέσα στην άγκαλιά του και τόν μετέφερε στο δρόμο. Εκεί τόν άπόθεσε στη χλόη, κοντά στο Λαέρτη, ο όποιος έσπευσε να τού παράσχει τις περιποιήσεις του, με την καρδιά συντριμμένη γιατί σκεφτόταν ότι ο μεγάλος ψυχρός αυτός άρχοντας ήταν πεινά νεκρός.

Εντωμεταξύ μερικοί χωρικοί, οι όποιοι είχαν παρακολουθήσει από μακριά την καταστροφή, έφτασαν έπί τούπου... Είπαν άμέσως ότι είχαν δει έναν ύψηλό άντρα να φεύγει, ο όποιος ως την ώρα της τραγωδίας βρισκόταν κομμένος πίσω από ένα δέντρο, σέ λίγη άπόσταση απ' τη γέφυρα.

Ο Λαέρτης είχε προσέξει ήδη ότι τά σανίδια της γέφυρας που βρισκόντουσαν σ' αυτόν τον χειμάρο ο ήσαν πριονισμένα.

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

(Ένα χαριτωμένο έπεισόδιο της ζωής τού Μυρζέ)

Υποθέτουμε ότι θα είνε γνωστό σέ πολλούς από τούς άναγνώστες μας τόν γλαφυρό και χαριτωμένο μυθιστόρημα τού Μυρζέ τού έργο αυτό, παρμένο από την πραγματικότητα και άποδοσμένο με μαεστρία έξαιρετική, δημοσιεύτηκε στά 1848 και προέξηνσε άμέσως ένδοξη ένδοξη, χωρίς όμως και να διορθώσει τά οικονομικά τού συγγραφέα, τά όποια ήταν τότε έλεονά και τρισάθλια.

Μετά ένα χρόνο κάποιος θεατρικός συγγραφέας, έξισου... πλούσιος με τόν Μυρζέ, σκέφτηκε να συγγραφεί τόν Μυρζέ, φρονώντας ότι τόν άνέδελτο, δημοσιεύτηκε στά 1848 και προέξηνσε άμέσως ένδοξη ένδοξη, χωρίς όμως και να διορθώσει τά οικονομικά τού συγγραφέα, τά όποια ήταν τότε έλεονά και τρισάθλια.

Μετά τη σοφή αυτή σκέψη του ο Θεόδωρος Βαριέρο —έτσι λεγόταν ο ύποψήφιος συγγραφέας τού Μυρζέ— τού έστειλε ένα γράμμα, στο όποιο τού έζήτησε τόν σχέδιό του και τόν είδοποιούσε ότι θα πήγαινε να τόν έπισκεφτεί την άκόλουθη μέρα.

Πραγματικά, την έπομένη ο Βαριέρος κίνησε κατ' τόν μεσημέρι και τράβηξε για τόν σπίτι τού Μυρζέ. Έφτασε στην δδδ Πύργων όπου καθόταν ο συγγραφέας τών «Μποέμ», άνέθηκε έξη παπουτσάκια και βόηξε σ' ένα δωμάτιο της σοφίτας τού Μυρζέ έκλεισμένο στο κρεβάτι του.

Με συγχωρείτε, κύριε Μυρζέ, τού έπε τότε ο Βαριέρος με άληγχανία. Ένδομικά πώς δέν θα σας έδρασια άδιάβητο και μι' αυτό ήρθα...

—Καλέ, τί λέτε! τού αποκρίθηκε γελώντας ο Μυρζέ. Είμαι πολύ καλά στην ύγεια μου!

—Μα τότε πώς εξηγείται η άποδοχή σας αυτή;

—Άκούστε με. Θα γνωρίζετε βέβαια την ιστορία τού στρατηγού της άκαλιότητας 'Επαμεινώνδα, ο όποιος έδωσε κάποτε να τού διορθώσουν τόν χιτώνα και ως έτσι να γίνει η έπιδιορθώσις έμμενη πλάγισμας, για τόν άπλοστο λόγο ότι δέν είχε...

δύτερο χιτώνα. Τό ίδιο άπάνω-κάτω έπαθα κι' εγώ. Η ρεδιγμάτα μου είχε χαλάσει και γι' αυτό άπόφασα να τού διορθώσω. Κι' έπειδή ο θυρωρός τού μεγάρου μας έφερε κι' από ραφική, τού ήνα έδωσα να τή διορθώσει.

—Καλέ, ρώτησε ο

Βαριέρο, έχετε γευματίσει;

—Ναι, από... χτες τόν δράδυ!

—Τότε να φάμε μαζί!

—Άδύνατον! Δέν έχω ούτε πιά, ούτε φαί...

—Σας κάνω εγώ τόν τραπέζι, είπε ο Βαριέρο δείχνοντας τόν ένα τάλιτρο.

—Τί γλυκατάτη σίκινα! φώναζε ο αιώνας άπένταρος Μυρζέ. Άς κουνουρίσουμε τώρα για να ιδούμε μήπως είν' έτοιμη η ρεδιγμάτα...

Και, βλέποντας τόν συνομιλητή του να γυροφύ τόν κουνουρί, πρόσθεσε ξεκαρδισμένος:

—Μην ψάχνετε, φίλε μου, τού κάμζου του και να δραματοποιήση τόν ρομάντζο, φρονώντας ότι τόν άνέδελτο, δημοσιεύτηκε στά 1848 και προέξηνσε άμέσως ένδοξη ένδοξη, χωρίς όμως και να διορθώσει τά οικονομικά τού συγγραφέα, τά όποια ήταν τότε έλεονά και τρισάθλια.

—Κι' αν τόν κερμίδι πείσει άπάνω σέ κανένα κεφάλι; ρώτησε κατάπληκτος ο Βαριέρο.

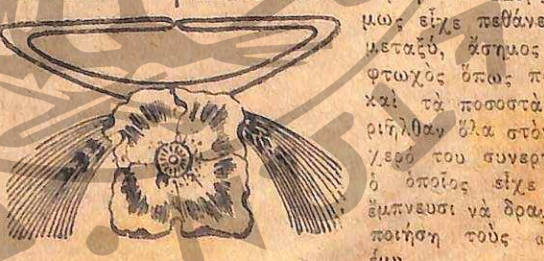
—Τόσο τόν χειρότερο για τόν κεφάλι! άποκρίθηκε άφελέστατα ο συγγραφέας. Προσέγγετε όμως και λιγάκι καθώς θα τόν άχνητε...

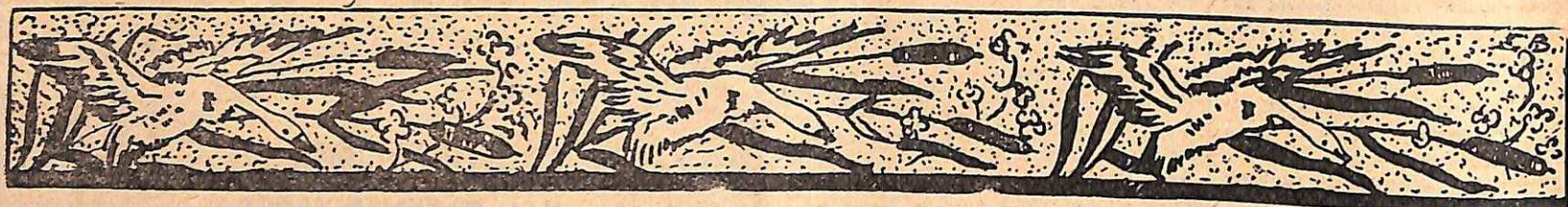
Ο Βαριέρος πείσας πράγματι τόν κερμίδι και σέ λίγο ο θυρωρός παρουσιάστηκε, φέροντας τή ρεδιγμάτα τού Μυρζέ μαλωμένη. Έτσι οι δύο συνάδελφοι μπόρεσαν να πάνε να γευματίσουν και να καταστρώσουν συγχρόνως ένα σχέδιο τού... υπό κατασκευή δόμα.

Έκτοτε θλεπνόντουσαν ταχτικά και η συνεργασία τους έπήγαινε καλά. Όποτε είχαν, έτρωγαν. Όποτε δέν είχαν, έζαζαν.

Όταν τελείωσε τόν έργο, άρχισαν να τόν προσφέρουν σέ διάφορα θέατρα, άλλα κανένας δέν τόν δεχόταν. Έπί τέλους ανέλαβε να τόν παίξη κάποιος δευτερευών θέατρος, άλλα η εισπραξία ήταν πενιχρότατη.

Ότ'όσο τόν έργο δέν έμεινε μέχρι τέλους στην άφάνεια. Άργότερα παίχτηκε από γνωστούς θέατρος και άπείσως πολλά κέρδη. Ο Μυρζέ βέβαια είχε πεθάνει σέ μεταξύ, άφημας τόν φτωχό όπως πάντα, και τόν ποσοστό πεινιχόταν έλα σόν το χροό του συνεργάτη, ο όποιος είχε τήν έμπνευση να δραματοποιήση τούς «Μποέμ».

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΙ' Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΝ ΣΚΕΠΑΣΕ...

ΤΟΥ GEORGES D' ESPARBÈS

Ο νεαρός υποκόμης ντ' Αδισσώ είχε όλα-δύο είκοσι χρόνια στ' ολόγυρο κεφάλι του... Μά τα ακτοδωμάτα του ήταν περισσότερα... Έξω φιληνάδες γνωστές στον κύκλο του, και Κύριος οίδη πόσες άλλες γνωστές σ' αυτόν τον ίδιο μονάχη...

Πιπίλιζε καραμέλλες και μπομπονιές, απ' το πρωί ως το βράδυ, που τον τριζόταν άφωνα, δαντέλλες απαλές σπύλιζαν τη στολή του, και τα ροδαλά του νύχια γυάλιζαν εξαιρετικά στο κάπνισμα, σαν κοπέλλες, παρ'όλο χερσάκια του...

Ήταν η μπιζού των σαλονιών, άβουδ, γαλαζομάστο, κομψός και χαριτωμένος σαν κουτίλα ζωντανή. "Ολοι κι' έβλεπε, και πού πάντων έβλεπε ένοιωθαν μια ξεχωριστή χαρά να γεμίζει τις ψυχές τους, μάλιστα αντρίχων το χαϊδεμένο αυτό κειδί της Παριζιάνικης αριστοκρατίας...

Μά ο πόλεμος με τους Πρώσους είχε ανάψει πια για καλά. Τα στρατεύματα του πολέμους φερόνταν να έτοιμην απ' όλες τις μεριές τους Γάλλους κι' ο κίνδυνος μιας έθνομικής εισβολής στί-βόρειες γαλλικές έποχές έβλεπε όλα, μονομιά, τα ανθισμένα νεύματα, απ' τους κάμπους κι' απ' τα σαλόνια, από τα βουνά κι' απ' τις πολιτείες και τ'όσους πόνους στα σύνορα...

Τελειώσε άπαισιες στη Παρίσι η υποκόμης ντ' Αδισσώ... Δεν τ'ότανε καμιά ν' άφισσε την άνεση και πλούσια ζωή του και να κυλιστεί στον βρώμικο ιδρώτα μιας καλοκαιρινής πορείας έναντιον του έθρου ή να ταλαβουτήση, ξυλοσπασμένος απ' το κούλο και μούσκεμα απ' τη βροχή, στη λάσπη των έσθμων και μαλαμένων, απ' τη γεμινούστικη πνοή, κάμπους του έθνομικού μετώπου... Τόν τοέλλαντε η σκέψη και της παλαμκοτόσης άκρια κακούγιάς... Ο κίπο-δ σωματικός ήταν η μόνη του άπύθνη...

Μά, άλλοιμονο! η είνωνίες των γνωστών του δεν τον άιναν ήσυχο... —Δέν π'ας στο μέτωπο, να φοδήθουν οι Πρώσοι; τούλεγε ο Ένας... —Με την τρομακτική παλληκαριά σου, θα σε δώσω γλήγορα και στρατηγό, τού φόνιζε η άλλη...

—Καλά κάνεις και κάθεται δώ πέρα... τού είπε μια μέρα ο γερο-δούξ ντ' Κοσσέ... "Αν π'ας στο μέτωπο, δέν θα β'γες καραμέλλες, ούτε μπιμπερό για να πίνης γαλατάκι!...

"Ολ' αυτά είχαν κάνει έξω φρενών το μικρούλη υποκόμη... Κι' ένα πωλό ζήτησε, με τη μεσολάβηση του πωλό Ντεμαρρέ, άκρίσει απ' τον βαλβάρ-Πιλιό, τον Λουδοβίκο XIV... σίλη... "Όταν δέ σε λίγο β'γα, β'γ'ηκε απ' το βασιλικό γραφείο, κρατούσε στα χέρια του, λαμποκομώντας από ά-

νέκφραση χαρά, τον διορισμό του ως υπολοχαγού στο σύνταγμα «Ακουϊταίν», και τη διαταγή να φύγη για την καινούργια θέση του, μέσα ε' πέντε μέρες...

Πέρασε μια δομάδα... Κι' όταν ο τωχός υποκόμης παρουσιάστηκε στο σύνταγμα του, και τοποθετήθηκε ως έξιωματικός στον 3ο λόχο, ή φαντασία κι' οι συνάδελφοι του δέν άργησαν να τον πάρουν στο μεξέ... Χαμόγελα κρυφά κι' είνωνικά υποδεχόντουσαν το πέρασμά του...

Μικρούλης, νοστιμούλης, «μή-μού-άπτου», φορεωμένος με μπομπονιές, παρ'ομαρσιμένους και φρεσκοπουδραρισμένους πάντα, ήταν μια ολόζωντανη ντίθεσι με τους ήλιοφθιμένους συνάδελφους του και τους γέριους σχεδόν, παλαμάχους φαντάρους που ο ματωμένος πόλεμος, που βαστούσε τόσα χρόνια τώρα, τους είχε μεταβάλλει σε αϊμοδόρικα, τραχεία και άνημέρευτα άγρίμια...

Χαμόγελα κρυφά κι' είνωνικά υπ'αδεχόντουσαν το πέρασμά του...

Ο λοχαγός του δέν τον λάβαινε ποτέ υπ' όψει του καθέλου, κι' ο συνταγματάρχης του ποτέ του δέν τον κάλεσε να φ'νει μαζύ... Ο υποκόμης ντ' Αδισσώ ένοιωσε γρήγορα την πίκρα και την ταπείνωση να τού σπαράξη την καρδιά, μά, περήφανος καθώς ήταν, δέν έβγαζε μιλιάν... Α-πόφνεγε πάντα να παραπονιέται...

Πέρασαν κι' άλλες μέρες... Κι' όταν πειά άρχισαν οι φαντάροι να μουρμουρίζουν, σιγαλά στην αρχή και δυνατώτερα όσο περνούσε ο καιρός, διάφορα σατυρικά τραγούδια, πότε για το αρ, πού ο υποκόμης τούλεγε «γ» και πότε για το σπαθί του, πού έμοιαζε περισσότερο με μαχαίρα φρούτου, ο ντ' Αδισσώ άναγκάστηκε να παρουσιασθή στο στρατάρχη του.

Θέλησε να παραπονεθή, επί τέλους... Ο πρίγκιπ ντ' Σουμπίς τον δέχτηκε άμέσως και τον ρώτησε για το σκοπό της επισκέψεώς του. —Υψηλότατε, τραύλισε ο υποκό-

μης, δέν ξέρω κι' εγώ γιατί στο σύνταγμα μου με υποδέχτηκαν όλοι τους σαν ένα ταπεινό παρείσακτο... Μήπως ενόχλησα κανέναν;...

—Κανέναν δέν ενόχλησατε, κύριε ντ' Αδισσώ, τού άπάντησε ο στρατάρχης... Άλλά μια πού θέλετε, να μάθετε την αίτια, την δικαιολογημένη άλλωστε, αυτής της περιφρονησεως θ' ας την πώ εγώ: Προσβάλλετε τη στρατιωτική λιτότητα, κύριε υπολοχαγέ... Φέρατε στο σύνταγμα σας, όλες τις ματαιότητες των σαλονιών... Κι' αυτό πού σκαλίζατε τους στρατιώτες είνε ότι δέν είσθε καθόλου στρατιώτης...

—Αναγνωρίζω την αλήθεια των λεγομένων σας, Υψηλότατε... Μά δυστυχώς δέν μπορώ να χωριστώ απ' τα μπομπονιές κι' από τις δαντέλλες μου... Ο παρ'ομαρσις άποος τσακίζει το κορμί μου, και...

—Σιωπή, κύριε υποκόμης, τον διέκοψε με τόνο αυστηρό ο στρατάρχης ντ' Σουμπίς... Δεν επιτρέπεται σ' έναν αξιωματικό να λήη τέτοια πράγματα μπροστά μου; Θάποσε να σ'ας διώξω άμέσως ταπεινωτικά και να φέω εις γνώσιν του στρατού τη γυναικίστικη νοσοποιία σας, με την αυριανή μου Ήμερησία Διαταγή... Μά σβόμαι την είνωνειά σας... "Ένας ντ' Αδισσώ!... Δεν επιθυμώ να ντροπιάσω το έθνοξό όνομα, πού κοντεύετε να κουρέλιασετε με τη διαγογή σας...

—Συγχωρήστε με, Υψηλότατε, αλλά δέν μ' άφήσατε να τελειώσω... Θέλω να πώ, πως ο θάνατος δέν με τρομάζει... Την κακούγιά άποστρέφονται και την φοβάται άθεράπιστα, σαν μαρό παιδί... Σ'ας ικετεύω, στρατάρχη μου... Βοηθήστε με να μ'ην ντροπιάσω τ' όνομά μου... Αναθέστε μου μια άποστολή επικίνδυνη ή τοποθετήστε με στο πιο επικίνδυνο σημείο στη μάχη πού πρόκειται να δώσουμε με τους Πρώσους... Μά ποιος Θεός, Υψηλότατε, προσέξτε!... Θέλω να σκοτωθώ, γιατί να ιδώσω καθέλου Χωρίς να έποβληθώ σε άποιοδήποτε σωματικό κόπο... Σ'ας ικετεύω, Υψηλότατε...

Ο στρατάρχης ντ' Σουμπίς άνέπνευσε... Χαμογελώντας τώρα, είπε στον ντ' Αδισσώ: —Ανακουφίστηκε... Δόξα σοι ο Θεός... Σ'ας νόμιμα δειλό!... Καθήστε κι' άκούστε με... Κάτι έ'χω για τ'ας, μά διαστύξω λίγο, γιατί... γιατί...

—Εύχαριστώ, Υψηλότατε... Με τιμή ή καλωσύνη και ή επίεικεια σας... "Ότι δήποτε και νά'ναι, πείστε το... Με κάνετε ύπερ'όφανα από τώρα... Μένον μακριά από κόπο... Από λάσπες... Από ιδρώτα... Από κακούγιάς...

Χαιρέτης χαρούμενος, έκανε μια σαχλινή και παιγνιώδη μεταβολή και, σφουρίζοντας ά-μέριμνα, ξαναγύρισε στο λόχο του...

Τρίακόσιοι πυροβολισμοί κι' είκοσι χιλιάδες στεναγμοί χαιρέτησαν τη μνήμη του νεαρού ήρωος, ο όποιος είχε πινάξει στην άέρα όλα σχεδόν τα πολεμοφόδια του έθρου...

—Υστερα από δυό ώρες, ντυμένος με στολή Πρώσου αξιωματικού, με το δολοφόνο κεφάλι του χωρίς πιλίκια και δόνη περήφανα στον άέρα, στεκόταν σε στάσι άπροσεχής, ένύ-

χμος, δέν ξέρω κι' εγώ γιατί στο σύνταγμα μου με υποδέχτηκαν όλοι τους σαν ένα ταπεινό παρείσακτο... Μήπως ενόχλησα κανέναν;...

—Κανέναν δέν ενόχλησατε, κύριε ντ' Αδισσώ, τού άπάντησε ο στρατάρχης... Άλλά μια πού θέλετε, να μάθετε την αίτια, την δικαιολογημένη άλλωστε, αυτής της περιφρονησεως θ' ας την πώ εγώ: Προσβάλλετε τη στρατιωτική λιτότητα, κύριε υπολοχαγέ... Φέρατε στο σύνταγμα σας, όλες τις ματαιότητες των σαλονιών... Κι' αυτό πού σκαλίζατε τους στρατιώτες είνε ότι δέν είσθε καθόλου στρατιώτης...

—Αναγνωρίζω την αλήθεια των λεγομένων σας, Υψηλότατε... Μά δυστυχώς δέν μπορώ να χωριστώ απ' τα μπομπονιές κι' από τις δαντέλλες μου... Ο παρ'ομαρσις άποος τσακίζει το κορμί μου, και...

—Σιωπή, κύριε υποκόμης, τον διέκοψε με τόνο αυστηρό ο στρατάρχης ντ' Σουμπίς... Δεν επιτρέπεται σ' έναν αξιωματικό να λήη τέτοια πράγματα μπροστά μου; Θάποσε να σ'ας διώξω άμέσως ταπεινωτικά και να φέω εις γνώσιν του στρατού τη γυναικίστικη νοσοποιία σας, με την αυριανή μου Ήμερησία Διαταγή... Μά σβόμαι την είνωνειά σας... "Ένας ντ' Αδισσώ!... Δεν επιθυμώ να ντροπιάσω το έθνοξό όνομα, πού κοντεύετε να κουρέλιασετε με τη διαγογή σας...

χόμη, αλλά... αλλά είνε σίγουρος ο θάνατος!...

—Και τι μ' αυτό, Υψηλότατε;... Σ'ας άκούω, διψασμένος για να μάθω, όσο μπορώ π'ό γρηγορώτερα, τι πρόκειται να κάνω... Διατάξτε...

Ο στρατάρχης δίσταζε ακόμα και ε'χε χλωμάσει τρομερά... Π'ηρε μια γρήγορη άνάσα, έκανε μια τρομακτική προσπάθεια, και με φωνή τραχεία τώρα, και γεμάτη από ξαφνική σκληρόδα, είπε στο ροδωμάγιο αυτό παιδί: —Προσέξτε!... Το χέρι στο πιλή-κίο σας, κύριε υπολοχαγέ... Άκούστε με προσεχτικά... Εξώ πώς μιλάτε θαυμάσια γερμανικά... Θά ντυθήτε, άπόψε κιόλας, με στολή Πρώσου άξιωματικού και θά βάλετε στην τσέπη σας μια άδεια έλευθέρης κυκλοφορίας, πού δόξαμε πού ήμερών στο πτώμα ενός σκοτωμένου Πρώσου... Θά μ'ητε στις έθνομικές γραμμές έθνομίας, με την άδεια αυτή, και θά πλησιάσετε τη μεγάλη σκηνή πού φυλάσσονται τα έθνομικά πολεμοφόδια... Θά κάνετε μια τρύπα με μαχαίρη στο πινί της σκηνής και θ' άδειάσετε το πιστόλι σας στα σακκιά με την μαρούτη... Βρίσκονται εκεί μέσα 500 βόμβες, 70.000 βόλβες και διακόσιες χιλιάδες ο κ α δ ε σ υ π α ρ ο υ τ η... "Έτσι, εκτός τού ότι θά κάψουμε ένα πλήθος άπό Πρώσους στρατιώτες, θά στερεώσουμε συγχρόνως τον έθρό μου για πάρα πολύν καιρό, απ' τα άπαράτητα πολεμοφόδια του... Καταστροφή τρομερή γι' αυτόν... Νοιώσατε τη διαταγή μου, κύριε υπολοχαγέ;... "Έπναλάβατέ την...

—Μάλιστα, Υψηλότατε... Θά ντυθώ και θά κάνω ό,τι είπατε... Και θ' άδειάσω τα πιστόλια μου στα τακκιά των 200.000 έχάδων μαρούτης... "Υστερα;

Ο στρατάρχης τινάχτηκε προς τα πίσω, χλωμάς και μουσκεμα από ξαφνικών ιδρώτα... Κότταζε με κατάπληξη τον υποκόμη και μουρμούρισε: —"Υστερα;... Τι ύστερα μου λέτε, κύριε υπολοχαγέ;... Δεν νοιώσατε;...

—Έχετε δικη, Υψηλότατε... "Υστερα θά είμαι γινόμενος κάρβουνο απ' τις τρομακτικές φλόγες της εκρήξεως... Σ'ας εύχαριστώ ολόθερμα, για την έκαιρετική τιμή, στρατάρχη μου...

Χαιρέτης χαρούμενος, έκανε μια σαχλινή και παιγνιώδη μεταβολή και, σφουρίζοντας ά-μέριμνα, ξαναγύρισε στο λόχο του...

Τρίακόσιοι πυροβολισμοί κι' είκοσι χιλιάδες στεναγμοί χαιρέτησαν τη μνήμη του νεαρού ήρωος, ο όποιος είχε πινάξει στην άέρα όλα σχεδόν τα πολεμοφόδια του έθρου...

—Υστερα από δυό ώρες, ντυμένος με στολή Πρώσου αξιωματικού, με το δολοφόνο κεφάλι του χωρίς πιλίκια και δόνη περήφανα στον άέρα, στεκόταν σε στάσι άπροσεχής, ένύ-

χμος, δέν ξέρω κι' εγώ γιατί στο σύνταγμα μου με υποδέχτηκαν όλοι τους σαν ένα ταπεινό παρείσακτο... Μήπως ενόχλησα κανέναν;...

—Κανέναν δέν ενόχλησατε, κύριε ντ' Αδισσώ, τού άπάντησε ο στρατάρχης... Άλλά μια πού θέλετε, να μάθετε την αίτια, την δικαιολογημένη άλλωστε, αυτής της περιφρονησεως θ' ας την πώ εγώ: Προσβάλλετε τη στρατιωτική λιτότητα, κύριε υπολοχαγέ... Φέρατε στο σύνταγμα σας, όλες τις ματαιότητες των σαλονιών... Κι' αυτό πού σκαλίζατε τους στρατιώτες είνε ότι δέν είσθε καθόλου στρατιώτης...

—Αναγνωρίζω την αλήθεια των λεγομένων σας, Υψηλότατε... Μά δυστυχώς δέν μπορώ να χωριστώ απ' τα μπομπονιές κι' από τις δαντέλλες μου... Ο παρ'ομαρσις άποος τσακίζει το κορμί μου, και...

—Σιωπή, κύριε υποκόμης, τον διέκοψε με τόνο αυστηρό ο στρατάρχης ντ' Σουμπίς... Δεν επιτρέπεται σ' έναν αξιωματικό να λήη τέτοια πράγματα μπροστά μου; Θάποσε να σ'ας διώξω άμέσως ταπεινωτικά και να φέω εις γνώσιν του στρατού τη γυναικίστικη νοσοποιία σας, με την αυριανή μου Ήμερησία Διαταγή... Μά σβόμαι την είνωνειά σας... "Ένας ντ' Αδισσώ!... Δεν επιθυμώ να ντροπιάσω το έθνοξό όνομα, πού κοντεύετε να κουρέλιασετε με τη διαγογή σας...

—Συγχωρήστε με, Υψηλότατε, αλλά δέν μ' άφήσατε να τελειώσω... Θέλω να πώ, πως ο θάνατος δέν με τρομάζει... Την κακούγιά άποστρέφονται και την φοβάται άθεράπιστα, σαν μαρό παιδί... Σ'ας ικετεύω, στρατάρχη μου... Βοηθήστε με να μ'ην ντροπιάσω τ' όνομά μου... Αναθέστε μου μια άποστολή επικίνδυνη ή τοποθετήστε με στο πιο επικίνδυνο σημείο στη μάχη πού πρόκειται να δώσουμε με τους Πρώσους... Μά ποιος Θεός, Υψηλότατε, προσέξτε!... Θέλω να σκοτωθώ, γιατί να ιδώσω καθέλου Χωρίς να έποβληθώ σε άποιοδήποτε σωματικό κόπο... Σ'ας ικετεύω, Υψηλότατε...

Ο στρατάρχης άνέπνευσε... Χαμογελώντας τώρα, είπε στον ντ' Αδισσώ: —Ανακουφίστηκε... Δόξα σοι ο Θεός... Σ'ας νόμιμα δειλό!... Καθήστε κι' άκούστε με... Κάτι έ'χω για τ'ας, μά διαστύξω λίγο, γιατί... γιατί...

—Εύχαριστώ, Υψηλότατε... Με τιμή ή καλωσύνη και ή επίεικεια σας... "Ότι δήποτε και νά'ναι, πείστε το... Με κάνετε ύπερ'όφανα από τώρα... Μένον μακριά από κόπο... Από λάσπες... Από ιδρώτα... Από κακούγιάς...

Χαιρέτης χαρούμενος, έκανε μια σαχλινή και παιγνιώδη μεταβολή και, σφουρίζοντας ά-μέριμνα, ξαναγύρισε στο λόχο του...

Τρίακόσιοι πυροβολισμοί κι' είκοσι χιλιάδες στεναγμοί χαιρέτησαν τη μνήμη του νεαρού ήρωος, ο όποιος είχε πινάξει στην άέρα όλα σχεδόν τα πολεμοφόδια του έθρου...

δυό δέματα π'ό πάνω, καθάλα στ' αλόγο του ο στρατάρχης ντ' Σουμπίς, σήκωσε πλάγια το σπαθί του...

Άρχισαν, άμέσως τότε, τα τύμπανα να χτυπούν τον έπικήδειο, ένών την ίδια στιγμή σύντομες, ξερες διαταγές έσκιαν τον άέρα... Και μπρος απ' το άμυσταχο παιδί, μπρος απ' τον μελλοθάνατο εκείνον, περνούσαν τώρα με τον επιδητικό τους όγκο τα σύντάγματα του Γαλλικού στρατού, χαιρετώντας τον θλιμμένα, με την υπέρτατη τιμή της παρελάσεως...

Σύμφωνα με τον κανονισμό, τέτοιου είδους τιμές μονάχα σε σκοτωμένον έν πολέμω στρατάρχη της Γαλλίας άπενέμονται... "Όλος ο στρατός, είκοσι χιλιάδες λεβεντόκορμα, πέρασαν με το τουφέκι αυτό μάλιν, μπρος από το ζωντανό εκείνον σκοτωμένο, και τελευταία πέρασε μπροστά του το σύνταγμα «Ακουϊταίν»... Το σύνταγμα τού!...

"Όλοι τους χλωμάσαν από ντροπή κι' από πικρή μετάνοια... Κι' ή συμπονετική, και γεμάτη θαυμασμό μαζύ, ματιά τους άποχμήωσε τότε με το παραπάνω τον νεαρό ήρωα για τις ταπεινώσεις με τις όποιες τον πότισαν...

Τελειώσε ή παρελάσι, ο πρίγκιπ φίλησε τον υποκόμη και τού δείξε με το δάχτυλο μουρξός και δακρυσμένος, το έθνομικό στρατόπεδο αντίκρου... Ο υποκόμης χλόθηκε πίσω απ' τα ξερά καλάρια της κατηφορίας κι' ο στρατός άποστράφηκε σε σ' αντίσκηνα τού άγροτου; και με τα στήθεια πονεμένα απ' την άπαισία, την τραγική άνημνή...

—Έμεινε μονάχα ένας λόχος τού συντάγματος «Ακουϊταίν», δηλαδή τού συντάγματος πού άνήκε "Εκείνος, ο όποιος θά'ξε αυτή τη στιγμή κατ' εύθειαν προς το θάνατο, με τα όπλα «απαρά πόδα»...

Ήταν ή διαταγή του στρατάρχου να μείνη όρθιος ένας λόχος, με τα όπλα του γεμάτα, για ν' άποδώση τον ύστατο χαιρετισμό σε κείνον, πού θά πέθαινε σε λίγο...

Πέρασαν τρεις ώρες... "Όρες γεμάτες άγωνία, άγρύπνια και μουγκιμάρα... "Έβ'αφνα ένα «Μπούμ!» τροπήνουν στο γ'ότος του... Ο Κάιζερ άνήσθη, με παρακάλεσε ύμως να π'άω να β'ώ τον Μ. και να τού πώ ότι είχε πληροφρηθεί ότι στο γ'ότος έπεθ'ανε κι' ένας Γάλλος βουλευτής σοσιαλιστής, με την όποιον δέν είχε καμιά όρεξη να συναντηθή...

—Ο Μ., όταν τάκουσε αυτό, άνησθη... "Ο βουλευτής τον όποιον ή Αύτου Μεγαλειότης του δέν θέλει να συναντήση είνε τέλειος τ'έντελεια...

—Ποιόν, άπάντησα... Η Α. Μεγαλειότης ύμως έχει άκριστεί να μ'ην παρακαθήση ποτέ στο ίδιο τραπέζι μ' έναν σοσιαλιστή...

—Πολύ καλόν... Μπορείς να μ'ας φέρης τώρα κανένα παρ'οδειγμα διαφανούς πράγματος; —"Η... κλειδαρό-τροπα!...

—Τότε, είπα, ο Μ., λυπούμαι πολύ, δέν μπορώ ύμως να βάλω έναν φίλο μου, έναν φιλοξενούμενό μου, να φάη χωριστά... "Υπό τους όρους αυτούς, άναγγελάτε στον Αυτοκράτορα ότι το δείπνο δέν μπορεί να γίνη...

—Μά αυτό είνε προσβολή για την Αύτου Μεγαλειότητα! φώναζε. —Τόσο π'ό χειρότερο... "Η Αύτου Μεγαλειότης έκανε την άρχή!... μού άντέπεσαν ο Μ.

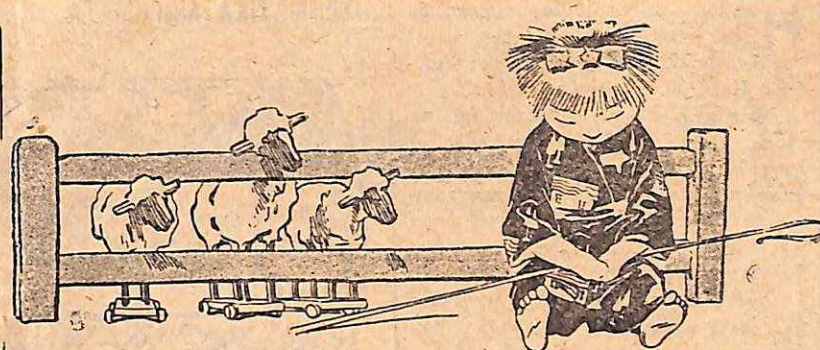
—Αναγκάστηκε ν' άναφέρω την κουδέντα μας αυτή στον Κάιζερ... "Ο Γουλιέλμος ο Β' έγινε έξω φρενών... Στο τέλος ύμως άναγκάστηκε να υποκύψει... "Εδ'είπνε με καλώς με την Γάλλο σοσιαλιστή και όφειλω να προσθέσω ότι σε λίγο, είχαν γίνει οι καλύτεροι φίλοι τού κόσμου!...

Κάποιος συγγραφέας βρίσκει στο δρόμο ένα συνάδελφό του και θέλει να τον πειράξη: —"Όλοι ξέρουν τού λέει — ότι συγγραφοντας δέν άποβλέπεις παρά στο ν' άποκρίσης λεφτά και μόνο λεφτά... —Και σ'ό σε τί άποβλέπεις; τον ρωτά ο άλλος...

—Στη δόξα και μόνο στη δόξα! —Τότε λοιπόν, φίλε μου, γιατί δέν θάβασκες λογικό ότι ή καθένας μας εγγάζεται για ν' άποχρήστη ή, τού λέει;...

—Εκείνος... —"Ω, Αλλά!... Δέν με φιλείς παρά μόνον όταν έχεις άνάγκη από χρήματα... —Εκείνη... —Και παραπονιέσαι, τ'ών;... Μήπως δέν σε φιλό;... κάθε ώρα και στιγμή...

—Ο καλόγηγής... —Δέν μας λές, τί σημαίνει ή λέξη: «οικωφονέας»;... —"Ο καλόγηγής... —Δι'αφανές είνε ένα πράγμα μέσα από τ'ό όποιο υπορύθμι να διακρίνουμε άλλα πράγματα...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΜΙΚΡΕΣ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο κ. Σβέντμαν, ο άρχηγός των Γερμανών σοσιαλιστών, συναντήθηκε π'ό έτών σε κάποια λουτρόπολη της Έλβετίας με τον πρίγκιπα φόν Μπούλφ...

Η κουδέντα, δέν άργησε, όπως ήταν φυσικό, να περιστραφή στον τέως Κάιζερ...

—Τό σφάλμα τού Κάιζερ, δήλωσαν ο κ. Σβέντμαν, είνε ότι δέν θέλησε να ένοχλήση ποτέ ότι ο σοσιαλισμός ήταν μια ύπολογισμή δύναμι...

—Αναγκάστηκε ν' άναφέρω την κουδέντα μας αυτή στον Κάιζερ... "Ο Γουλιέλμος ο Β' έγινε έξω φρενών... Στο τέλος ύμως άναγκάστηκε να υποκύψει... "Εδ'είπνε με καλώς με την Γάλλο σοσιαλιστή και όφειλω να προσθέσω ότι σε λίγο, είχαν γίνει οι καλύτεροι φίλοι τού κόσμου!...

Κάποιος συγγραφέας βρίσκει στο δρόμο ένα συνάδελφό του και θέλει να τον πειράξη: —"Όλοι ξέρουν τού λέει — ότι συγγραφοντας δέν άποβλέπεις παρά στο ν' άποκρίσης λεφτά και μόνο λεφτά... —Και σ'ό σε τί άποβλέπεις; τον ρωτά ο άλλος...

—Στη δόξα και μόνο στη δόξα! —Τότε λοιπόν, φίλε μου, γιατί δέν θάβασκες λογικό ότι ή καθένας μας εγγάζεται για ν' άποχρήστη ή, τού λέει;...

—Εκείνος... —"Ω, Αλλά!... Δέν με φιλείς παρά μόνον όταν έχεις άνάγκη από χρήματα... —Εκείνη... —Και παραπονιέσαι, τ'ών;... Μήπως δέν σε φιλό;... κάθε ώρα και στιγμή...

—Ο καλόγηγής... —Δέν μας λές, τί σημαίνει ή λέξη: «οικωφονέας»;... —"Ο καλόγηγής... —Δι'αφανές είνε ένα πράγμα μέσα από τ'ό όποιο υπορύθμι να διακρίνουμε άλλα πράγματα...

—Πολύ καλόν... Μπορείς να μ'ας φέρης τώρα κανένα παρ'οδειγμα διαφανούς πράγματος; —"Η... κλειδαρό-τροπα!...

—Τότε, είπα, ο Μ., λυπούμαι πολύ, δέν μπορώ ύμως να βάλω έναν φίλο μου, έναν φιλοξενούμενό μου, να φάη χωριστά... "Υπό τους όρους αυτούς, άναγγελάτε στον Αυτοκράτορα ότι το δείπνο δέν μπορεί να γίνη...

—Μά αυτό είνε προσβολή για την Αύτου Μεγαλειότητα! φώναζε. —Τόσο π'ό χειρότερο... "Η Αύτου Μεγαλειότης έκανε την άρχή!... μού άντέπεσαν ο Μ.

—Αναγκάστηκε ν' άναφέρω την κουδέντα μας αυτή στον Κάιζερ... "Ο Γουλιέλμος ο Β' έγινε έξω φρενών... Στο τέλος ύμως άναγκάστηκε να υποκύψει... "Εδ'είπνε με καλώς με την Γάλλο σοσιαλιστή και όφειλω να προσθέσω ότι σε λίγο, είχαν γίνει οι καλύτεροι φίλοι τού κόσμου!...

Κάποιος συγγραφέας βρίσκει στο δρόμο ένα συνάδελφό του και θέλει να τον πειράξη: —"Όλοι ξέρουν τού λέει — ότι συγγραφοντας δέν άποβλέπεις παρά στο ν' άποκρίσης λεφτά και μόνο λεφτά... —Και σ'ό σε τί άποβλέπεις; τον ρωτά ο άλλος...

—Στη δόξα και μόνο στη δόξα! —Τότε λοιπόν, φίλε μου, γιατί δέν θάβασκες λογικό ότι ή καθένας μας εγγάζεται για ν' άποχρήστη ή, τού λέει;...

—Τότε, είπα, ο Μ., λυπούμαι πολύ, δέν μπορώ ύμως να βάλω έναν φίλο μου, έναν φιλοξενούμενό μου, να φάη χωριστά... "Υπό τους όρους αυτούς, άναγγελάτε στον Αυτοκράτορα ότι το δείπνο δέν μπορεί να γίνη...

—Μά αυτό είνε προσβολή για την Αύτου Μεγαλειότητα! φώναζε. —Τόσο π'ό χειρότερο... "Η Αύτου Μεγαλειότης έκανε την άρχή!... μού άντέπεσαν ο Μ.

—Αναγκάστηκε ν' άναφέρω την κουδέντα μας αυτή στον Κάιζερ... "Ο Γουλιέλμος ο Β' έγινε έξω φρενών... Στο τέλος ύμως άναγκάστηκε να υποκύψει... "Εδ'είπνε με καλώς με την Γάλλο σοσιαλιστή και όφειλω να προσθέσω ότι σε λίγο, είχαν γίνει οι καλύτεροι φίλοι τού κόσμου!...

Κάποιος συγγραφέας βρίσκει στο δρόμο ένα συνάδελφό του και θέλει να τον πειράξη: —"Όλοι ξέρουν τού λέει — ότι συγγραφοντας δέν άποβλέπεις παρά στο ν' άποκρίσης λεφτά και μόνο λεφτά... —Και σ'ό σε τί άποβλέπεις; τον ρωτά ο άλλος...

—Στη δόξα και μόνο στη δόξα! —Τότε λοιπόν, φίλε μου, γιατί δέν θάβασκες λογικό ότι ή καθένας μας εγγάζεται για ν' άποχρήστη ή, τού λέει;...

—Εκείνος... —"Ω, Αλλά!... Δέν με φιλείς παρά μόνον όταν έχεις άνάγκη από χρήματα... —Εκείνη... —Και παραπονιέσαι, τ'ών;... Μήπως δέν σε φιλό;... κάθε ώρα και στιγμή...

—Ο καλόγηγής... —Δέν μας λές, τί σημαίνει ή λέξη: «οικωφονέας»;... —"Ο καλόγηγής... —Δι'αφανές είνε ένα πράγμα μέσα από τ'ό όποιο υπορύθμι να διακρίνουμε άλλα πράγματα...

—Πολύ καλόν... Μπορείς να μ'ας φέρης τώρα κανένα παρ'οδειγμα διαφανούς πράγματος; —"Η... κλειδαρό-τροπα!...

—Τότε, είπα, ο Μ., λυπούμαι πολύ, δέν μπορώ ύμως να βάλω έναν φίλο μου, έναν φιλοξενούμενό μου, να φάη χωριστά... "Υπό τους όρους αυτούς, άναγγελάτε στον Αυτοκράτορα ότι το δείπνο δέν μπορεί να γίνη...

—Μά αυτό είνε προσβολή για την Αύτου Μεγαλειότητα! φώναζε. —Τόσο π'ό χειρότερο... "Η Αύτου Μεγαλειότης έκανε την άρχή!... μού άντέπεσαν ο Μ.

—Αναγκάστηκε ν' άναφέρω την κουδέντα μας αυτή στον

Η σφαγή και κοίσιμη στιγμή που θα φεραγαν κι' οι δύο τους, ή οι κρούλα Φυλλίς και ο άεροπόρος Λουσιάν Κερζάν, πλησίαζε πεινά...

Νευρική, ανήσυχη, γιατί θά πετύχαε πρώτη φορά με άεροπλάνο, ή λυγρή μελαχρονούλα, έκοθε βόλτες ακατάπαυστες γύρω απ' το φανταστικό, τεράστιο πουλί... Τό κύττα'ε σαν κάτι περίεργο, σαν ζωτικό, πόχυε ζύλινες φτερούγες και πού θά την έφευγε μ' αυτές σε τόπους μαγικούς κι' όνειρεμένους... Σε τόπους, πού θά έβρισκε επί τέλους την πολυπόθητη, όριστική εύτυχία, στο παντοεινόν ζευγάριό της με τον αγαπημένο της Λουσιάν...

Γινόταν την ημέρα εκείνη ή τελευταία δοκιμή, ενός καινούργιου τύπου άεροπλάνου... Η εταιρία «Παταίν και Σία» έξαστούσε απ' την επιτυχία της δοκιμής αυτής τὰ υπέρτατα συμφέροντά της, κι' είχε αναθέσει τις ελπίδες της στο νεαρό με ικανώτατο άεροπόρο, τον Κερζάν...

"Όλα όμως σ' αυτόν τον κόσμο, τον άναπνο, είνε σαν αλυσίδα... Πρόσωπα και γεγονότα έχουν άναπόσπαστα μπλεγμένους τους κρίκους των μαζών, κι' απ' την επιτυχία του ενός ξεαρτάται ή εύτυχία της ζωής του άλλου... Έτσι και τώρα... Άν πετύχαινε ή δοκιμή, το μέλλον του νεαρού άεροπόρου ήταν εξασφαλισμένο πεινά και θά μπορούσε τότε το πατριαστό αυτό ζευγάρι ν' απολαύση την εύτυχία της όριστικής, της τελειωτικής ενώσεώς του.

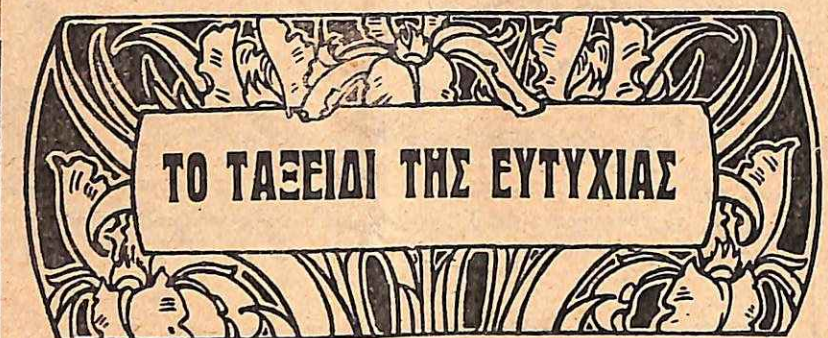
—Έλα μικρούλα μου γλυκειά... Όλα πεινά έτοιμάστηκαν. Της είπε τραφερά ο αγαπημένος της Λουσιάν και την βοήθησε, με σπογγική και προσεκτική προσοχή, ν' ανέβη πρώτη... Την ήθελε μαζί του, την κουκλίτσα του, για να του φέρη γούρι... Έγστερα κι' ο ίδιος κάνοντας μια δυνατή προσπάθεια για να φρονήρη τη λαχτάρα της ψυχής του, πήδησε πλάι της ανάλαφρα... Κρατούσε μέσα στα χέρια του δύο θησαυρούς άτιμής τους: Τη ζωούλα της αγαπημένης του, πρώτα, κι' έγστερα την εύτυχία της... Για τον έαυτό του δεν τον ένοιωζε καθόλου...

Βοήκε γρήγορα την ήρεμία της ψυχής του και των νευρών του την πενθαρία, άπαράτητα σοειχία για τον αγώνα πού είχε ανάλαβε... Κι' ενώ σ' αυτήν τους φάνηκε τὰ χαρούμενα «Ωρεθούρα» και «Καλή εύτυχία», πού ποδός φώναζαν οι μαζεμένοι στο άεροδρόμιο διευθυντί κι' υπάλληλοι της εταιρίας, και λιγοστοί γνωστοί τους, ο Λουσιάν έβλεπε απ'όπου τή μηχανή με χέρι έμπειρο και σταθερό... Ο έλικας έφερε γοργές, δαιμονισμένες βόλτες... Θρόνους πού ξεκούφαινε, απλώθηκε όλόγυρα και το άεροπλάνο συνταροχτήκε με δύναμη, κ' αφάνταστη τρομβάλα... Κόλλησε γοργά στο ίσιο έδαφος, ταλαντεύτηκε δυο τρεις φορές, κι' έγστερα κάνοντας μία κλίση μαλακή πού τὰ επάνω, ξεκίνησε ανάλαφρα απ' το γήμα και χύθηκε στα βήη τὰ γαλάζια με μία ταχύτητα τρομαχτική...

Φά πήγαιναν απ' τη Λυών στην Κορκική... Αυτή ήταν ή κρίσιμη διαδρομή τους... Συνωμένοι με λαχτάρα, στα πολύπλοκα μηχανήματα του μαγικού πουλιού, ο Λουσιάν, συγκέντρωσε όλη

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GUY CHANTEPLEURE

την ύπαρξί του στην κανονική τους λειτουργία... Έσθυσαν όλα γύρω του, κι' ή ίδια ή καρδιά του άκούα, ή Φυλλίς, ή ψυχή του... Έσχασε θεληματικά και την περσάτι εύθυνη του, για νάχη πού φύραμο μυαλό και πού γαληνεμένη σκέψη, και να παλαίψη σίγουρα στον άμελλικο αγώνα... Ένα «κράχ», άπροβλεπτο και ξαφνικό, κι' όλα σβυόντουσαν για πάντα...

Η Φυλλίς... Άχ!... Η άγνή κι' δλόγλυκη παιδούλα!... Η Φυλλίς όνειρευόταν τώρα γλυκά!... Την είχε

ρεούταν, με... όρθάνοιχτα τὰ όλόγλυκά της μάτια!... Κάποιο μικρό παραμυθάκι ζωντανεύει σιγά-σιγά, από νεκρωμένο πού ήταν στην άόληνη ψυχούλα της, χρόνια τώρα, και γινότανε μία θαυμαστή πραγματικότητα!

Μουρμουρίζει το μικρό παραμυθάκι, άνοιγοντας έλαφρά το άλικο στοματάκι της κι' έχοντας τὰ μισόκλειστα ματάκια της θυσιζμένα στο χάος το άτελείωτο, πού ξανοιγότανε μπροστά τους... Κι' έλεγε το παραμυθάκι: «Ήταν μία φορά κι' έναν καιρό

□ □ □ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ □ □ □

Ο ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ
(Ένα έκφραστικότατο πορτραίτο της νεότητός του).

ναρκώσει το μεθύσι της τρομαχτικής ταχύτητας κι' άρχισαν να την κυρεύουν ή ήρουνικές βολίδες, πού μάς αέρονε το αντίκρουσμα της εύτυχίας. Πλάι στον αγαπημένο της ένοιωθε την άσφάλεια... Τίποτε δεν την πρόμαζε, όταν ήξερε πως αυτός θοισκόταν κοντά της, και μεγάλωνε την υρόνια γαλήνη της ψυχής της ή άγνοια του κινδύνου... Ο Λουσιάν, ο αγαπημένος της είχε βάλει από πριν τὰ δονατά του για να θούσ' απ' την ψυχή της κάθε άφορητή αγωνία και ανησυχία...

Καί γι' αυτό τώρα ή Φυλλίς όνει-

μιά τόσο δα μικρούλικη πριγκήπισσα. Της άρεσε πολύ ν' άκούη όμορφα παραμύθια κι' έβλεπε τὰ δονατά της να τὰ πιστεύη κιόλας... Μιά μέρα φάνηκε ξαφνικά μπροστά της μία πανέμορφη νεράιδα, τη φίλησε στο μικρό της κεφάλι και της είπε με μία πρόσχαρη φωνή: Έθεβα να σου πω τή μόρια σου... Άκου την προσεχτική... Άμα μεγαλώσεις και γίνεις μία όμορφη κοπέλλα, θά σ' αγαπήση ένας λεβέντης, ο πού λεβέντης απ' όλα τὰ παλικάρια... Μά όσο θά βρίσκεστε στον κόσμο σας, δεν θά μπορούσετε για να γινήτε ταιρί... Έμπόδια

πολλά θά σάς χωρίζουν... Και τότε θά σάς βοηθί, μία μέρα, των Στοιχειών ή βασιλίσσας και θά σάς δώση το μαγικό πουλί, πού δεν τρομάζει από φορτούρες... Θά σκαρφαλώσετε κι' ο' δυό σας στις πελώριες φτερούγες του, βιάζοντας, μ' έμπιστοσύνη, του φόβου το σάστει απ' τις ψυχές σας...

Τό μαγικό πουλί, μουγκρίζοντας λιγάκι απ' τη χαρά του πού θά κάθαστε στη ράχη του, θ' άρχισή να πετάη με αλλόκοτη γοργοράδα, σκίζοντας όρμητικά τὰ χρυσωμένα απ' τον Ήλιο σύννεφα... Και σε λιγάκι... χωρίς έμπόδια καθόλου να ταραξούν το γοργό ταξίδι σας θά φτάσετε στο κρυστάλλινο νησί με τις χρυσάφινες του άερογιαλίες, πού ναι σπαρμένες με άστραφτερά πετράδια...

Κι' εκεί... μονάχα κεί, θ' άγκαλιάσετε την Εύτυχία!

Ένα κούνημα άπότομο τού άεροπλάνου, πού βρέθηκε ξαφνικά σε αντίθετο αέρα, τινάζει τη Φυλλίδα από τ' όμορφο όνειρό της... Παράξενο!... Δεν τρώαζε καθόλου... Στέναξε μόνο έλαφρά, από άνέκφραστη εύτυχία και γύρισε με τρόπο το βλέμμα της στο συνοδό της...

Ένοιωσε ο Λουσιάν τη βελούδινη ματιά της... Τη μάντεψε με την ψυχή του, κι' έστειλε στην αγαπημένη του ένα γλυκό χαμόγελο, δίχως να σκιάσει καθόλου το σκυμένο στο τιμόνι πρόσωπό του... Και το χαμόγελό του αυτό την άνακούρισε περισσότερο... Της έδωσε αλλόκοτο κουράγιο κι' ήσυχασμένη τώρα έντελώς, ροφούσε με ήδονή, πού ποτέ της πριν δεν ένοιωσε παρίσσει, το φρέσκο και φιληταρισμένο αέρα πού φυσούσε στα μεθυστικά έκείνα ύψη...

Κάτω, αφάνταστα κάτω απ' τὰ πόδια τους άπλωνόταν ή θάλασσα, καταπράσινη αλλού, και βαθυγλάζη πού περά... Φαίνεται ήρεμη και ίσια σαν κρυστάλλινος καθέφετης... Μά νά!... Τό πουλί τώρα κατεβαίνει με παιχνιδιάρικα πηδήματα πού κάτω άκούα πού κάτω, κι' όσο κατεβαίνει βλέπουν κι' οι δύο τους πως είνε ταραμμένοι... Βλέπουν τίν άσπρο τον άφρό, πού στεφανώνει των ψηλών κοματών τις κορφές, μα πάλι το πουλί ξαναεβαίνει, φτάνει κοντά στα γαίλα σύννεφα και φαίνεται ή θάλασσα γαληνεμένη ξαφνικά, από κεί πάνω...

Καί τρέχει το μαγικό πουλί με γοργοράδα, πού ζαλίζει... Ταλαντεύεται άρμονικά στα τεράστια όρθάνοιχτα φτερά του και βουίζει δυνατά με πρόσχαρη, καθώς ξεσιχίζει τον αέρα... Άπαλός στη ζεστασιά, με έκτοφωτισμός, ο ήλιος τους χρωώνει με τις όλοκαθάρες άχτίνες του... Θαμπωμένοι κι' οι δύο τους απ' την άπαράμιλλη έκεινη λάμψη, πού πηλάζει άφωνα τον καθένα οφθαλμό, άφίλητα απ' τη θαϊκή συγκίνησι πού νοιώθουν, κυττάζοντας πότε-πότε με λαχτάρα...

Θέλουν κι' οι δύο τους να βεβαιωθούν πως δεν είνε όνειρο, πλάνα και φεβήτο, αυτό το οδάνιο σπλαϊσθήμα, πού δοκιμάζουν τώρα... Όχι... Είνε αλήθεια πως ο άέρας χώνεται στα ρουθούνια τους και φουσκώνει με δύναμη τὰ στήθεα τους, πού μυρμιζούν τώρα!... Τον νοιώθουν τώρα λιγάκι

πιά βαρύτερο, και κάπως σαν μουσμενών με ανάλαφρα, μεθυστικά αρώματα... Κι' όσο περνάει ή ώρα, κι' όσο πού περισσότερη άπόστασι καταπίνει το μαγικό πουλί τους, με τό αφάνταστα γοργό πέταμά του, τόσο και περισσότερο νοιώθουν αλλοιώτικον τόν έαέρα...

Η Γή... ή γή... Αυτό ήταν!... Τού πατακνούς το κρυστάλλινο νησί... Η Κορκική... Τό τέμα του μαγευτικού ταξιδιού τους... Η παντοεινή ένωσι τους... Η εύτυχία τους... Άχ! Πόσο είσαι καλός, Θεέ μου...

Ο έξαιρέτος, ο θαυμάσιος πιλότος, πού ώδήγησε ως εκεί το πειθαρχικό και υπάκουο μηχανήμα του σύμφωνα με την ιδανική γραμμή πού χάραξε στο διάστημα ή θέλησι κι' ή ξενόερκεία του, άρχισε τώρα να ζητάη με τό μάτι έδαφος κατάλληλο για την προσγείωσι...

Δεν άργησε να τόβρη... Και σαν άχνος ανάλαφρο, το μαγικό πουλί με τὰ θάνατοια φτερά του, γλίστρησε στον αέρα άπαλά και κήθηκε στην άσπρη άμμοδιά, χωρίς να τρανταχτή καθόλου...

Εύτυχισμένο τέμα... Έπιτυχία χωρίς έλικα... Και τὰ μάτια τους μονάχα μίλησαν για τής καρδιάς τους την άσυγκράτητο πόθο... Μά θόλωσαν γρήγορα κι' αυτά από δάκρυα άφωνα άνείπωτης χαράς κι' έπαψε πεινά να βλέπει ο ένας τον άλλον...

Κι' ή δίψα τους να μη χωρίσουν πεινά ούτε στιγμή, ή δίψα τους να νοιώθουν την ύπαρξί τους άχώριστα δεμένη, τη μία με την άλλη, τους έσπρωξε με λαχτάρα να άγκαλιαστούν σφιχτά, με πού έπαφαν προσωρινά να θάπτονται με τὰ βουκαλωμένα μάτια τους...

Και κεί πού σφιχταγκλισμένοι, θουδοί απ' τη συγκίνησι, γεύονταν την εύτυχία μ' ένα όλοθερμο φιλή, πού σφράγιζε τὰ ένωμένα στόματά τους, φάνηκαν απ' έλες τις μεριές μακροί, στους σκονισμένους δρόμους του νησιού τὰ αυτοκίνητα της Έταιρίας. Μά κι' άλλος κόσμος ξεφύτρωνε από παντού...

Αποβείβηκαν με μία άντάξει, για το καρτέλωμά τους, ύποδοχη, με μέσα στον έξαλλο του πλήθους ένθουσιασμό, έννοιωθαν τίν έαυτό τους παράξενα στενωχωμένους... Έβλεπαν την εύτυχία να ξεμαρμαίνει από κοντά τους...

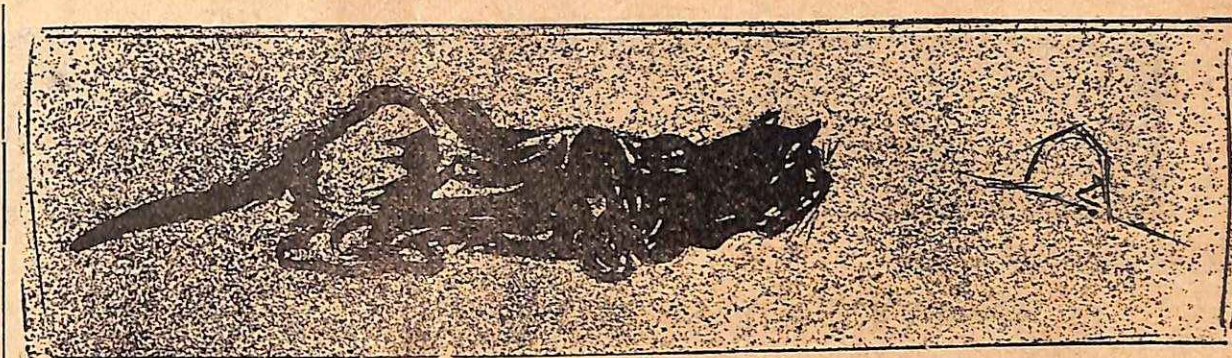
Την βοήσαν όμως πάλι! Την βοήσαν όταν ξαναβρεθήκαν... μόνον!

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΔΕΝΔΡΑ... ΝΑΝΟΙ !..

Ο Γερμανός έξερευνητής δόκτωρ Βόλντετς άνακάλυψε ένα μεγάλο δάσος από μικροσκοπικά δέντρα στα νοτιοδυτικά παράλια της Άφρικής.

Τό δάσος αυτό καταλαμβάνει έκτασι αρκετών τετραγωνικών χιλιομέτρων. Τά δένδρα του όμως έχουν κορμό πάχους μισού πόντου και ύψος πενήντα πόντου το περισσότερο. Έκτος αυτού στην κορυφή τους έχουν φύλλα μακρὰ και όριζόντια, τὰ όποια παρουσιάζουν περιεργότατο θέμα.

ΜΕΛΥΟ ΔΟΓΙΑ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΤΟ ΡΟΔΟΝ ΤΗΣ ΠΕΡΙΧΟΥΣ

Στη Συρία και στην Αίγυπτο άναπτύσσεται ένας μικρός θάνατος ύψους μισού μέτρου, τού όποιου τὰ λευκά άνθη μοιάζουν πολύ με τριαντάφυλλα. Γι' αυτό μάλιστα οι βοτανολόγοι τον έχουν ονομάσει «ρόδο της Έριουσάλημ» ή «ρόδο της Έριχούς».

Τό φυτό αυτό έχει μία πολύ περίεργη ιδιότητα. Όταν δηλαδή το καλοκαίρι ξεραίνεται ή γή και κάθε όροσι άποροφάται απ' τις φλογερές άχτίνες του ήλιου, το ρόδο της Έριχούς άρχίζει να μαζεύει το στέλεχος του και τις ρίζες του σε σημείο πού να χαλαρωθή ο δεσμός τους με τὸ έδαφος.

Τότε μόλις φυσήσει λίγος άνεμος, το πασάρεται μαζύ του στις άπέραντες έκτάσεις της ερήμου.

Σ' αυτή την κατάσταση, το ρόδο της Έριχούς μοιάζει με φυτό έξορ πεινά και νεκρό. Άλλα μόλις βρεθεί σε υγρό έδαφος, ή ρίζες του κολλούν στη γή και χώνονται στο χώμα. Έτσι άρχίζει την καινούργια του θλάστησι. Η νεκροαναστάσι αυτή μπορεί να επαναληφθή πολλές φορές γιατί το ρόδο πίνει απλήτως την ύγρασι με τις ρίζες του.

Άλλοτε έπίστευαν ότι το ρόδο της Έριχούς ήταν φυτό με ζεικές ιδιότητες και ότι άνθιζε δύο φορές το χρόνο, τη μία φορά την νύχτα των Χριστουγέννων, όποτε έβγαζε λευκά άνθη και την άλλη, τη μεγάλη Πέμπτη, όποτε τὰ λουλούδια του ήταν κόκκινα.

Και σήμερα ακόμα, σ' όλη την Άνατολή θεωρούν το ρόδο της Έριχούς ως σύμβολο της Άναστάσεως.

Η ΖΩΗ ΜΑΣ

Άπεδείχθη σύμφωνα με τις τελευταίες στατιστικές πως ένας άνθρωπος έδουληντα χρόνων, έχει διαθέσιμη τη ζωή του ως εξής: Είκοσιέσσερα όλόκληρα χρόνια και έξη μήνες τις πέρας κοιωμένος, πέντε χρόνια και δέκα μήνες τὰ έχει περάσει τρώγοντας, και μονάχα έντεκα χρόνια και έντεκα μήνες τού έμειναν διαθέσιμα για νά εργαστή...

Η ΙΔΕΩΔΗΣ ΚΑΛΛΩΝΗ

Ο γυναικείος τύπος πού θ' αντιπροσώπευε την

δεωδή, καλλονή για όλους τους άνθρώπους της γής, δεν μπορεί να βρεθή σε κανένα λαό.

Θά μπορούσε όμως να δημιουργήση κανείς φανταστικά με τέτοια καλλονή, παίρνοντας απ' τις γυναίκες κάθε φυλής τὰ ξεχωριστά τους χαρακτηριστικά.

Έτσι μπορεί να δημιουργήση την παγκόσμια Άφροδίτη, παίρνοντας τὰ μαλλιά της γυναίκας τού Γάγγη, τή μύτη της άρχαίας Έλληνίδας, τὸ στόμα της Άγγλίδας, τὸ χρώμα της Γερμανίδας, τὸ ανάστημα της Γεωργιανής, τὰ υπέρτατα της Φλαμανδής, τὴν κνήμη της Ιταλίδας, τὸ πόδι της Κινέζας, τὰ μάτια της Άνδαλουζιάνας, τὴ λυγερὰ της μιγάδος και

χωρίς τροφή και χωρίς νερό, και 5 μέρες τρώγοντας μονάχα στερεά τροφή χωρίς να πίνη καθόλου νερό.

Η ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Τό χάρισμα της μακροβιότητας πού τόσο λαχταράει ο άνθρωπος, τὸ έχει μοιράσει ή φύσι μέσα στο ζωικό βασίλειο κατά έναν τρόπο πού φαίνεται σαν άδικαιολόγητος. Γιατί ενώ ο άνθρωπος κατά μέσον όρο ζει 50 χρόνια, ένα κοινότατο ψάρι, ο κοπρίνος μπορεί να φτάση σε ηλικία 150 χρόνων κι' άπάνω. Έπίσης ο παπαγάλος και τὸ λελέκι ζουν περισσότερο από εκατό χρόνια.

Η ΘΡΗΣΚΕΥΣΗ ΚΑΙ ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΤΟΥΣ

Ο Ίουδαϊσμός άριθμεί 8 εκατομμύρια περίπου όπαδών, οι όπαδοί του Κομφουκιού άνέρχονται σε 80 εκατομμύρια, οι Μωαμεθανοί σε 215 εκατομμύρια, οι Χριστιανοί σε 300 περίπου εκατομμύρια, κι' οι Βουδδιστά σε 460 εκατομμύρια.

Υπάρχει όμως κι' ένας σεβαστός αριθμός Ρώσων απ' τὰ 150 εκατομμύρια πού πληθυσμού των Σοβιετ οι όποιοι δεν έχουν καμιά θρησκεία ή μύλλον πιστεύουν με θρησκευτικό φανατισμό στον ήρωά τους τὸ Λένιν.

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΠΟΦΕΓΜΑΤΑ

Ό χρόνος, μοχθηρό Θεέ, τὰ πάντα αλλοιώνει.

Ουδέν λυγείσαι, και ούδεις σου έπε ποτέ ασπίσου!

Βαίνεις και όλα γίνονται πρό των ποδών σου κόνις.

Ποτέ δεν έφοδότην τι παρὰ τὸ θάδι-σμά σου!

Α. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Και χωρίς να φαίνεται κι' ο έρωτας (όμως) όταν γλυκό τριαντάφυλλο στού τάφου μας τὸ χώναι!

Γ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Αί ανανήσεις είνε δάκρυον τού γήρατος.

(Δ. Βερναρδάκης)

Η χαρά πάντα έδω κάτω άδερφή της συμφοράς.

(Ι. Τυπάλδος)

την κομψότητα της Παριζιάνας.

ΠΟΙΟΙ ΛΑΟΙ ΤΡΩΝΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ;

Μεταξύ των διαφόρων λαών, εκείνοι πού τρώνε περισσότερο είνε οι Άμερικανοί, οι Άγγλοι και οι Γερμανοί. Οι Ιταλοί, οι Ισπανοί και οι μεν έπει κατακούν σε θερμότερα κλίματα τρώνε λιγώτερο.

Η ΑΝΤΟΧΗ ΤΟΥ ΑΛΟΓΟΥ ΣΤΗΝ ΠΕΙΝΑ

Τὸ αλόγο μπορεί να ζήση 25 μέρες πίνοντας μονάχα νερό χωρίς να φάη καμιά στερεά τροφή, 19 μέρες

B'.

Μεταφράζουμε και σήμερα μερικά ακόμα ενδιαφέροντα αποσπάσματα από τα άρθρα που δημοσίευσες τελευταίως στην εφημερίδα του εδάφους. Άγγλος δημοσιογράφος Σώου για τα υπερφυσικά χαρίσματα των ιθαγενών της Νοτίου Αφρικής, την οποία περιγράφει απ' άκρη σ' άκρη.

«Στην λέσχη του Λονδίνου που συγχάζει—συνεχίζει: «Άγγλος δημοσιογράφος—είναι μέλος και κάποιος φίλος μου, ο οποίος έζησε πολλά χρόνια στη Νότιο Αφρική και ξέρει πολύ καλά τα έθνη και τη νοοτροπία των ιθαγενών».

Όταν λοιπόν γύρισα απ' την Αφρική στην Αγγλία, άρχισα να διηγούμαι στο φίλο μου αψών και σε μερικά άλλα μέλη της λέσχης, διάφορα περιστατικά που τα είδα με τα μάτια μου και που αποδεικνύουν τη μαγική δύναμη των Νέγρων. Όλοι όμως τ' άκουγαν με δυσπιστία, γιατί τα θεωρούσαν ως φανταστική ή ανυπόστατα. Μερικοί μάλιστα γαργαλούσαν ειρωνικά. Και μόνον όταν ο φίλος μου, ο οποίος είχε ζήσει στην Αφρική τους δεκάδες έτη, δεν έλεγε καμιά υπερβολή κι' ότι συμβαίνουν στην Αφρική πράγματα που έμεις οι Εύρωπαίοι δεν μπορούμε να τα εξηγήσουμε, άρχισαν κάπως να πείθονται.

Μεταξύ των άλλων, τους έλεγα ότι υπάκουαν Νέγροι, οι οποίοι έχουν τη δύναμη να σκοτώνουν ανθρώπους εξ αποστάσεως, χωρίς να τους εγγίζου καθόλου και χωρίς να χρησιμοποιήσουν κανένα απολύτως φυσικό όπλο ή υλικό μέσον.

Το πρόβλημα μπορεί να φαίνεται άστειο και τερατώδες στους ανθρώπους που δεν το κουνήσαν ποτέ τους απ' την Αγγλία. Μά εγώ που πέσανα τα τελευταία χρόνια μου γυρίζοντας σ' όλες τις ζούγκλες και των δυο ημισφαιρίων, κατέληξα στο συμπέρασμα ότι έμεις οι λευκοί (οι Εύρωπαίοι) δεν ξέρουμε όλα όσα μπορεί να ξέρει ένας άνθρωπος, κι' ότι υπάκουσαν πράγματα τα οποία ξέρουν περίφημα οι ιθαγενείς διάφορων πολιτογόνων λαών κι' απ' τα οποία έμεις ούτε ιδέα δεν έχουμε.

Έχω ακόμα ελοχώντανε μέσα στη μνήμη μου και μου φαίνεται ότι την ξαναβλέπω μία τρομερή κι' άπιστευτη σκηνή που αντίκρισα κάποτε στην Αφρική. Είδα δηλαδή ένα Νέγρο να σκοτώνει εξ αποστάσεως κάποιον έχθρο του!...

Ο Νέγρος αυτός, ο οποίος από καιρό μελετούσε την έκδοσή του, κάθισε ένα πρωί μπρος στην πόρτα της καλύβας του κι' άρχισε να φτιάχνει από πηλό μία κούκλα της οποίας έκανε τη μορφή έντελως όμοια με το πρόσωπο του έχθρου του.

Όταν η κούκλα τελείωσε, ο Νέγρος κάθισε σταυροπόδι καταγής, στην τοποθέτησε απέναντί του, κι' έμεινε εκεί ακίνητος ως το δείλι, με τα μάτια καρφωμένα στο μούσι του έχθρου του, χωρίς να τα ξεκολλήσει ούτε στιγμή, λέγοντας διαρκώς τραγουδιό:

—Σέ μισώ! Σέ μισώ! Σέ μισώ!... Και σ' έλο αυτό το διάστημα, όπως μου είπε ο ίδιος άρχοντας, είχε προσλωμένη τη σκέψη του στον έχθρο.

«Ένας Νέγρος μάγος, με την κόρη του».

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΤΩΝ ΖΟΥΛΟΥ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΤΩΝ ΙΘΑΓΕΝΩΝ

Πώς οι μαύροι της Αφρικής μπορούν να σκοτώσουν εξ αποστάσεως έναν άνθρωπο, χωρίς να τον εγγίξουν καθόλου. Μία τρομερή κι' άπιστευτη σκηνή. Η κούκλα και η εκδικητής του Νέγρου. Πώς ένας ιθαγενής γιατρός σκότωσε μία έχθρα του. Η δύναμις της θελήσεως. Το τρομερό «γιο-γιο».

του και δεν συλλογίζοταν τίποτ' άλλο απ' αυτόν.

Επί τέλους, μετά τη δύση του ήλιου—ή παράξενη αυτή μυσταγωγία είχε άρξήσει απ' το πρωί—πήρε ένα μυστικό μαχαίρι και άρχισε να χτυπάει με αυτό μανιασμένος την κούκλα στο μέρος της καρδιάς.

Έπειτ' από μερικές ώρες, τη νύχτα, έμεινε ότι ο έχθρος του Νέγρου εκείνου είχε πεθάνει ξαφνικά, το ίδιο απόγευμα, από πόνους στην καρδιά, ενώ προηγουμένως ήταν υγιέ-

στατος!

Όταν διηγήθηκα το περιστατικό αυτό στα μέλη της λέσχης, τους φάνηκε παράξενο και δεν ήθελαν να το πιστέψουν.

Τότε όμως ο φίλος μου, ο οποίος είχε ζήσει πολλά χρόνια στην Αφρική, φώναξε:

—Έχω ιδεί κι' εγώ με τα ίδια μου τα μάτια ένα παρόμοιο περιστατικό...

Τα άλλα μέλη της λέσχης, τα οποία ήξεραν ότι ο φίλος μας αυτός

δεν έλεγε ποτέ ανακρίβειες τον παρακαλούσαν να μας διηγηθώ τι είχε ιδεί. Και τότε εκείνος είπε:

—Μία μέρα—βρισκόμουν τότε στη Νιγηρία—είδα κάποια γυναίκα να δισχίζει μία μεγάλη γέφυρα. Φαίνεται όμως ότι η γυναίκα αυτή είχε προσβάλει, δεν ξέρω κι' εγώ με πούν τρόπο, κάποιον ιθαγενή γιατρό. Την ώρα λοιπόν που εκείνη περνούσε τη γέφυρα, έφυγε νάγρεται κι' ο γιατρός από την αντίθετη μεριά. Μόλις την είδε, στάθηκε μπροστά της, την κύτταξε επίμονα μέσα στα μάτια κι' άρχισε να την καταριέται. Την καταρίστηκαν και την ξανακαταρίστηκαν επί αρκετή ώρα, ως έβου στο τέλος είδα την φτωχή γυναίκα, η οποία ως εκείνη τη στιγμή φαινόταν πολύ καλά στην υγεία της, να σωριάζεται καταγής νεκρή.

—Ίσως—εξακολούθησε ο φίλος μας—να υποθέσετε ότι η γυναίκα αυτή δεν πέθανε απ' τη δύναμη της θελήσεως του ιθαγενούς, μαχού-γιατρού κι' απ' τις κατάρτες του, αλλά από ατύχημα. Για να σας αποδείξω λοιπόν πόσο λανθασμένη είναι η ιδέα σας, θα σας διηγηθώ ένα άλλο περιστατικό, στο οποίο επίσης παρουσιέθην αυτόπτης μάρτυς.

Σ' ένα χρυσουργείο της Νοτιοδυτικής Αφρικής, στο οποίο έμεινα κάμποσον καιρό, γνώρισα έναν νεαρό Λονδρέζο μηχανικό. Ήταν τέλειος τύπος του πολιτισμένου Εύρωπαίου, σφόδρα και μορφωμένος, απελαγμένος έντελως από βεβαιότητες και προλήψεις.

Μία μέρα λοιπόν ο νέος αυτός—Εύρωπαίος έβρισε έναν γέρο ιθαγενή, μάγο και γιατρό. Τότε εκείνος πήγε κοντά του, πολύ κοντά του, τον κύτταξε επίμονα μέσα στα μάτια και κατόπιν, τεντώνοντας τη χείρ του προς αυτόν, του φώναξε:

—Σου έρχω το γιο-γιο σου πάνω σου! Θα πεθάνεις!...

«Γιο-γιο», στη γλώσσα των ιθαγενών σημαίνει κάποια θανάσιμη κατάσταση.

Ο νεαρός μηχανικός, ο οποίος ήταν νεοφερμένος στην Αφρική, γέλασε κατάμουτρα στην ιθαγενή μάγο-γιατρό και κατόπιν του γύρισε αδιάφορα τις πλάτες κι' απομακρύνθηκε.

Μά από εκείνη την ημέρα, ο νέος γ' άρχισε να μαρσίνεται και να λυώνει σαν κερύ, τόσο, ώστε όλοι νόμιζαν πως είχε προσβληθεί από πυρεματίωση. Κάθε βδομάδα, έκανε μία δυό λίτρες απ' το βάρος του σώματός του. Τα μέλη του είχαν βαθυλώσει φριχτά και μόλις στεκόταν στα πόδια του απ' την αδυναμία.

Τον συμβούλευσαν τότε να χρησιμοποιήσει τριμμένα γυαλιά και κάμνες τρίχες των μαλλιών του για να ξεφορτίσει την κατάσταση, όπως συνήθιζαν να κάνουν οι ιθαγενείς σε παρόμοιες περιπτώσεις. Μά αυτός, ο οποίος, καθώς σας είπα, ήταν απελαγμένος από κάθε προλήψη και βεβαιότητα δεν ήθελε ούτε ν' ακούσει τίποτε απ' ό'λα αυτά...

Οι γιατροί που την εξέτασαν δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι αρρώστεια έχει.

Η δηλητηρίαση απέκλεισε, γιατί το φαγητό του, που το μαγειρεύει ένας αδελφικός του φίλος και το νερό

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΗΣ ΜΠΗΤΣΕΡ ΣΤΟΥ

Μέσα στη διαθήκη της κυρίας Μπίτσερ Στόου, της περίφημης συγγραφέως της «Καλύδας του Μπάριμπα Τόου», η οποία με το έργο της αυτό συνετέλεσε τόσο πολύ στην απελευθέρωση των μαύρων της Αμερικής, υπάρχει και η εξής παράγραφος:

«Αφίνω στην κόρη μου Γεωργία το χρυσό βραχιόλι που μου χάρισε η δούκισσα της Σουτερλάνδης».

Το βραχιόλι αυτό όμως δεν ήταν απλώς ένα κοινό ή φάρδο κόσμημα. Είχε μεγάλη ιστορία, μία ιστορία συνδεμένη με όλη την ανθρωπιστική δράση της μεγάλης συγγραφέως:

Το 1854 δηλαδή η κ. Μπίτσερ Στόου είχε πάει στην Αγγλία για να δώσει μία σειρά διαλέξεων κατά του θεσμού της δουλείας. Εκεί η δούκισσα της Σουτερλάνδης της προσέφερε ένα χρυσό βραχιόλι, που είχε το σχήμα της αλυσίδας, με την εξής επιγραφή: «Ενθύμημα των δεσμών της δουλείας, τα οποία πολύ γρήγορα ελπίζουμε να ιδούμε συντριμμένα».

Όταν, έπειτ' από μερικά χρόνια, ελευθερώθηκαν οι δούλοι στις Ήν. Πολιτείες, η Μπίτσερ Στόου έχαραξε επάνω στην πόρπη του βραχιολιού τη χρονολογία της ιστορικής εκείνης ημέρας κι' έτσι συμπληρωμένο το άφησε ως σουβενίρ στην κόρη της.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Βάρα του μαχαιριού γροθιά, να ιδής ποιος θα πονέση.

—Γιά χαρτί και για μελάνη, τον καλό γαμπρό μη χάνεις.

—Η θάλασσα κι' ο άχαριστος ποτέ τους δεν χορταίνουν.

—Κάλιο να σε φάη γλώσσα φειδιού παρά ανθρωπινή.

—Ο γύφτος έμαθε γυμνός και ντρίφεται ντυμένος.

—Ο γουσουζής μουσαφίρης, στο τραπέζι σου σε βρίσκει.

—Λέγε μου πώς σ' έδερε, να σου βρω πόσες έφαγες.

—Πού ψεύτη το κερί δεν βαστάει πολύ.

που έπινα το βράζανε προηγουμένως.

Το χειρότερο είναι ότι ο γέρο μάγο-γιατρός ιθαγενής είχε φύγει στο μεταξύ κι' άριστότατα σ' έν άλλο χωριό εκατό μίλλια μακριά.

Επί τέλους, όταν ο νέος μηχανικός κόντευε παις να πεθάνη από την εξάντληση, στείλανε αποσταλμένους, με διάφορα δώρα για να τον εξιλεύσουν και να τον παρακαλέσουν να άρει την κατάσταση του.

Οι αποσταλμένοι καπορθώσανε να τον μεταπείσουν κι' ο ιθαγενής μάγος, αφού πήρε τα δώρα, είπε:

—Τραβάω την κατάσταση από πάνω σου!...

Αμέσως ο νέος, αν και βρισκόταν σ' εκατό μίλλια απόσταση, άρχισε να αισθάνεται τον εαυτό του καλύτερα και, σε δυό βδομάδες, είχε γίνει έντελως καλά. Το περίεργο όμως είναι ότι η καλύτερη αυτή κατάσταση του άρχισε απ' τη στιγμή ακριβώς που ο γέρο μάγος είπε τη φράση: «Τραβάω την κατάσταση από πάνω σου».

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

«Ένα πολυτελέστατο γραφείο, το γραφείο του διευθυντού της «Κρατικής Αρωγής». Χτυπάει η πόρτα και μπαίνει μέσα ένας κουρελιαστής, άχρος κι' αδύνατος σαν σκελετός. Με δυσκολία μπορεί και στέκεται στα πόδια του από την πείνα».

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (σηκώνει το κεφάλι και ταχτοποιεί τα γυαλιά του). — Τί επιθυμείτε, παρακαλώ;

Ο ΚΟΥΡΕΛΙΑΡΗΣ, (με σιγανή αδύνατη φωνή, σαν να ντρίφεται και σαν να μη μπορεί να μιλήσει). — «Ελεήστε με, κύριε... Μία μικρή βοήθεια... Είμαι νησιτικός από προχθές το πρωί... Τρέχω από την πείνα... Λυπηθήτε με».

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (με ψυχρότητα κι' ευγένεια). — Δεν έχω αντίρρηση... Πού είναι τα χαρτιά σου; Έχεις τα χαρτιά σου εν τάξει;

Ο ΚΟΥΡΕΛΙΑΡΗΣ. — Τί χαρτιά, άφεντικό;... Δεν έχω χαρτιά. (Μ' ένα μικρό ειρωνικό χαμόγελο). «Αν είχα χαρτιά, θα τα είχα φάει».

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (επίσημα). — Δεν έχεις χαρτιά που να πιστοποιούν ότι είσαι φτωχός; Πιστοποιητικό της Αστυνομίας; Της Φιλοπτώχου Έταιρείας; Του Δήμου; Δεν έχεις τουλάχιστον καμιά συστατική επιστολή άξιόπιστου προσώπου; Τίποτε; Τίποτε;

Ο ΚΟΥΡΕΛΙΑΡΗΣ, (ταπεινά). — Όχι, άφεντικό!

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (ο οποίος θέλει να το φανή χρησίμος). — Δεν γνωρίζεις κανένα βουλευτή, κανένα γερο-σπαστή; Δεν γνωρίζεις τουλάχιστον τον Δήμαρχο; Κανένα σύμβουλο; Έστο κανένα κλητέρα της Δημαρχίας; (Ο κουρελιαστής σιωπάει). Σε ποιά γειτονιά κάθεται;

Ο ΚΟΥΡΕΛΙΑΡΗΣ. — Δεν έχω σπίτι... Κοιμάμαι όπου βρω... Στους πάγκους... στο πεζοδρόμιο.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (κατάπληκτος σηκώνεται). — Δεν έχεις σπίτι; (Συγκρατείται και ξανακάθεται). Τότε βέβαια δεν μπορεί νάχει σχέσεις με κανένα φεγγίνο πρόσωπο... Δεν θα δέλη κανείς να πιστοποιήσει... Τί να σου κάνω; (Ο κουρελιαστής σκύβει το κεφάλι και δυό χοντρά δάκρυα χαράζουν δυό λευκά αδύνατα στο λερωμένο του πρόσωπο. Ο Διευθυντής έχει καλή καρδιά, τον βλέπει και καταβάλλει την ύστατη προσπάθεια). «Ακου, παιδί μου... Πήγαν στο αστυνομικό τμήμα της περιφέρειας σου και πάρε ένα πιστοποιητικό άπορείας χωροσημασμένου... Θα δώσω μόνο 6,20 δραχμές για χαρτόσημο. Από κεί να σηκωθείς και να πάς στη Δημαρχία, να σουβάλουν μια υπογραφή κι' από κεί στο Υπουργείο... Έπειτα, έλα πάλι να με βοηθ... Θα φροντίσω εγώ για τα ρέστα».

Ο ΚΟΥΡΕΛΙΑΡΗΣ. — Πενώω,

θα λιγοθυμώ από την πείνα... Δεν θα οχόμωνα στο γραφείο της «Κρατικής Αρωγής», άν...

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (που εξήγησε όλη του την καλωσύνη). — Το γραφείο της «Κρατικής Αρωγής», χριστιανέ μου, έχει να βοηθήσει ένα σωρό δυστυχίες χειρότερες από τη δική σου. (Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει ένας μεσόκοπος κύριος, ντυμένος του κουτιού. Καλημερίζει τον κ. διευθυντή). Καλημέρα σας, κύριε. (Ο διευθυντής στον κουρελιαστή). Να ένα ζωντανό παράδειγμα δυνάμει σου έλεγα, χριστιανέ μου, ένας αληθινά δυστυχισμένος άνθρωπος, άξιος της αντίληψης της «Κρατικής Αρωγής».

(Διευθυντής). «Ελεήστε με, κύριε... Μία μικρή βοήθεια... Είμαι νησιτικός από προχθές το πρωί... Τρέχω από την πείνα... Λυπηθήτε με».

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (με ψυχρότητα κι' ευγένεια). — Δεν έχω αντίρρηση... Πού είναι τα χαρτιά σου; Έχεις τα χαρτιά σου εν τάξει;

Ο ΚΟΥΡΕΛΙΑΡΗΣ. — Τί χαρτιά, άφεντικό;... Δεν έχω χαρτιά. (Μ' ένα μικρό ειρωνικό χαμόγελο). «Αν είχα χαρτιά, θα τα είχα φάει».

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (επίσημα). — Δεν έχεις χαρτιά που να πιστοποιούν ότι είσαι φτωχός; Πιστοποιητικό της Αστυνομίας; Της Φιλοπτώχου Έταιρείας; Του Δήμου; Δεν έχεις τουλάχιστον καμιά συστατική επιστολή άξιόπιστου προσώπου; Τίποτε; Τίποτε;

Ο ΚΟΥΡΕΛΙΑΡΗΣ, (ταπεινά). — Όχι, άφεντικό!

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (ο οποίος θέλει να το φανή χρησίμος). — Δεν γνωρίζεις κανένα βουλευτή, κανένα γερο-σπαστή; Δεν γνωρίζεις τουλάχιστον τον Δήμαρχο; Κανένα σύμβουλο; Έστο κανένα κλητέρα της Δημαρχίας; (Ο κουρελιαστής σιωπάει). Σε ποιά γειτονιά κάθεται;

Ο ΚΟΥΡΕΛΙΑΡΗΣ. — Δεν έχω σπίτι... Κοιμάμαι όπου βρω... Στους πάγκους... στο πεζοδρόμιο.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (κατάπληκτος σηκώνεται). — Δεν έχεις σπίτι; (Συγκρατείται και ξανακάθεται). Τότε βέβαια δεν μπορεί νάχει σχέσεις με κανένα φεγγίνο πρόσωπο... Δεν θα δέλη κανείς να πιστοποιήσει... Τί να σου κάνω; (Ο κουρελιαστής σκύβει το κεφάλι και δυό χοντρά δάκρυα χαράζουν δυό λευκά αδύνατα στο λερωμένο του πρόσωπο. Ο Διευθυντής έχει καλή καρδιά, τον βλέπει και καταβάλλει την ύστατη προσπάθεια). «Ακου, παιδί μου... Πήγαν στο αστυνομικό τμήμα της περιφέρειας σου και πάρε ένα πιστοποιητικό άπορείας χωροσημασμένου... Θα δώσω μόνο 6,20 δραχμές για χαρτόσημο. Από κεί να σηκωθείς και να πάς στη Δημαρχία, να σουβάλουν μια υπογραφή κι' από κεί στο Υπουργείο... Έπειτα, έλα πάλι να με βοηθ... Θα φροντίσω εγώ για τα ρέστα».

Ο ΚΟΥΡΕΛΙΑΡΗΣ. — Πενώω,

θα λιγοθυμώ από την πείνα... Δεν θα οχόμωνα στο γραφείο της «Κρατικής Αρωγής», άν...

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (που εξήγησε όλη του την καλωσύνη). — Το γραφείο της «Κρατικής Αρωγής», χριστιανέ μου, έχει να βοηθήσει ένα σωρό δυστυχίες χειρότερες από τη δική σου. (Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει ένας μεσόκοπος κύριος, ντυμένος του κουτιού. Καλημερίζει τον κ. διευθυντή). Καλημέρα σας, κύριε. (Ο διευθυντής στον κουρελιαστή). Να ένα ζωντανό παράδειγμα δυνάμει σου έλεγα, χριστιανέ μου, ένας αληθινά δυστυχισμένος άνθρωπος, άξιος της αντίληψης της «Κρατικής Αρωγής».

(Διευθυντής). «Ελεήστε με, κύριε... Μία μικρή βοήθεια... Είμαι νησιτικός από προχθές το πρωί... Τρέχω από την πείνα... Λυπηθήτε με».

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (με ψυχρότητα κι' ευγένεια). — Δεν έχω αντίρρηση... Πού είναι τα χαρτιά σου; Έχεις τα χαρτιά σου εν τάξει;

Ο ΚΟΥΡΕΛΙΑΡΗΣ. — Τί χαρτιά, άφεντικό;... Δεν έχω χαρτιά. (Μ' ένα μικρό ειρωνικό χαμόγελο). «Αν είχα χαρτιά, θα τα είχα φάει».

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (επίσημα). — Δεν έχεις χαρτιά που να πιστοποιούν ότι είσαι φτωχός; Πιστοποιητικό της Αστυνομίας; Της Φιλοπτώχου Έταιρείας; Του Δήμου; Δεν έχεις τουλάχιστον καμιά συστατική επιστολή άξιόπιστου προσώπου; Τίποτε; Τίποτε;

Ο ΚΟΥΡΕΛΙΑΡΗΣ, (ταπεινά). — Όχι, άφεντικό!

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (ο οποίος θέλει να το φανή χρησίμος). — Δεν γνωρίζεις κανένα βουλευτή, κανένα γερο-σπαστή; Δεν γνωρίζεις τουλάχιστον τον Δήμαρχο; Κανένα σύμβουλο; Έστο κανένα κλητέρα της Δημαρχίας; (Ο κουρελιαστής σιωπάει). Σε ποιά γειτονιά κάθεται;

Ο ΚΟΥΡΕΛΙΑΡΗΣ. — Δεν έχω σπίτι... Κοιμάμαι όπου βρω... Στους πάγκους... στο πεζοδρόμιο.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (κατάπληκτος σηκώνεται). — Δεν έχεις σπίτι; (Συγκρατείται και ξανακάθεται). Τότε βέβαια δεν μπορεί νάχει σχέσεις με κανένα φεγγίνο πρόσωπο... Δεν θα δέλη κανείς να πιστοποιήσει... Τί να σου κάνω; (Ο κουρελιαστής σκύβει το κεφάλι και δυό χοντρά δάκρυα χαράζουν δυό λευκά αδύνατα στο λερωμένο του πρόσωπο. Ο Διευθυντής έχει καλή καρδιά, τον βλέπει και καταβάλλει την ύστατη προσπάθεια). «Ακου, παιδί μου... Πήγαν στο αστυνομικό τμήμα της περιφέρειας σου και πάρε ένα πιστοποιητικό άπορείας χωροσημασμένου... Θα δώσω μόνο 6,20 δραχμές για χαρτόσημο. Από κεί να σηκωθείς και να πάς στη Δημαρχία, να σουβάλουν μια υπογραφή κι' από κεί στο Υπουργείο... Έπειτα, έλα πάλι να με βοηθ... Θα φροντίσω εγώ για τα ρέστα».

Ο ΚΟΥΡΕΛΙΑΡΗΣ. — Πενώω,

θα λιγοθυμώ από την πείνα... Δεν θα οχόμωνα στο γραφείο της «Κρατικής Αρωγής», άν...

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (που εξήγησε όλη του την καλωσύνη). — Το γραφείο της «Κρατικής Αρωγής», χριστιανέ μου, έχει να βοηθήσει ένα σωρό δυστυχίες χειρότερες από τη δική σου. (Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει ένας μεσόκοπος κύριος, ντυμένος του κουτιού. Καλημερίζει τον κ. διευθυντή). Καλημέρα σας, κύριε. (Ο διευθυντής στον κουρελιαστή). Να ένα ζωντανό παράδειγμα δυνάμει σου έλεγα, χριστιανέ μου, ένας αληθινά δυστυχισμένος άνθρωπος, άξιος της αντίληψης της «Κρατικής Αρωγής».

(Διευθυντής). «Ελεήστε με, κύριε... Μία μικρή βοήθεια... Είμαι νησιτικός από προχθές το πρωί... Τρέχω από την πείνα... Λυπηθήτε με».

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (με ψυχρότητα κι' ευγένεια). — Δεν έχω αντίρρηση... Πού είναι τα χαρτιά σου; Έχεις τα χαρτιά σου εν τάξει;

Ο ΚΟΥΡΕΛΙΑΡΗΣ. — Τί χαρτιά, άφεντικό;... Δεν έχω χαρτιά. (Μ' ένα μικρό ειρωνικό χαμόγελο). «Αν είχα χαρτιά, θα τα είχα φάει».

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (επίσημα). — Δεν έχεις χαρτιά που να πιστοποιούν ότι είσαι φτωχός; Πιστοποιητικό της Αστυνομίας; Της Φιλοπτώχου Έταιρείας; Του Δήμου; Δεν έχεις τουλάχιστον καμιά συστατική επιστολή άξιόπιστου προσώπου; Τίποτε; Τίποτε;

Ο ΚΟΥΡΕΛΙΑΡΗΣ, (ταπεινά). — Όχι, άφεντικό!

εισπραξέτε το βοήθημά σας. (Γυρίζει προς τον κουρελιαστή με όλη του την καλωσύνη). — Το γραφείο της «Κρατικής Αρωγής», χριστιανέ μου, έχει να βοηθήσει ένα σωρό δυστυχίες χειρότερες από τη δική σου. (Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει ένας μεσόκοπος κύριος, ντυμένος του κουτιού. Καλημερίζει τον κ. διευθυντή). Καλημέρα σας, κύριε. (Ο διευθυντής στον κουρελιαστή). Να ένα ζωντανό παράδειγμα δυνάμει σου έλεγα, χριστιανέ μου, ένας αληθινά δυστυχισμένος άνθρωπος, άξιος της αντίληψης της «Κρατικής Αρωγής».

(Διευθυντής). «Ελεήστε με, κύριε... Μία μικρή βοήθεια... Είμαι νησιτικός από προχθές το πρωί... Τρέχω από την πείνα... Λυπηθήτε με».

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (με ψυχρότητα κι' ευγένεια). — Δεν έχω αντίρρηση... Πού είναι τα χαρτιά σου; Έχεις τα χαρτιά σου εν τάξει;

Ο ΚΟΥΡΕΛΙΑΡΗΣ. — Τί χαρτιά, άφεντικό;... Δεν έχω χαρτιά. (Μ' ένα μικρό ειρωνικό χαμόγελο). «Αν είχα χαρτιά, θα τα είχα φάει».

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (επίσημα). — Δεν έχεις χαρτιά που να πιστοποιούν ότι είσαι φτωχός; Πιστοποιητικό της Αστυνομίας; Της Φιλοπτώχου Έταιρείας; Του Δήμου; Δεν έχεις τουλάχιστον καμιά συστατική επιστολή άξιόπιστου προσώπου; Τίποτε; Τίποτε;

Ο ΚΟΥΡΕΛΙΑΡΗΣ, (ταπεινά). — Όχι, άφεντικό!

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (ο οποίος θέλει να το φανή χρησίμος). — Δεν γνωρίζεις κανένα βουλευτή, κανένα γερο-σπαστή; Δεν γνωρίζεις τουλάχιστον τον Δήμαρχο; Κανένα σύμβουλο; Έστο κανένα κλητέρα της Δημαρχίας; (Ο κουρελιαστής σιωπάει). Σε ποιά γειτονιά κάθεται;

Ο ΚΟΥΡΕΛΙΑΡΗΣ. — Δεν έχω σπίτι... Κοιμάμαι όπου βρω... Στους πάγκους... στο πεζοδρόμιο.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (κατάπληκτος σηκώνεται). — Δεν έχεις σπίτι; (Συγκρατείται και ξανακάθεται). Τότε βέβαια δεν μπορεί νάχει σχέσεις με κανένα φεγγίνο πρόσωπο... Δεν θα δέλη κανείς να πιστοποιήσει... Τί να σου κάνω; (Ο κουρελιαστής σκύβει το κεφάλι και δυό χοντρά δάκρυα χαράζουν δυό λευκά αδύνατα στο λερωμένο του πρόσωπο. Ο Διευθυντής έχει καλή καρδιά, τον βλέπει και καταβάλλει την ύστατη προσπάθεια). «Ακου, παιδί μου... Πήγαν στο αστυνομικό τμήμα της περιφέρειας σου και πάρε ένα πιστοποιητικό άπορείας χωροσημασμένου... Θα δώσω μόνο 6,20 δραχμές για χαρτόσημο. Από κεί να σηκωθείς και να πάς στη Δημαρχία, να σουβάλουν μια υπογραφή κι' από κεί στο Υπουργείο... Έπειτα, έλα πάλι να με βοηθ... Θα φροντίσω εγώ για τα ρέστα».

Ο ΚΟΥΡΕΛΙΑΡΗΣ. — Πενώω,

θα λιγοθυμώ από την πείνα... Δεν θα οχόμωνα στο γραφείο της «Κρατικής Αρωγής», άν...

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (που εξήγησε όλη του την καλωσύνη). — Το γραφείο της «Κρατικής Αρωγής», χριστιανέ μου, έχει να βοηθήσει ένα σωρό δυστυχίες χειρότερες από τη δική σου. (Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει ένας μεσόκοπος κύριος, ντυμένος του κουτιού. Καλημερίζει τον κ. διευθυντή). Καλημέρα σας, κύριε. (Ο διευθυντής στον κουρελιαστή). Να ένα ζωντανό παράδειγμα δυνάμει σου έλεγα, χριστιανέ μου, ένας αληθινά δυστυχισμένος άνθρωπος, άξιος της αντίληψης της «Κρατικής Αρωγής».

(Διευθυντής). «Ελεήστε με, κύριε... Μία μικρή βοήθεια... Είμαι νησιτικός από προχθές το πρωί... Τρέχω από την πείνα... Λυπηθήτε με».

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (με ψυχρότητα κι' ευγένεια). — Δεν έχω αντίρρηση... Πού είναι τα χαρτιά σου; Έχεις τα χαρτιά σου εν τάξει;

Ο ΚΟΥΡΕΛΙΑΡΗΣ. — Τί χαρτιά, άφεντικό;... Δεν έχω χαρτιά. (Μ' ένα μικρό ειρωνικό χαμόγελο). «Αν είχα χαρτιά, θα τα είχα φάει»

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GIANNINO GALLO

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΩΛΗΣ

Τρία δλόκληρα χρόνια είχαν περάσει από το χειμωνιάτικο εκείνο βράδυ, που η Γκράτσια Σέρα, με ραγιωμένη την καρδιά, αναγκάστηκε να φύγει μακριά από την πολίχνη, στην οποία είχε γεννηθεί και μεγαλώσει. Είχε φύγει σαν το κνηγμένο σκυλί, που κρύβει την ουρά του ανάμεσα στα πόδια του και τρέχει διαρκώς, χωρίς να κοιτάζει πίσω του...

Έφυγε φτωχοντυμένη, με λίγα παλιόρουχα τυλιγμένα σε μπάλο που τον βαστούσε στο χέρι της, με τα πόδια τρεμάμενα και... ντροπασιάμενη!...

Με το χλωμό κι εξασθενημένο πρόσωπό της, τα βαθυδιαμμένα μάτια της, τα κοκκαλιάρικα χέρια της, έμοιαζε σαν περιπλανώμενο φάντασμα. Πού πήγαινε; Ούτε η ίδια καλά-καλά δεν ήξερε.

Ήθελε να πάει κάπου μακριά, πολύ μακριά, σε μια μεγάλη πολιτεία, όπου κανείς δεν θα τη γνώριζε. Πίσω της δεν άφινε κανέναν δικό της.

Τό άθωο εκείνο πλασματάκι που είχε αφήσει τυλιγμένο σε κάτι παλιόρουχα, από δω στην πόρτα του Βρεφοκομείου του Σάν-Ντονάτο, δεν ήθελε πια να το θυμάται. Ήταν το παιδί της αμαρτίας, που την έκανε τώρα να τρέχει μέσ' στους έρημους δρόμους, σαν καταραμένη, σαν κακούργα!...

Ύστερ' από τρία χρόνια, όταν η Γκράτσια ξαναγύρισε πάλι στην πολίχνη εκείνη, βρήκε όλα τα πράγματα άλλαγμένα, άλλ' αυτό δεν της έκαμε καμιά εντύπωση. Νόμιζε πως τίποτα δεν είχε μεταβληθεί καθόλου, σ' αυτό το διάστημα. Ούτε η εκκλησία του Αγίου Βικεντίου που είχε μεταρρυθμιστεί κι είχε γίνει σχεδόν αγνώριστη, ούτε το Βρεφοκομείο του Σάν-Ντονάτο που είχε μεταφερθεί στην πλατεία των Φιλίππων, στο κέντρο της οποίας βρισκόταν τώρα ένα τεράστιο συντριβάνι, το νερό του οποίου ξετρυγούταν με όρη μέσ' απ' το στόμα ενός λιονταριού!...

Όλα, όλα της φαινότανσαν γνωστά, αμετάβλητα, σαν να τα είχε αφήσει μόλις χθές...

Καθώς διασχίζει τώρα τους δρόμους της πολίχνης με το αυτονόητό της, μέσ' στο οποίο είχε συνηθισμένη με το κεφάλι της χωμένο μέσ' στο γούνινο γιαντά του παωφοριού της, φοβάται μην πέσει πάνω της κανένα περίεργο μάτι και την αναγνωρίσει!...

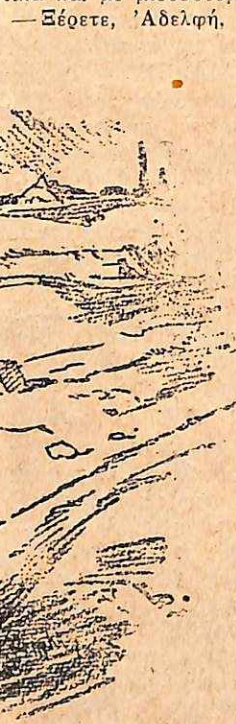
Άλλά πώς μπορεί να σμιδή ένα τέτοιο πράγμα; Τώρα η Γκράτσια δεν είναι πια η κουρελιασμένη φτωχούλα που γύριζε άλλοτε από σπίτι σε σπίτι μην πέσει πάνω της κανένα περίεργο μάτι και την αναγνωρίσει!...

Η δυστυχία της την έκαμε να μπη σε μέγαλα πανύψηλα, με θεώρατες εισόδους, με μαρμαρίνες σκάλες και πολυφωτες ηλεκτρικές λάμπες. Στη μεγάλη πολιτεία πούχε καταφύγει ήταν άγνωστη και κανείς δεν μπορούσε να την κατολογήσει!...

Ύστερ' από λίγα λεπτά, το αυτοκίνητο στάθηκε στο προαύλιο του Βρεφοκομείου του Σάν-Ντονάτο. Η Γκράτσια κατέβηκε άμέσως και διενθύνθηκε προς την είσοδο. Καθώς ανέβαινε τα μαρμαρίνα σκαλοπάτια, ένα όμιος ανώμαλο με μια άοριστη νοσταλγία, πά-

βρέθηκε κάποιος πλούσιος γεροντάκος, παλαιανός και κατάκοιτος δυο χρόνια στο κρεβάτι, ο οποίος την πήρε νοσοκόμο του κι ο οποίος, όταν — πρό μιν — πέθανε, την έκαμε γενική κληρονόμο του.

Διασχίζοντας τον διάδρομο του Βρεφοκομείου, η Γκράτσια έννοιωσε μια ανέκφραστη αγωνία να πλημμυρίσει την καρδιά της. Σκεφτόταν πως θα ζητούσε το παιδί της. Τι θα έλεγε; "Όταν το άφησε εκείνο το βράδυ στην εξώπορτα του Βρεφοκομείου, βιαστική και φοβισμένη, δεν σκέφτηκε να το εφοδιάσει με κανένα σημείωμα. Γι' αυτό, όταν σε λίγο τη ρώτησε η Άδελφή Μαρία για το σκοπό της επισκέψεώς της, η Γκράτσια της απάντησε διστακτικά και με μια μισοδυσημένη φωνή:

Έφυγε φτωχοντυμένη, με λίγα παλιόρουχα τυλιγμένα σε μπάλο...

γωσε την καρδιά της. Σε μια στιγμή νόμιζε, ότι εκείνά, στην εξώπορτα, θα ήταν ακόμα εγκαταλειμμένο το άθωο πλασματάκι, το παιδί της αμαρτίας, τυλιγμένο με τα παλιόρουχα, όπως το άφησε εκείνο το σορόνιο, εδώ και τρία χρόνια.

Η καρδιά της άμέσως αναγέλλασε με τη σκέψη αυτή. "Ω, πόσο ήθελε, αλήθεια, να ήταν ακόμα εκεί γάμο! Θά το έπαιρνε γρήγορα-γρήγορα, όπως το είχε αφήσει βιαστικά-βιαστικά, θα τ'όσφιγγε στην αγκαλιά της και θα φαιγε άμέσως, σαν κνηγμένη, σαν κλέφτρα!...

Η ύπαρξη του πλάσματος εκείνου την έκαμε να φύγει τότε στην πολιτεία και την έσπρωξε σε μια ζωή, που τη θυμάται τώρα κι ανατριχιάζει. Η στοργή της προς εκείνο την έκαμε να δοκιμάσει τόσες ταπεινώσεις, έξωτελισμούς, βάσανα και πίκρες, φόβους

μοναχική σαν τις άλλες ευπλαχνικές κυρίες που πήγαιναν κι έπαυαν τα όργανα από φιλανθρωπία κι από μια ανέκφραστη μητρική νοσταλγία!...

— Άκριβώς, Άδελφή Μαρία, γι' αυτό το σκοπό ήρθα! της απάντησε η Γκράτσια.

— Όχι, περάστε μέσα στις σάλες. Έχουμε ακόμα τόσα μικρά!...

Η γοηή μοναχική έτροχώρησε στο έσωτερικό του Βρεφοκομείου και η Γκράτσια την ακολουθούσε. "Όταν μπήκαν στην πρώτη αίθουσα, η Άδελφή Μαρία έγυρσε και της είπε:

— Έδώ μέσα, κυρία μου, έχουμε τα όργανα που δεν έβλεψαν ακόμα χρόνους...

Η Γκράτσια έβριζε μια αδιάφορη ματιά πάνω στα όργανα κρεβατάκια τους. Μέσα στα παιδιά αυτά δεν ήταν δυνατόν να βρισκόταν το παιδί της, που θα ήταν τώρα τουλάχιστον τριών χρονών. Διέσχισαν κατόπιν ένα μικρό διάδρομο και μπήκαν σε μι' άλλη αίθουσα:

— Τα παιδάκια αυτά είναι δυο χρονών! της είπε η Άδελφή. Σ' αυτό το κρεβατάκι έχουμε κι ένα όργανο, που θα είναι περίπου τριών χρονών. Είς' ένα χαριτωμένο αγγελούδι, ένα δόξανθο αγοράκι!...

Η Γκράτσια άφησε ένα στεναγμό ανακουφίσεως. Τριών χρονών αγοράκι — σκέφτηκε — μπορεί να ήταν το δικό της. Άν ήταν ξανθό ή μελαχροινό όμως, αυτό δεν το καλοθυμόταν. Έλπίστας τότε τη γοηή μοναχική και τη ρώτησε:

— Μα καλά, αφού είναι σωστό αγγελούδι — όπως λέτε — πως δεν το πήρε ως τώρα καμιά φιλανθρωπική κυρία; — Είπε τυφλά το όργανο, που από τα δυο του ματάκια! της αποκρίθηκε η μοναχή με συμπόνια. Πώς ξέρει ποιές αμαρτίες των γονέων του πληγώνει το δυστυχισμένο.

Η Γκράτσια έλπιησε το κρεβατάκι, όπου ήταν ξαπλωμένο το τυφλό όργανο, έσκυψε από πάνω του και το κοίταξε έταστα. Πόσο έμοιαζε Έλν! Η ίδια πλακουτερή μυτίτσα του, το σφηνειδές πηγούνι του, το πλατύ του μέτωπο. Η καρδιά της τώρα χτυπούσε δυνατά!...

Μου το δίνετε αυτό, Άδελφή Μαρία; Είπε δειλά της μοναχής. — Άρκει να θέλετε, κυρία μου. Θα κάμετε μάλιστα τη μεγαλύτερη φιλανθρωπία εσείς απ' όλες τις άλλες. Όλες το περιφρόνησαν το καμένο, επειδή είχε τυφλό. Μα αν θελήσατε, μπορείτε να το κάμετε μια ημέρα να ιδεί τον ήλιο. Έχω άκουσει πως τα τυφλά μωρά μπορούν πολύ εύκολα να θεραπευθούν!...

Η Γκράτσια το σήκωσε στην αγκαλιά της, το φίλησε στοργικά κι έτοι-

μοιούσε να φύγει. Η Γκράτσια έννοιωσε μια ανέκφραστη αγωνία να πλημμυρίσει την καρδιά της. Σκεφτόταν πως θα ζητούσε το παιδί της. Τι θα έλεγε; "Όταν το άφησε εκείνο το βράδυ στην εξώπορτα του Βρεφοκομείου, βιαστική και φοβισμένη, δεν σκέφτηκε να το εφοδιάσει με κανένα σημείωμα. Γι' αυτό, όταν σε λίγο τη ρώτησε η Άδελφή Μαρία για το σκοπό της επισκέψεώς της, η Γκράτσια της απάντησε διστακτικά και με μια μισοδυσημένη φωνή:

— Έδώ μέσα, κυρία μου, έχουμε τα όργανα που δεν έβλεψαν ακόμα χρόνους...

Η Γκράτσια έβριζε μια αδιάφορη ματιά πάνω στα όργανα κρεβατάκια τους. Μέσα στα παιδιά αυτά δεν ήταν δυνατόν να βρισκόταν το παιδί της, που θα ήταν τώρα τουλάχιστον τριών χρονών. Διέσχισαν κατόπιν ένα μικρό διάδρομο και μπήκαν σε μι' άλλη αίθουσα:

— Τα παιδάκια αυτά είναι δυο χρονών! της είπε η Άδελφή. Σ' αυτό το κρεβατάκι έχουμε κι ένα όργανο, που θα είναι περίπου τριών χρονών. Είς' ένα χαριτωμένο αγγελούδι, ένα δόξανθο αγοράκι!...

Η Γκράτσια άφησε ένα στεναγμό ανακουφίσεως. Τριών χρονών αγοράκι — σκέφτηκε — μπορεί να ήταν το δικό της. Άν ήταν ξανθό ή μελαχροινό όμως, αυτό δεν το καλοθυμόταν. Έλπίστας τότε τη γοηή μοναχική και τη ρώτησε:

— Μα καλά, αφού είναι σωστό αγγελούδι — όπως λέτε — πως δεν το πήρε ως τώρα καμιά φιλανθρωπική κυρία; — Είπε τυφλά το όργανο, που από τα δυο του ματάκια! της αποκρίθηκε η μοναχή με συμπόνια. Πώς ξέρει ποιές αμαρτίες των γονέων του πληγώνει το δυστυχισμένο.

Η Γκράτσια έλπιησε το κρεβατάκι, όπου ήταν ξαπλωμένο το τυφλό όργανο, έσκυψε από πάνω του και το κοίταξε έταστα. Πόσο έμοιαζε Έλν! Η ίδια πλακουτερή μυτίτσα του, το σφηνειδές πηγούνι του, το πλατύ του μέτωπο. Η καρδιά της τώρα χτυπούσε δυνατά!...

Μου το δίνετε αυτό, Άδελφή Μαρία; Είπε δειλά της μοναχής. — Άρκει να θέλετε, κυρία μου. Θα κάμετε μάλιστα τη μεγαλύτερη φιλανθρωπία εσείς απ' όλες τις άλλες. Όλες το περιφρόνησαν το καμένο, επειδή είχε τυφλό. Μα αν θελήσατε, μπορείτε να το κάμετε μια ημέρα να ιδεί τον ήλιο. Έχω άκουσει πως τα τυφλά μωρά μπορούν πολύ εύκολα να θεραπευθούν!...

Η Γκράτσια το σήκωσε στην αγκαλιά της, το φίλησε στοργικά κι έτοι-

μοιούσε να φύγει. Η Γκράτσια έννοιωσε μια ανέκφραστη αγωνία να πλημμυρίσει την καρδιά της. Σκεφτόταν πως θα ζητούσε το παιδί της. Τι θα έλεγε; "Όταν το άφησε εκείνο το βράδυ στην εξώπορτα του Βρεφοκομείου, βιαστική και φοβισμένη, δεν σκέφτηκε να το εφοδιάσει με κανένα σημείωμα. Γι' αυτό, όταν σε λίγο τη ρώτησε η Άδελφή Μαρία για το σκοπό της επισκέψεώς της, η Γκράτσια της απάντησε διστακτικά και με μια μισοδυσημένη φωνή:

— Έδώ μέσα, κυρία μου, έχουμε τα όργανα που δεν έβλεψαν ακόμα χρόνους...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ ΕΝΑ ΒΕΛΟΝΙ

Ο 'Ιάκωβος Λαφφίτ, ο περίφημος Γάλλος τραπεζίτης και πολιτικός, ανέθηκε στα ψηλότερα κρατικά αξιώματα και διέτρεψε όσο λίγοι σύγχρονοί του, χάρις σε... μια βελόνα.

Όταν ο Λαφφίτ πρωτοπήγε, νέος ακόμη και άγνωστος, στο Παρίσι, η μόνη του φιλοδοξία ήταν να διοριστεί υπαλλήλικος σε καμιά Τράπεζα.

Με τον σκοπό αυτό λοιπόν παρουσιάστηκε στον πλούσιο Έλβετ Τραπεζίτη Περεγκνώ. Αιτός όμως τον άπορήτευσε, λέγοντάς του πως έλες ή θέσεις ήταν πιασμένες.

Ο νέος τον άποχαιρέτησε και βγήκε έξω λυπημένος. Καθώς όμως περνούσε απ' το προαύλιο της Τραπεζίης με το κεφάλι σκυφτό, παρατήρησε κάτω μια βελόνα. Άμέσως έσκυψε, την πήρε και την κάθωσε στο άπομέσα μέρος του σακακιού του.

Ο τραπεζίτης, ο οποίος τον ακολουθούσε απ' το παράθυρο του γραφείου του, είδε τη σκηνή αυτή κι άμέσως κατάλαβε πως ο νέος αυτός συγκέντρωνε όλα τα προσόντα ενός καλού οικονομολόγου.

Τότε, χωρίς να χάσει καιρό, προσκάλεσε τον νεαρό Λαφφίτ στο γραφείο του και του προσέφερε μια θέση στην Τράπεζά του.

Από τότε ο Λαφφίτ ανέβαινε συνεχώς! Έγινε σιγά-σιγά ταμίας, συνέτακτος, ιδιοκτήτης του πρώτου τραπεζιτικού σίκου της Γαλλίας, βουλευτής και τέλος πρωθυπουργός.

μαζί του να φύγει. — Περάστε, κυρία μου, από το γραφείο να υπογράψετε στο Μητρώο ότι το έζησατε σεις αυτό το τυφλό παιδάκι!...

Όταν έσκυψε η Γκράτσια να υπογράψει στο Μητρώο του Βρεφοκομείου, απέναντι από το νούμερο 135, εδίδωσαν έκπληκτη τις εξής σημειώσεις:

«Ευρέθη στην εξώπορτα του 'Ιδρυματός, την 8ην νυκτερινήν, της 12ης 'Οκτωβρίου 192... Ουδέν σημείωμα είχε μαζί του».

Ήταν η ίδια ακριβώς ώρα κι ο ίδιος μήνας πούχε εγκαταλείψει η Γκράτσια το παιδί της στην εξώπορτα του Βρεφοκομείου. Να ήταν άραγε συμπτώσις ή επρόκειτο για το πραγματικό παιδί της; Όσο ένοιωσε μια ένδομη φωνή να της λέει: «Αυτό είναι το παιδί σου!...».

Ύστερ' από λίγα λεπτά, ενώ η Άδελφή Μαρία έκλεινε την εξώπορτα του Βρεφοκομείου, άκούστηκε το κλάμα του αυτοκινήτου της Γκράτσιας, που έτρεχε πέρα στο δημόσιο δρόμο, που ώδηγούσε στη μεγάλη πολιτεία, μεταφέροντας εκεί την ευτυχισμένη τέτρα με το παιδί της!...

GIANNINO GALLO

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Λαμιανού, Λεωφόρος 'Αλεξάνδρας 209. Αναλαμβάνονται παντός είδους άστικά υποθέσεις παρ' άπαις τοίς εν 'Αθήναις Δικαστηρίοις. Ειδικότης: Φορολογικά, Διοικητικά και εν γένει Οικονομικά υποθέσεις. Ώραι γραφείου 8—9 π.μ.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πώς άναστατώθηκε μια μικρή άγγλική πόλις. Το κήρυγμα του πρωιερέως 'Ιρβίγκ. Η αλήθεια κι' ο Άγιος 'Ιωάννης ο Βαπτιστής. Παιδιά δισεκατομμυρίων που εργάζονται ως μικροπάλληλοι. Ο άνθρωπος πνύγει πάμπλουτες άπ' τη μουσική και που δεν θέλει να την άκούση.

Στις 24 του περασμένου 'Ιουνίου, οι κάτοικοι της μικρής άγγλικής πόλεως Ντάφφλιντ είχαν λάβει όλα τους τα μέτρα για να μη συναντηθούν, είτε στο δρόμο, είτε πουνά αλλού, με τον άιδεσιμώτατο Ουίλλιαμ 'Ιρβίγκ, τον πρωιερέα της εκκλησίας τους, έαν απ' τους καλύτερους ιεροκήρυκες της 'Αγγλίας. Κι' αυτό, γιατί πριν από ένα μήνα, ο άιδεσιμώτατος, μια Κυριακή, μετά τη λειτουργία, στο κήρυγμα έκανε μια παρθένη και τολημή δήλωση. Ούτε λίγο, ούτε πολύ, δήλωσε ότι στις 24 'Ιουνίου, την ημέρα δηλαδή της εορτής του Αγίου 'Ιωάννη του Βαπτιστή, θα έλεγε στους πολίτες που θα συναντούσε στο δρόμο του μονάχα την αλήθεια, γιατί σύμφωνα με τη χριστιανική παράδοση, ο 'Ιωάννης ο Βαπτιστής είναι ο προστάτης της αληθείας και ο κατ' έξοχον άγιος του Χριστιανισμού, που δεν είχε ποτέ του ψέματα.

Η γιορτή του αγίου αυτού, είπε μεταξύ των άλλων ο άιδεσιμώτατος 'Ιρβίγκ, πρέπει να θεωρηθεί ως ημέρα της Αλήθειας, ως ημέρα δηλαδή, κατά την οποία, απ' το πρωί ως το βράδυ, δεν πρέπει να πη κανείς ούτε το παραμικρό ψέμμα. Εγώ λοιπόν θα κάνω την άρχή, δίνοντας πω παράδειγμα και στους άλλους. Έτσι, στις 24 'Ιουνίου, όποιονδήποτε από σας ή άλλον γνώριμό μου συναντήσω μετροστά μου, θα του πω την αλήθεια, την άδολτη αλήθεια. Θά του πω δηλαδή, ποιά γνώμη έχω γι' αυτόν, ποιά γνώμη έχω κ' οι άλλοι, τί λέει ο καθένας για λογαριασμό του κι' ακόμη ποιά είναι αυτό που τον κατολογούν.

Επίσης, αν τύχει και γράψω καμιά επιστολή σε άνθρωπο, ο οποίος δεν μου εινε συμπαθής, δεν θ' άρχισω με την καθιερωμένη φράση: «Μιστή μου κύριε τάδε» ή «Αντιπαθητικέ μου κύριε...», ή «Παληνόσωπε», κλπ.

Επίσης, αν εκείνη την ημέρα μ' έχει προσκαλέσει κανένας αντιπαθητικός μου άνθρωπος σε γεύμα, δεν θα του γράψω, όπως συνηθίζουμε: «Αν ποτέ μου δεν θα μπορούσα να δεχτώ την ευγενική σας πρόσκληση και ναρθω στο γεύμα σας που θα μου ήταν τόσο ευχάριστο». Θά του γράψω απλούστατα: «Είμαι κατενθουσιασμένος γιατί δεν θα υποβλήθω στην επαχθή άγγραφία ναρθω στο άπαιστο γεύμα σας, το οποίο θα ήταν για μένα τρομερά έννευριστικό κι' άναρό».

Φυσικά, κατέληξε ο άιδεσιμώτατος, καταλαβαίνω ότι, έπειτ' απ' όλ' αυτά, πριν βραδιάσει ή 24η 'Ιουνίου, πολλοί απ' τους φίλους και τους γνωρίμους μου θα έχουν

γίνει πια έχθροι μου και θα μαινώνται εναντίον μου. Έτσι όμως εγώ θα τιμήσω επαίτως τον άγιο 'Ιωάννη, τον προστάτη της Αληθείας. Και σάς προσκαλώ και σάς να κάνετε το ίδιο. Γιατί, αλήθεια, την ημέρα εκείνη, ή διαγωγή όλων μας θα καλύτερείση πολύ γρήγορα σ' αφάνταστο βαθμό.

Το πνευματικό όμως ποίμνιο του άιδεσιμωτάτου δεν συμφώνησε καθόλου με την άποψη αυτή. Γι' αυτό, κατά την εορτή του Αγίου 'Ιωάννου ο έφημέριος 'Ιρβίγκ, απ' όπου κι' άν πέρασε, έβλεπε τους φίλους του και τους γνωρίμους του να του γυρίζουν την πλάτη και ν'

Το νά κάνει κανείς εκατομμύρια από τη μουσική και να μην μπορεί ούτε να την άκούση, είναι άκατανόητο. Και όμως αυτό συμβαίνει με τον Άμερικανό μεγαλοεργοστασιαρχή Χέρμαν Τζέρμαν. Πρώ όλίγων εβδομάδων, ο εργοστασιαρχής αυτός έφτασε στην Εόρπη, όπου σκοπεύει να περάσει το καλοκαίρι του και νοίκιασε μια άπόμωρη κι' έρημη έπαυλη, ή οποία άνέχει δρεές δλόκληρες από κάθε κατοικημένο μέρος.

Στην έπαυλη του δεν υπάρχει ούτε γραμμόφωνο, ούτε ραδιόφωνο, ούτε κασέρν ή άηδόνι, ούτε τίποτε άλλο, τέλος, που να του θυμίζει έστω κι' άμυδρώς τη μουσική.

Θά ρωτήσετε γιατί; Γιατί, απλούστατα, ο ύστερ Χέρμαν Τζέρμαν είναι μεγαλοβιομηχανός της μουσικής και ιδιοκτήτης μιας τεραστίης Έταιρείας που κατασκευάζει γραμμόφωνα, ραδιόφωνα και προπάντων πλάκες γραμμοφώνων.

Η φίρμα μου, είπε σε κάποιον δημοσιογράφο που πήγε να του πρή συνέντευξη, κατασκευάζει 25.000.000 πλάκες γραμμοφώνων κάθε χρόνο. Καθώς λοιπόν θα καταλαβαίνετε, κάθε τραγούδι πρέπει να τ' άκούσω τρεις ή τέσσερες φορές πριν δοθεί έγκολή να κατασκευασθ ή πλάκα του. Ηρτά λοιπόν στην 'Αγγλία μόνο κι' μόνο για να γλυτώσω απ' τη μουσική, απ' τα γραμμόφωνα κι' απ' τους μουσικούς που μου φορτώνονται ν' άκούω τα τραγούδια τους για τις πλάκες. Έκείνη μάλιστα που μ' άηδίαζε περιστερό άπ' όλες, είναι ή μουσική του χορού.

Παρισινή της Μοναρχίας. (Σκίτσο της Διδος Περίε).

άλλάξουν δρόμο, κάνοντας πως δεν τον είδαν!...

Στην έπαυλη μας δεν είναι καθόλου σπάνιο φαινόμενο να ιδη κανένας γυνίς πολυεκατομμυριούχων να έργάζονται ως απλοί υπάλληλοι σε διάφορα καταστήματα και να κερδίζουν το πρώτο τους όπος όλα τα παιδιά των λακών τάξεων.

Ένας απ' τους νέους αυτούς είναι και ο Τάσος Γκράνης, ο γυνός του σημερινού βασιλέως του χαλάρου.

Του μου φορτώνονται ν' άκούω τα τραγούδια τους για τις πλάκες. Έκείνη μάλιστα που μ' άηδίαζε περιστερό άπ' όλες, είναι ή μουσική του χορού.

Του μου φορτώνονται ν' άκούω τα τραγούδια τους για τις πλάκες. Έκείνη μάλιστα που μ' άηδίαζε περιστερό άπ' όλες, είναι ή μουσική του χορού.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΛΥΔΟΝΙΣ ΗΛΕΝΟΥ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ

Ε

ΙΧΑΜΕ

τελειώσει

πειρά

τον

περίπατό

μας,

έγώ

κι' ο φίλος

μου κόμης

Πωλ

τελώς

Ρός-Ταρζέ.

Κουρασμέ-

νοι κάπως,

καθήσαμε

στο έ-

ξοχικό,

δρυσό-

δροσερό

καρνεό-

δάκι

και

παραινέ-

σαμε

δύο

καφέ-

δες...

Καπνίζοντας

κατόπι

ήδη

νικά

το

τσιγάρι

μας

και

ρουφώντας

τον

καφέ,

αειδά-

ζαμε

αδελφοί,

μέ

το

βλέμμα

μας

χαμένο

πέρα,

στον

χρυ-

σομένο

από

το

ήλιο

αυτοί,

όρι-

ζονταν...

Τέλος

αποφάσισα

να

διακρίνω

τη

σιωπή

μας

και

ρώτησα

τον

φίλο

μου:

—Χρόνια

είχαμε

να

ιδωθούμε,

πα-

ληλή

μου

σύτροφος.

Ωστόσο

όσα

είχα-

με

να

πούμε

τά

είπαμε

τόση

ώρα

τώρα,

πού

κουβεντιζόμαστε.

Το

σπου-

δαίστερο

ήμω

δεν

το

είπαμε

άδελφοί.

Εδώ...

Εδώ...

Μην

ντρέπεσαι

και

δεν

πρόκειται

να

σε

μαλώσω,

γιατί

έσύ

μόνο

αυτά

παρασπίνδεις

από

το

Πα-

ρίσι

για

μια

τρικοδέσμη

πα-

ρέα...

—Βασίλει

χωρίς

ανάδοξη

προ-

σκληρή

από

το

Πα-

ρίσι

για

μια

τρικοδέσμη

πα-

ρέα...

—Εδώ...

Εδώ...

Μην

ντρέπεσαι

και

δεν

πρόκειται

να

σε

μαλώσω,

γιατί

έσύ

μόνο

αυτά

παρασπίνδεις

από

το

Πα-

ρίσι

για

μια

τρικοδέσμη

πα-

ρέα...

—Εδώ...

Εδώ...

Μην

ντρέπεσαι

και

δεν

πρόκειται

να

σε

μαλώσω,

γιατί

έσύ

μόνο

αυτά

παρασπίνδεις

από

το

Πα-

ρίσι

για

μια

τρικοδέσμη

πα-

ρέα...

—Εδώ...

Εδώ...

Μην

ντρέπεσαι

και

δεν

πρόκειται

να

σε

μαλώσω,

γιατί

έσύ

μόνο

αυτά

παρασπίνδεις

από

το

Πα-

ρίσι

για

μια

τρικοδέσμη

πα-

ρέα...

—Εδώ...

Εδώ...

Μην

ντρέπεσαι

και

δεν

πρόκειται

να

σε

μαλώσω,

γιατί

έσύ

μόνο

αυτά

παρασπίνδεις

από

το

Πα-

ρίσι

για

μια

τρικοδέσμη

πα-

ρέα...

—Εδώ...

Εδώ...

Μην

ντρέπεσαι

και

δεν

πρόκειται

να

σε

μαλώσω,

γιατί

έσύ

μόνο

αυτά

παρασπίνδεις

από

το

Πα-

ρίσι

για

μια

τρικοδέσμη

πα-

ρέα...

—Εδώ...

Εδώ...

Μην

ντρέπεσαι

και

δεν

πρόκειται

να

σε

μαλώσω,

γιατί

έσύ

μόνο

αυτά

παρασπίνδεις

από

το

Πα-

ρίσι

για

μια

τρικοδέσμη

πα-

ρέα...

—Εδώ...

Εδώ...

Μην

ντρέπεσαι

και

δεν

πρόκειται

να

σε

μαλώσω,

γιατί

έσύ

μόνο

αυτά

παρασπίνδεις

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΡΛ ΦΟΛΕ'Υ

Η ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΕΝΗ

Η μικρούλα 'Οντρέτ, από του γύρισε από την πολιτεία, όπου οι γονείς της την είχαν στείλει για να σπουδάσει, δεν έβρισκε ήσυχία. Κάθε πρωί, μόλις τελείωνε τις δουλειές του σπιτιού, έβρισκε το ξερόχαιρο της, πήγαινε στην πλατεία του χωριού, κι εκεί καθόταν σ' ένα πάγκο μπροστά στο πανδοχείο. Έτσι, έβλεπε ένα πλήθος νέους να πηγαίνονται μπροστά της, χωριότες που ταξίδευαν στα γύρω χωριά, έμποροι, ταχυδρόμοι, στρατιωτικοί, περιδεύοντες αντιπρόσωποι εμπορικών οίκων, κτλ.

Λεπτή και όμορφη καθώς ήταν, ή 'Οντρέτ κινούσε την προσοχή όλων... Μερικοί της χαμογέλιαν, άλλοι της χαϊδεύονταν, άλλοι της πετούσαν περνώντας από κοντά της και μερικά χαϊδεύοντά την.

Μια μέρα ή 'Οντρέτ είδε να βγαίνει από το πανδοχείο ένας ψηλός, μελαγχρινός νέος, που τον έβλεπε για πρώτη φορά. 'Από τότε, στο αντίκρουσμά του ή καρδιά της χτύπησε δυνατά. Την κούταζε κι' αυτός γλυκά, με τα ζωηρά μαύρα μάτια του, την ξανακάνταζε και βύρα τη χαριέστερη.

Η 'Οντρέτ, δίχως να καταλάβει, κοκκινίζοντας σαν παπαρούνα από τη ντροπή της, του ανταπόδωσε τον χαϊρετισμό. Το ίδιο συνέβη και την άλλη μέρα και την άλλη και την άλλη, ώσπου ένα βράδυ ο νέος, αφού πλήρωσε τον λογαριασμό του στο πανδοχείο, έδήλωσε ότι θα έφευγε την επομένη. 'Υστερα πήγε και κάθησε στον πάγκο, όπου ήταν καθισμένη και ή 'Οντρέτ, κοντά, πολύ κοντά της. Της μίλησε τότε με φωνή τρυφερή, τόσο χαϊδευτική, ώστε ή κοπέλλα μπερδεύει τις βελονιές της κι' άρχισε να τρέμει. 'Εμεναν έτοιμοι πολλήν ώρα. 'Όταν, τέλος, νύχτωσε, ή 'Οντρέτ τον άρση και γύρισε στο σπίτι της. Περνώντας όμως από τη σάλλα, όπου ή μητέρα της έστρωνε το τραπέζι, της είπε με φωνή που έτρεμε ελαφρά από συγκίνηση:

— Δεν θα φάω, μητέρα, άπάντε. 'Εχω πονοκέφαλο. Πάω στην κάμαρά μου να κοιμηθώ. Πές, σε παρακαλώ, στον πατέρα να μην έλθει να με ιδεί. Δεν έχω τίποτα. Θέλω μονάχα να κοιμηθώ ήσυχη ως αύριο το πρωί.

Την άλλη μέρα το πρωί, στην αγορά, οι χωριότες έλεγαν ο ένας στον άλλο ότι είχαν δει την 'Οντρέτ πάνω σ' ένα άμυδι, καθισμένη πλάι σ' έναν όμορφο μελαγχρινό νέο, ανάμεσα σε μια σούλα και σε βαλίτσες. Και πραγματικά, ο άγνωστος αυτός νέος την είχε πάρει και είχαν φύγει κομψά. 'Ο φτωχός πατέρας της πήγε να πεθάνει από το κακό του και ή λύπη της μητέρας της ήταν απεργιακή.

— Δεν έχουμε πια παιδί, είπε το μεσημέρι στο φαγητό ο γέρος 'Οντρέτ στη γυναίκα του. 'Αν γύρισε ποτέ, στη γυναίκα του, δεν θα την δένει να περάσει το κατώφλι του άφησης να περάσει το κατώφλι του σπιτιού, θα την πετάξω έξω στους σπιτιού, θα την πετάξω έξω στους

δρόμους, σαν μια κλέφτρα, μια κλέφτρα της τιμής μας!

— Καταλυμένη ή γυναίκα του, άπάντησε στα λόγια του αυτά:

— Μή μιλάς, άντρα, γι' αυτό πό ζήτημα. Μου κάνει πολύ κακό.

Και στ' αλήθεια, δεν ξαναμίλησαν ποτέ πια γι' τη φευγάτη κόρη τους. 'Εκλείσαν τις γρύλλες της ροζ κάμαρας της 'Οντρέτ, της ταπεινωμένης με άνθρακλούμιστο χαρτί και κάθε βράδυ περνούσαν από μπροστά, πολύ γρήγορα, χωρίς να κοιτάει, όπως θα περνούσαν μπροστά άπ' την κάμαρα ενός νεκρού.

Δέκα χρόνια πέρασαν.

Ένα βράδυ, καθώς ο γέρος 'Οντρέτ γύριζε από τ' άμπελι του κι' αντίκρι-

πεινωμένη, ώστε αν την έβλεπε, φώναζε άντρα μου, θα σου ξεσήριζε και σένα την καρδιά. Δεν μπόρεσε λέξη να μπει, τόσο ή πείνα, ή κούραση, ή δίψα της έκοβαν την πνοή. 'Επεσε καταγής, γονατιστή, επάνω στις πλάτες. 'Ημιον έτοιμη να τη σηκώσει, μα θυμήθηκε τότε ότι είσαι συ ο αφέντης, άντρα μου, και δεν τη σήκωσα. Δεν θέλησα τίποτε να κάνω, τίποτε να πω, χωρίς τη συγκατάθεσή σου. Της γύρισα μάλιστα τη ράχη μου για να μη δει πως έκλαιγα και μου φαίνεται πως σ' αυτό το μεταξύ ανέβηκε... στο δωμάτιό της και κούφτηκε εκεί μέσα... Νομίζει ότι δεν θάχουμε τη δύναμη να τη δώσουμε... Και είνε αλήθεια ότι εγώ μονάχη δεν θάχω το θάρρος...

— Είσαι ή μάνα σου — είπε ο γέρος

Τη βρήκα σωριασμένη στο κρεβάτι της να κλαίει...

σε το σπίτι του, έννοιωσε ένα δυνατό χτυποκάδο. Η γρύλλες της ροζ κάμαρας ήταν άνοιχτές.

Ετάχυνε το βήμα του και στο κατώφλι του σπιτιού του βρήκε τη γυναίκα του, ή οποία με μάτια κόκκινα από τα δάκρυα, του έφραζε το πέρασμα, όπως θα έφραζε μια σούλα το πέρασμα της φωνής της για να προστατεύσει τα μικρά της.

Ο γέρος, νοιώθοντας τι είχε συμβεί, λαχανιασμένος, του άκουσε προσπαθώντας να κούνη τη συγκίνησή του, ωστόσο:

— Γύρισε;

— Ναί, γύρισε, άποκρίθηκε ή γυναίκα του με σβουμένη φωνή, ένώνοντας τα γόνατα κι' αδύνατα χέρια της σε μια τραγική ικεσία. Γύρισε τόσο άδύνατη, τόσο ταπεινωμένη, τόσο κοινωμένη και ταπεινωμένη, ώ! τόσο τα-

με ύποκοψη φωνή — κι' έχεις το δικαίωμα να είσαι καλή. 'Εγώ όμως, ο πατέρας, πρέπει να φανώ ατστηρός και δίκαιος. Πηγαίνο άπάντω.

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, ο γέρος 'Οντρέτ σήκωσε άπειλητικά το κλαδευτήρι που κρατούσε στο χέρι του.

Η γυναίκα του άπλωσε προς αυτόν ίκετευτική τα χέρια της, ψιθυρίζοντας:

— 'Οντρέ!

Τότε εκείνος γύρισε και τη ρώτησε με έκφραση άμειλικτη κι' ατστηρή:

— Τι θέλεις να μου πής;

Μα ή γρη, νοιώθοντας ότι ή όργη του άντρός της ήταν δίκαια, έκανε με κεφάλι της, άφησε να πέσουν τα χέρια της, έννομένα όμως πάντα ίκετευτικά και είπε με τόνο γεμάτο δόνη κι' έγχαρτέρη:

— Δεν έχω να σου πω τίποτε... 'Α-

νέβα!

Υστερα έμεινε καθώς ήταν πεσμένη στα γόνατα, τραυλίζοντας διάφορες προσευχές, ακούγοντας τα σκαλοπάτια να τρέχουν κάτω από τη βαρεία περπατησιά του άντρός της. 'Όσο ανέβαινε, ώστόσο, της φαινόταν ότι όλο κι' άργοπορούσε. 'Όταν ο άντρας της έφτασε στο διάδρομο, δεν άκουσε πια τίποτα. 'Απάνω, στη ροζ κάμαρα, μια τραγική σιωπή είχε άπλωθεί... Τότε, νυκτεμένη από άγώνια, σηκώθηκε και άνέβηκε άπάνω κι' ή ίδια...

Βρήκε τον άντρα της καθισμένο κοντά στο κρεβάτι της κόρης της. Είχε γλιστροήσει το χέρι του κάτω από τις τσίτνες κουρτίνες και το είχε άκουμπήσει στο σίδερο του κρεβατιού.

Όταν ή 'Οντρέτ είδε τη γυναίκα του, κατέβασε το κεφάλι του και της είπε, ντροπισμένος για την άδυναμία του:

— 'Ε, ναι, καμένη γυναίκα, μη με κιντάς ξανασημένη... 'Εγώ ο άντρας είμαι πια άδύνατος άκόμη από σένα τη γυναίκα.

Όταν είδα την άνοιχτή αυτή πόρτα, το άνθρακλούμιστο αυτό χαρτί του τοίχου, τον καθρέφτη αυτόν, αυτό το μικρό ταπέτο, έννοιωσα να σφίγγεται ή καρδιά μου και ο νους μου πήγε άμέσως στα περασμένα. 'Ο θυμός μου έπεσε μονομιάς κι' άφησα το κλαδευτήρι μου στην πόρτα. Μια καρέκλα βρισκόταν έδώ δίπλα στο κρεβάτι. Από παλιά συνήθεια, κάθησα άπάντω. Και δεν έξω πώς, ένα παλιό τραγούδι, ή 'Ανείτη και ο Δάμων', που το τραγουδούσα της κόρης μας όταν ήταν μικρή, άνέβηκε στα χείλη μου...

Πήρε μια βαθιά άναπνοή για να συγκρατήσει τη συγκίνησή του. Και ύστερα, με την ίδια σιγανή και τρυφερή φωνή, είπε:

— 'Αν έβλεπα την 'Οντρέτ όρθια μπροστά μου, θα τη χτυπούσα ίσο. Μα τη βρήκα σωριασμένη στο κρεβάτι της να κλαίει. Μου φαινόταν λεπτή και μικροκαμωμένη, όπως όταν ήταν παιδί. Δεν βρήκα το θάρρος να τη χτυπήσω... 'Εξ άλλου κι' αυτή, χωρίς να το ληψή, να με κιντάει, μου ψιθύρισε με τη γλυκιά και χαϊδευτική παιδιατική της φωνή:

— 'Ω, πατέρα, τραγούδα μου άκόμη και νανούρισε με! Μου έλαφρώνεις τόσο πολύ τον πόνο μου!

Όταν άκουσα τα λόγια της αυτά, δεν μπόρεσα να φανώ ατστηρός. Τραγούδησα, τη νανούρισα και τώρα σιωπή, γυναίκα, γιατί ή κόρη μας κοιμάται...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Άένα 7, 'Αθήνα.

ΙΤΑΛΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΗΣ ΔΟΕΤΤΕ ΑΝΓΛΙΒΙΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

Μια φορά, στα παλιά τα χρόνια, σε κάποιο χωριό της 'Ιταλίας, ζούσε μια γυναίκα, ή οποία δεν τα περνούσε καθόλου καλά με τον άντρα της. Μέρα δεν περνούσε χωρίς το άντρόγγο να γκρινιάζει και πολλές φορές έπεφτε και έξω με το χέρι της.

Έβλεπε πολύ σοβαρή ή άποφασί σου. 'Αλλά δεν μου λές, σε παρακαλώ, τι κάναες έσύ όταν ο άντρας σου θυμώ- νει;...

Η γυναίκα σταύρωσε τότε τα χέρια της στο στήθος της κι' άπάντησε:

— Τι κάνω; Τι κάνω; 'Α!... Μήπως νομίζετε ότι είμαι τόσο ήλιθια, ώστε να τον αφήνω να με βροίει και να μου λεί θι θέλει;... 'Όχι!... 'Όχι!... Τού άπαντάω κι' εγώ ανάλογα και του λέω όσα μου βγαίνουν την καρδιά.

— Έτσι λοιπόν;

— Βέβαια... Τού λέω ότι εί-

νε ο ίδιος ο διάβολος και ότι είμαι πάρα πολύ καλή για να τον υποφέρω... Τού λέω... Και τι δεν του λέω; 'Α, δεν τον αφήνω άπληρωτό...

— Τότε κι' ο άντρας σου σε χτυπάει; είπες ή γκρινιάζει; Δεν είν' έτσι;...

— Μάλιστα, με χτυπάει και μου αί- χνει στο κεφάλι, ό,τι βόρσκει εκείνη τη στιγμή μπροστά του... Μπουκιά!... Πιάτα... Σκούρες... Συχνά μάλιστα με χτυπάει και με το μπαστούνι του.

— Καλά... Καλά... Τα ξέρω όλ' αυτά, είπες ή μάγισσα.

— Και έξερτε κανένα φάρμακο για να τ' άποφύγω;...

— Να!... 'Α! Έκανε ή γυναίκα. Μου λέτε αλήθεια;

— Να!... Τό γιατρού αυτό τό έχω έδώ στο σπίτι μου...

Η γυναίκα έπεσε τότε στα πόδια της μάγισσας και της είπες:

— 'Αν ξανακάνετε καλό τον άντρα μου, θα σας δώσω όλη μου την περιουσία...

— 'Όχι!... Δεν θέλω την περιουσία σου... Λίγα χρήματα μόνο με φτά- νουν... Σου υπόσχομαι να σε ξανακά- νω εύτυχημένη, αλλά πρέπει κι' έσύ ν' ακολουθήσεις πιστά τις οδηγίες μου. 'Υπάκουη ή γυναίκα, ψιθύρισε:

— Θα τις ακολουθήσω... Τότε ή μάγισσα πήρε μια μικρή ύ-

δρία, τη γέμισε μ' ένα ύγρο κι' ύστε- ρα, κρατώντας την στα χέρια της, έ- κανε τρεις φορές τον γύρο του τρα- πεζιού. Κατόπιν γέμισε με το ύγρο της ύδρας ένα μπουκάλι, τό όποιο έδωσε στη γυναίκα, λέγοντάς της:

— Όταν ο άντρας σου θα θυμώ- νει, έσύ να μη λές τίποτα, αλλά να γεμί- ζεις τό στόμα σου μ' αυτό τό νερό και να μην τό καταπίνεις, παρά μόνο όταν θα περνώ ή θυμός του άντρός σου. Θα ίδεις ότι έτσι, σιγά-σιγά, ο άντρας σου θα ξαναγίνει καλός.

Η γυναίκα έφυγε, παίρνοντας μαζί της και τό μαγικό φίλτρο.

Την άλλη μέρα, κατά τη συνήθειά του, ο άντρας της για μια άσήμαντη σχεδόν αίτια, άρχισε να θυμώ- νει. 'Εκείνη όμως, αντί να τού άντιμυλήσει όπως πάν- τα, ακολουθώντας τη συμβουλή της μά- γισσας, γέμισε τό στόμα της με τό πολύτιμο νε- ρό και περιέμε- νε να ξεθυμώσει ο άντρας της...

Ο θυμός του όμως βάσταζε πολλή ώρα κι' ή γυναίκα ά- γαγκάστηκε να κάνει μεγάλη ύ- πομονή για να μην τού φύση κατάμουτρα τό νερό που την έμπόδιζε να μι- λήσει.

Την άλλη μέ- ρα, νέα σκη- νιά! Μα ή γυ- ναίκα συμμο- ρφώθηκε και πό-

μ' έμεινε ή συμβουλή της μάγισσας κι' ο άντρας, λίγο έκληκτος για τη σι- γή της, συντόμισε τη θύελλα 'ς όρ- γης του και τις βλαστήμιες του. Κι' από μέρα σε μέρα, ή σκληρή γινόντου- σαν πό σύντομες.

Κι' ύστερα πιά άραιές. Κι' άργάτε- ρα ο άντρας δεν θυμώνα παρά κάθε δύο μόνο μέρες, ύστερα κάθε τρεις, έπειτα μία φορά την εβδομάδα, κατό- πιν καθόλου.

Αυτό ήταν μεγάλο εύτυχημα, γιατί τό μαγικό νερό είχε ξαναπληθεί στο μπουκάλι.

Η γυναίκα τότε σκέφτηκε ότι έπε- ρε να πάρη κι' άλλο από τό πολύτιμο αυτό φίλτρο και ξαναπήγε στη μά- γισσα.

— Τι θέλεις; τη ρώτησε εκείνη μό- λες την είδε. Τό γιατρού μου δεν έ- φερε κανένα άποτέλεσμα;

— Τι λέτε, καλή μου μάγισσα; Τό γιατρού μου έκανε θαύματα... 'Ο άν- τρας μου γιατρέυτηκε έντελώς και σ' εύγνωμονώ με όλη μου την καρδιά για

τό καλό που μου κάνατε... Μόνο που μου τελείωσε τό θαυματουργό σας φίλ- τρο και γι' αυτό ήρθα να μου δώσετε κι' άλλο για να τό έχω για κάθε έν- δεχόμενο. Τρέμω μήπως ο άντρας μου πάθει πάλι τό ίδια.

Η μάγισσα έξέπασε στα γέλια.

— 'Ανόητη! Τρεις φορές άνόητη! φώναξε. Τό φίλτρο μου δεν ήταν πα- ρά καθαρό νεράκι... Δεν κατάλαβες λοιπόν άκόμη με ποιά τρόπο ο άντρας σου ξαναγίνει καλός; 'Ακου λοιπόν...

— 'Εσύ ή ίδια τον έκανες κακό, με τό να τού άντιμυλήσ... Είδες πώς τώρα που δεν μπορούσες να τού άντιμυλήσεις για- τί είχες τό στόμα σου γεμάτο νερό, είδες πώς έγινε καλός;...

Τό μάθημα ήταν καλό κι' ή γυναι- κα, ακολουθώντας τη συμβουλή της μάγισσας, ξαναγινε εύτυχημένη κι' έ- ξησε πια καλά κι' από πρίν με τον άν- τρα της.

Κυρίες μου, δες έστε όμοιοπαθείς με τη γυναίκα της ιστορίας μας, έπω- φηλεύετε άπ' αυτό τό παράδειγμά της και δεν θα μετανοιώσετε...

ΠΙΚ-ΝΙΚ

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

(Τού Πάολ Μπουρζέ).

Η τέχνη να είνε κανείς εύτυχής στην άγάτη, συνίσταται στο να δίνη τό πάν και να μη ζητά τίποτε...

Όμα κανείς άγαπά μ' όλη του την καρδιά, συγχωρεί τά πάντα στο πρό- σωπο που άγαπά.

Άγάτη που τη βασανίζει ή ζήλεια, μοιάζει με όμορφο πρόσωπο σημαδε- μένο από βλογιά.

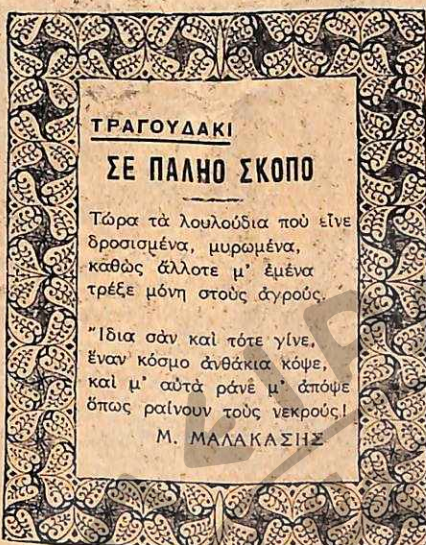
Όταν κανείς άγαπά, αισθάνεται πώς έχει λιγώτερο πνεύμα. Όταν όμως ά- γαπάται, τότε έχει περισσότερα.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΤΑΡΙ

Στη Νέα Ζηλανδία μερικοί ψαρά- δες πιάσανε τελενταία ένα περίεργο ψάρι, τό όποιο είνε άγνωστο στους Ι- χθυολόγους. Τό ψάρι αυτό έχει μήκος 3 1/2 μέτρων και πλάτος 1 1/2. Τό σώμα του μοιάζει με της φάλαινας, αλλά τό στόμα του έχει οάμφος και μοιάζει με στόμα πάπας.

Τό περίεργο αυτό ψάρι δεν έχει κα- θόλου δόντια, τό δέ χρώμα του είνε σταχτί.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

ΣΕ ΠΑΛΗΟ ΣΚΟΠΟ

Τώρα τα λουλούδια που είνε όμορφα, μωρόμένα, καθώς άλλοτε μ' έμένα τρέξε μόνη στους άγρούς.

'Ιδια σαν και τότε γίνε, έναν κόσμο ανθάκια κόψε, και μ' αυτά ράνε μ' άποψε όπως ραίνουν τους νεκρούς! Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΩΣ ΜΑΣ ΦΑΝΤΑΖΟΝΤΟΥΣΑΝ ΟΙ ΠΡΟΠΑΤΟΡΕΣ ΜΑΣ

Μπορεί κανείς να σχηματίσει μια ιδέα του μέλλοντος; Πώς άλλαξε ή έψιψ του κόσμου κατά τα τελευταία χρόνια. Πώς φανταζόντουσαν τη σύγχρονη ανθρωπότητα οι άνθρωποι του 1830. Πώς εσαυτύριζαν με γελοιογραφίες τις εφευρέσεις, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μπορεί κανείς να σχηματίσει μια ακριβή ιδέα του μέλλοντος; Μπορεί να φανταστεί πώς θα είναι η ανθρωπότητα ύστερα από εκατό, διακόσια, χίλια χρόνια; Όχι!... Αυτό είναι απολύτως αδύνατον, σήμερα πρόπαντων που η όψη του κόσμου αλλάζει από την μία μέρα στην άλλη και που δεν ξέρουμε ποια καινούργια εφευρέσεις θα γίνουν αύριο, ή οποία μπορεί να μεταβάλει οξυκώς την όψη του κόσμου, όπως την μετέβαλλαν μέσα στο διάστημα των τελευταίων τριάντα χρόνων τ' αυτοκίνητα, τ' αεροπλάνα, ο ασύρματος τηλεγράφος και, τελευταία το ραδιόφωνο.

Πρό χιλίων ετών τα πράγματα δεν ήταν βέβαια όπως σήμερα. Οι Ευρωπαίοι του 932 μ. Χ. μπορούσαν να φανταστούν τους απογόνους των του 1032 ή του 1132, χωρίς να πέσουν και πολύ έξω. Τότε οι άνθρωποι έμεναν οι ίδιοι κι' οι θροί της ζωής οι ίδιοι κι' έπρεπε να περάσουν αιώνες δολιχόηροι για να μεταβληθεί κάπως η όψη του κόσμου.

Τι διαφορά όμως από το 1832 ως το 1932!

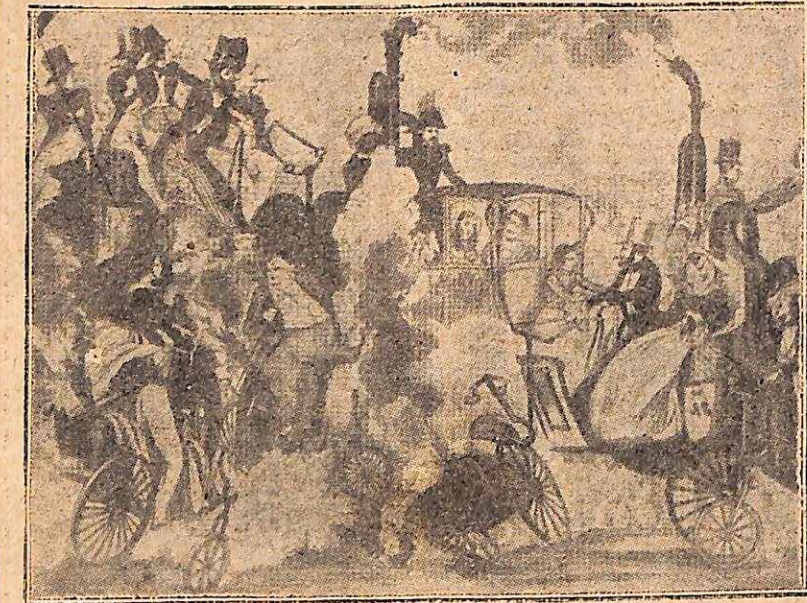
Είχαν αρχίσει βέβαια να εκδηλώνονται από τότε τα πρώτα συμπτώματα της αναστατώσεως του κόσμου χάρις στα προϊόντα της μηχανικής, αλλά κανείς δεν φανταζόταν ακόμα ότι η πρωτόγονη τότε ατμομηχανή, ή οποία τόσες κοροϊδίες είχε προκαλέσει, καθώς και τα αερόστατα που έπεφταν, αφού πετούσαν ακυβέρνητα επί τρία-τέσσερα χιλιόμετρα, θα είχαν τέτοια εξέλιξη ύστερα από εκατό χρόνια.

Μολαταύτα οι γελοιογράφοι της εποχής των παπουδών μας έπιχειρούσαν πού και πού, για να σατυρίσουν κάθε τι νέο και παράξενο που παρουσιαζόταν, να κάνουν γελοιογραφίες, στις οποίες παρίσταναν την εξέλιξη της καινοτομίας αυτής ύστερα από εκατό χρόνια.

Έτσι ή εφεύρεσε του ατμού έγινε ανεξάντλητο θέμα γελοιογραφιών. Όλα τα σατυρικά φύλλα του Παρισιού, του Λονδίνου, της Βιέννης, από την εποχή που χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά ο ατμός ως κινητήριος δύναμις, ως την εποχή που λειτουργήσε η πρώτη ατμομηχανή και πολύ αργότερα ακόμα δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να δημοσιεύουν σε κάθε φύλλο τους σχετικές γελοιογραφίες.

Έτσι οι αναγνώστες μας μπορούν να θαυμάσουν μια γελοιογραφία που δημοσιεύθηκε σ' ένα περιοδικό του Λονδίνου το 1829 με τον τίτλο «Η εξέλιξις του ατμού». Η αλήθεια είναι πως η γελοιογραφία αυτή δεν είναι πολύ αποτυχημένη και θυμίζει εν μέντοι τις σημερινές μοτσουκλέτσες με την τόσο ενοχλητική «ελευθερία έσπρμις», παρ' όλο που η καυσίμος ύλη είναι διαφορετική.

Πιο τολμηρά και πιο ασυμβίβαστη με τη σημερινή πραγματικότητα είναι η γελοιογραφία που έκανε ένας Βιεννέζος το 1842 και που παρίστανει

«Πώς θα είχε ένας περίπατος στο Πράτερ της Βιέννης κατά το 1942».

κούρσες ύστερα από εκατό χρόνια, με άλλα αεροκίνητα! Στον αέρα πετούν αερόστατα του χαιρού εκείνου, για τα οποία ο γελοιογράφος ενόμιζε ότι δεν ήταν δυνατόν να εξελιχθούν περισσότερο.

Χαριτωμένη είναι μια γελοιογραφία του 1845 που παρίστανει πώς θα είχε η ορχήστρα του μέλλοντος και ή οποία εν μέρει επαληθεύσε. Απορμή

θά έδλεπε πώς δεν είχε άδικο που προσέθεσε κι' ένα κανόνι μεταξύ των άλλων οργάνων της ορχήστρας του. Όστόσο ή προφητείες των προπάπων μας δεν περιορίζοντο μονάχα στις γελοιογραφίες. Ένας αυστριακός, ο εδμοιογράφος Μάιολ, είχε γράψει το 1832 μια κωμωδία που τιτλοφορείται «1723—1823—1923 ή το ταξίδι διά μέσου των εκατονταε-

«Η εξέλιξις του ατμού».

(Αγγλική γελοιογραφία του 1829).

τηρίδων». Σε μια σκηνή λοιπόν του έργου αυτού, που διαδραματίζεται κατά το 1923, ο πρωταγωνιστής βρίσκεται σ' ένα χωράφι άπείχον από την Βιέννη, κι' έχει βλέπει έναν χωρικό που περνάει επωχούμενος ενός αυτοκινήτου άεστρου.

—Τι περίεργο αλέτρι είναι αυτό; τον ρωτάει. Πώς πάει μόνο του, χωρίς να το τραβάει ούτε άλλο, ούτε θάδι;

—Ε'νε ατμοκίνητο, του άπαντά ο χωρικός.

—Ατμοκίνητο!... Λέει ο πρωταγωνιστής έκθαμβος. Τέτοια λοιπόν εξέλιξη είχε ή εφεύρεσις του ατμού; Μά και πρό εκατό χρόνων ο ατμός έπαιζε κιόλας μεγάλο ρόλο στη ζωή μας... Έγώ είδα με τα μάτια μου ένα ατμόπλοιο ν' ανεβαίνει μ' όλο του το καμάρι τον Δούναβι αντίθετα προς το ρεύμα. Μπροστά του όμως είχαν ζέψει 6 άρκαες με κουπία και πενήντα άλογα!...

Παρακάτω, ο ήρωας της κωμωδίας συναντάει ένα πλήθος αεροπλάνα, άκίνητα στον άέρα, των οποίων οι πιλότοι φωνάζουν με την χαρακτηριστική έκφρασι των άμαξάδων: «Άγώγι, κύριος!» Ρωτάει άν δεν υπάρχουν πια άλογα και του άπαντούν: «Άλογα υπάρχουν μά δεν τα χρησιμοποιούν πια για μεταφορές, γιατί είναι πολύ άκριβα».

Τέλος ο ήρωας ανεβαίνει σ' ένα τέτοιο άναέριο ταξί και μπαίνει στη Βιέννη. Έκεί πιγαίνει σ' ένα καφενείο στο οποίο οι θαμώνες σεβίζονται... άέρα μοπιλλιτισμένον και διαβάζει μια έφημερίδα, στην οποία βρίσκεται δημοσιευμένη ή εξέχου πρηνματικά προφητική άγγελία:

«Διπλωματούχος της Νομικής, γνωρίζων γερμανικά, γαλλικά, ιταλικά, άγγλικά, ισπανικά, τουρκικά και χαλδαϊκά, ισπανικά, τουρκικά και χαλδαϊκά, γνωρίζων επίσης έπα μουσικά όργανα και να συνθέσει, ζητεί θέσιν ως δηγρέτης εις πανδοχείον».

Άλλοι πάλι, σύγχρονοι του κάνουν πιο έωφρενικές προβλέψεις ακόμα. Ένας Γερμανός εδμοιογράφος, λαμβάνοντας άφορμή, ποιος ξέρει από ποιόν Κομπογιαννίτη της εποχής του, υπέσχετο ν' άναανεώσει έξωτερικώς και έσωτερικώς τους πελάτες του, προφητεύει ότι μετά εκατό χρόνια δεν θα υπάρχουν πια νέοι και γέροι, αλλά όλοι οι άνθρωποι που θα αισθάνονται τον εαυτό τους κάπως γηρασμένο, θα κάνουν μια ειδική λουτροθεραπεία και θα ξαναγίνονται παλληκάρια εις αιώνα.

Ός εκεί βέβαια δεν εφάρσαμε ακόμα. Άλλά ή μεταμοσχεύσεις του Βορονόφ και ή καλλωπιστικές έγχειρήσεις του προσώπου και του σώματος έχουν συντελέσει ώστε πολλοί γηραλέοι να μάς παρουσιάζονται ως «έξέλιξη».

Κάποιος άλλος πάλι προφητεύει— αυτό συνέβη την εποχή που άνακαλύφθη ότι όλόκληρον το ανθρώπινον σώμα άποτελείται από κώταρα—πώς

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΕΓΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΒΙΝΤΟΚ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο πώς ο Βιντόκ ξαναδιορίστηκε από τον ύπουργό της Αστυνομίας Γκισκέ στη θέση του ως άρχηγού του Ειδικού Αποσπάσματος Ασφαλείας. Μά οι έθροί του τον παρμόνευαν πάντοτε.

Όλοι εργαζόντουσαν έναντίον του και δεν έπεριμέναν παρά την κατάλληλη ευκαιρία για να τον ανατρέψουν και πάλι, έλπίζοντας μάλιστα πως δεν θα ξανασηκωνότανε πια από την πτώση του αυτή. Τά έκαναν όλα αυτά με την πεποίθησι ότι θα πετύχουν στο τέλος γιατί ή βλαβεία διαφορά των χαρακτήρων του Βιντόκ και του κ. Γκισκέ, άργά ή γρήγορα, θα προκαλούσε μια σύγκρουσι μεταξύ τους, ή οποία θ' άπέδαινε μοιραία για τον πιο αδύνατο από τους δύο. Ο ύπουργός της Αστυνομίας έπαινε νάχη αυτός την πρωτοβουλία στο κάθε τι, μά κι' ο Βιντόκ δεν μπορούσε να δράση άν δεν είχε άπόλυτη έλευθερία δράσεως. Έτσι ο ήρωας μας, του οποίου το σύστημα είχε πια παληώσει, δεν έσημείωσε τίς άλλων της έπιτυχίας και γι' αυτό έπειτ' από ένα χρόνο ο κ. Γκισκέ τήν άπήλλαξε από τα καθήκοντά του.

Από τη στιγμή αυτή μια μεγάλη περίοδος της πολυτάραχης ζωής του Βιντόκ είχε τελειώσει πια. Τά εντυχήματα γρόνια είχαν περάσει. Μια νέα φάσις του βίου του άρχισε, μια θοφάσις σκοτεινή, ακαθόριστη, ένα λό δειλινό που προηγείτο της νόχτας.

ΤΕΤΑΡΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΤΑ ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΧΡΟΝΙΑ

I

Η έφημερίδες του 1857 άναγγελλαν το θάνατο του Εδμούντου - Φραγκίσκου Βιντόκ, ιδρυτού του Αποσπάσματος Ασφαλείας, και, πολλές άπ'

μια και βρέθηκε ή πρώτη ύλη από την οποία σχηματίζεται ο άνθρωπος, θά είχε εύκολο στο μέλλον να κατασκευάζονται άνθρωποις, καθώς και κάθε λογής ζώα.

Πόσες βγήκαν αληθινές από αυτές τις προφητείες;

Έλαχιστες, σχεδόν καμιά. Έγιναν όμως τόσες εφευρέσεις τόσο πιο σημαντικές, τις οποίες ούτε στον ύπνο τους δεν έβλεπαν οι προπάπποι μας. Αυτό σημαίνει πως κανείς δεν μπορεί να προσεφλήσει το μέλλον. Και άν κανένας από μάς τολμήσει να το κάνει, οι μεταγενέστεροι θά τον κοροϊδεύουν όπως κι' έμεις κοροϊδεύουμε τους πρό εκατό ετών προγόνους μας.

αυτές δημοσίευσαν ένα πορτραίτο του καμωμένο πρό έκασασίας, το οποίο παρουσίαζε έναν άντρα νέο ακόμα, με χαρακτηριστικά πονηρά, μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο στα χείλη, με έκφρασι συμπληθ.

Επίσης ο θάνατός του έγινε άφορμή να δημοσιευθούν άρθρα, χρονικά κι' ανεκδοτολογικές άφηγήσεις. Παρ' όλ' αυτά ο Βιντόκ, ήταν πια τόσο λησμονημένος, ώστε σε λίγο έπαψαν να μιλούν γι' αυτόν και κανείς δεν άναρωτήθηκε πώς έπέσας τη ζωή του από τότε που ο κ. Γκισκέ τον έπαψε από τη θέση του.

Η αλήθεια είναι ότι ο ήρωας μας είχε ζήσει κατά την τελευταία αυτή περίοδο της ζωής του μάλλον άσχημα. Η προδοσία της μοίρας του τον είχε συντρίψει και, με την πεποίθησι ότι μια μεγάλη άδικία είχε διαπραχθεί έναντίον του, δεν έπαυε να έπιπνίχνη τά πάντα και τους πάντας με πικρία, μη φειδόμενος των διαδόχων του και των παλαιών προϊσταμένων του.

Όστόσο έξακολουθούσε να είναι δραστήριος κι' έφεργήτικος και δεν μπορούσε να παραμένη άεργος. Γι' αυτό σκέφτηκε να έκμεταλλευθή τη φήμη του και την έπιδοτικότητα του και να ιδρύσει ένα ιδιωτικό αστυνομικό πρακτορείο. Σ' ένα σωρό περιστάσεις, και προπάντων, όταν πρόκειται για κανένα οικογενειακό μυστικό, δεν άπευθύνεται κανείς στην έπίσημη Αστυνομία, άν και αυτό θά ήταν το πιο φρόνιμο. Πηγαίνει μυστηριωδώς και χτυπάει την πόρτα ενός ιδιωτικού πράκτορος, μολονότι, με τον τρόπο αυτό, το σκάνδαλο, το οποίο άκριβώς θέλει ν' άποφύγη, ξεσπάει με περισσότερο πάταγο, και πολλές φορές παίρνει διαστάσεις τραγικές. Νόμισε λοιπόν ο Βιντόκ ότι το έπαγγελμα του ιδιωτικού αστυνομικού θ' άποτελούσε γι' αυτόν μια έξαιρετη έργασια κι' έπεισθή, στον άνθρωπον αυτό, τις σκέψεις διαδεχόντουσαν άμέσως τά έργα, άνοιξε γρήγορα το γραφείο του.

Μεταξύ των άρθρων που δημοσιεύθηκαν το 1857 επ' ευκαιρία του θανάτου του Βιντόκ, υπάρχει κι' ένα άρκατο πικάντικο, που το δημοσίευσσε ο περίφημος δημοσιογράφος Λεό Λεπέρ, στο «Φιγχαρώ». Στο άρθρο του, σπές, στο «Φιγχαρώ», υπό ποίος συνθήκες έκανε τη γνωριμία του περίφημου Βιντόκ, κάποτε που ζήτουμε έργασια.

«Παρ' όλους τους τρομερούς θρύλους, που είχαν δημιουργηθεί γύρω από τ' όνομά του, ο Βιντόκ στην πραγματικότητα ήταν λιγότερο φοβερός άπ' όσα τον πίστευαν στα 1829. Ήταν βέβαια τολμηρός και ριψοκίνδυνος, μά μπορούσε να τον έκμηδενίσουν κανείς με την ψυχραιμία και την αξιοπρέπεια. Το γεγονός που θ' άναφέρω παρακάτω, άρκει για ν' άποδείξη ότι μια λέξις, ειπωμένη με πεποίθησι από έναν άνθρωπο με θέλησι, έφτανε για να τον βάλη στη θέση του.

«Πρό δέκα ετών μια άραία δαιμόν, την οποία όλόκληρο το Παρίσι είχε έπνευρημένη, έγκατέλειπε τον

σο, περιοδικά, μάς άναγγέλλουν τον θάνατο.

» Πέθανε τάχα στ' αλήθεια αυτή τη φορά; Η μήπως πρόκειται για καμιά ρεκλάμα καμωμένη για να τον ξαναθυμίσουν στον κόσμο;

» Η τύχη έκανε να ζήσω κοντά στον Βιντόκ επί 15 ήμέρες. Κατά το 1836, όταν τελείωσα τη στρατιωτική μου θητεία, ξαναγυρίζοντας στο Παρίσι με τρία φράγκα στην τσέπη μου και με πολλές έλλειδες, διάδασα στους τοίχους την εξέχου είδοποίησι:

» Ζητείται γραμματέας, στην όδω Άγιου Εδσταθίου 10, στο Γραφείο Έμπορικών Πληροφοριών».

» Έτρεξα άμέσως για να καταλάβω τη θέση αυτή και βρέθηκα μπροστά σ' έναν άνθρωπο με γαλάζια μάτια και με μαλλιά σκουρα και γκριζία. Γενμάτιζε την ώρα εκείνη πάνω στο γραφείο του και πέταγε τ' αποφαγούνδια σ' ένα μπουλιντόν που βρισκόταν έπιλωμένο δίπλα του.

— Κύριε, μου είπε κυτάζοντάς με κατάματα, γράφετε καλά καθ' ύπαρξουσιν;

— Υποθέτω, του άπάντησα με μετριοφροσύνη.

» Τότε, δινοντάς μου ένα φύλλο χαρτί, άρχισε να μου υπαγορεύη μερικές φράσεις για να δη άν δεθογράφο. «Ο άνθρωπος την ύπαρξήν του και το αποτέλεσμα ήσαν ότι δεν κατώρθωσε να του άποσπάσει ούτε λέξις».

» Αυτό ήταν όλο... «Ο Βιντόκ τά έχασε άμέσως βλέποντας ότι ο άνθρωπος αυτός άγνοούσε την προσωπικότητά του και το αποτέλεσμα ήσαν ότι δεν κατώρθωσε να του άποσπάσει ούτε λέξις».

Ο Βιντόκ δεν έπρόκοψε καθόλου ως ιδιωτικός αστυνομικός, γιατί βρισκόταν έξω άπ' το πλαίσιο όπου είχε συνηθίσει να έργάζεται. Τά μέσα τά οποία χρησιμοποιούσε, όταν έπρόκειτο να καταδιώξη τους κακοποιούς, δεν του χρησίμευαν πια καθόλου, γιατί δεν είχε πίσω του τη δύναμη της εξουσίας.

Γιατί όμως, αντί να γίνη ιδιωτικός αστυνομικός, να μην ξανακάνη έμποριο ύφασμάτων, στο οποίο είχε τόσο πετυχει στο παρελθόν; Ίσως, γιατί, κρατούσε ακόμα στη μνήμη του την οδυνηρή άναμνησι των συνθηκών υπό τις οποίες άναγκάστηκε να το εγκαταλείψει.

Έτσι ο Βιντόκ έκλεισε το αστυνομικό πρακτορείο του. Δεν είχε δείχθει άξιος της φήμης του και λίγο μάλιστα έλειψε να βρή το μπλεά του, γιατί μερικοί από τους πελάτες τους τον κατήγγειλαν ότι τους είχε φάει τά χρήματά τους κι' ότι δεν τους είχε κάνει τη δουλειά τους.

Έτσι άλλωστε συνήθίζουν να κάνουν όλοι άμα δεν τους πετυχαίνουν ή θουλεύεις τους. Όστόσο ο Βιντόκ έπέστρεψε τά χρήματά στους πελάτες του κι' έτσι τά πράγματα δεν έπληραν έσχατο δόγμα.

(Ακολουθεί)

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΕΝΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΤΟΥ ΚΑΝΤΕΡΜΠΟΥΡΥ

Πώς ο βασιλεύς της Αγγλίας Έρρικος Β' εξεμνημόνευσε τη δύναμη των φεουδαρχών. Ένας πολύτιμος πρωτοπυργός. Πώς ο Μπέκετ από πρωτοπυργός έγινε αρχιεπίσκοπος. Η πρώτη διαφωνία με τον βασιλέα. Όπου ο Μπέκετ, καταδικασμένος, αναγκάζεται να καταφύγει στη Γαλλία. Η Εύρωπη αναστατώνεται. Η συμφιλίωση του βασιλέως και του αρχιεπισκόπου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κατά τον 11ον αιώνα στην Αγγλία άρχισαν να έλθουν άγνοιες διεξήγετο μεταξύ του εκάστοτε βασιλέως και των μεγάλων φεουδαρχών της χώρας του, οι όποιοι κάθε τόσο έπανάστατοσαν εναντίον της βασιλικής του εξουσίας. Έτσι βρισκόταν ο βασιλιάς, όταν ανέβηκε στο θρόνο το 1154 ο Έρρικος 2ος. Ο βασιλεύς αυτός, ο όποιος ήταν δραστήριος, σκληρός κι' αυταρχικός, αποφάσισε να δώσει ένα τέλος στην κατάσταση αυτή και, ειθύς άμέσως, άρχισε να καταβάλλει κάθε προσπάθεια για να εκμηδενίσει τη δύναμη των φεουδαρχών. Πολλούς αιώνας πριν απ' τον Λουδοβίκο 14ο, αυτός πρώτος έλεγε την περίφημη ιστορική φράση: «Το κράτος είμαι εγώ. Όλοι ανεξαιρέτως όσοι ζούν και βρίσκονται στη χώρα μου, πρέπει να υποκύπτουν στη βασιλική μου εξουσία».

Ήταν όμως και τυχερός ο Έρρικος 2ος, γιατί είχε ως πρωτοπυργό του τον περίφημο Τόμας Μπέκετ, για τον όποιο μπορεί να πη κανείς ότι ήταν ο Ρισελιέ της Αγγλίας. Ο Τόμας Μπέκετ ήταν καρδιοκεντρικός το δεξί χέρι του και χωρίς σ' αυτόν κατόρθωσε να επιβάλει την τάξη στη χώρα του και να συγκεντρώσει όλη την εξουσία στα χέρια του.

Αλλά όταν ο φιλόδοξος κι' αυταρχικός αυτός βασιλεύς το επέτυχνε αυτό, θέλησε, έντος από τους ευγενείς, να υποτάξει και τον κλήρο. Ήθελε οι επίσκοποι και αρχιεπίσκοποι της Αγγλίας να υπακούουν σ' αυτόν και όχι στον Πάπα. Και, όταν τον Άπριλιο του 1161 πέθανε ο τότε αρχιεπίσκοπος του Καντέρμπουρι Θεοβάλδος, ο όποιος ήταν και άρχηγός της Έκκλησίας της Αγγλίας, ο Έρρικος 2ος σκέφθηκε να κάνει αρχιεπίσκοπο τον Τόμας Μπέκετ, νομίζοντας ότι, χωρίς σ' αυτόν, θα έκανε υποχείριό του και τον κλήρο.

Ο Μπέκετ, ο όποιος ήταν έντιμος και ήθικώς άνδρας, αντέδρασε στο σχέδιό του αυτό, αλλά ο Έρρικος 2ος επέμεινε. Έπίσης κι' ο Πάπας έδωσε με προθυμία τη συγκατάθεσή του για τον διορισμό του Μπέκετ ως αρχιεπισκόπου, γιατί υπέθετε ότι θα διατηρούσε και το αξίωμα του πρωτοπυργού, κι' έτσι το Βατικανό θα καθυκοούσε ούσιαστικώς την Αγγλία.

Αλλά στον Τόμας Μπέκετ δεν άρεσαν καθόλου η μηχανορραφίες. Γι' αυτό, μόλις έγινε αρχιεπίσκοπος του Καντέρμπουρι, δήλωσε στον βασιλέα του ότι δεν μπορούσε να έχη συγχρόνως δύο μεγάλα αξιώματα και παραιτήθηκε από την πρωτοπυργία. Συγχρόνως δέ, άρροισιμένος στα κανονόγια του καθήκοντα, άρχισε ν'

αντιδρά μ' όλη τη δύναμή του στις προσπάθειες που κατέβαλλε ο Έρρικος για να υποτάξει τον κλήρο.

Ο βασιλεύς μεταξύ των άλλων, έξέδωσε τότε ένα διάταγμα, διά του όποιου καταργούσε τα δικαστήρια των επίσκοπων και άφαισε ότι στο έξξο οι κληρικοί έπρεπε να δικάζονται από τα λαϊκά δικαστήρια. Ο Τόμας Μπέκετ όμως άρνήθηκε να το άναγνωρίσει, λέγοντας ότι η Έκκλησία και οι άνθρωποι της υπάγονται στον Χριστό και όχι στον βασιλέα.

Λίγο άργότερα πάλι, ο Έρρικος 2ος εξέδωσε μια σειρά διαταγμάτων, το σύνταγμα του Κλάρεντον, όπως το όνόμαζε, διά των όποιων κανόνιζε τα

Ο Τόμας Μπέκετ παρουσιάστηκε στο δικαστήριο φορώντας τα άρχιερατικά του άμφια. Κι' όταν ο βασιλικός έπίτροπος που ήταν συγχρόνως και πρόεδρος σηκώθηκε για ν' άπαγγείλει την άπόφασή, ο αρχιεπίσκοπος του Καντέρμπουρι όρθώθηκε άπτόμα, έπροχώρησε περίφημα προς αυτόν και, προτείνοντας τον Έστωρωμένο, τοι φώναξε:

—Σου άπαγορεύω να προφέρεις λέξη! Άρμόδιο να με δικάζει είνε το Άνώτατο Θρησκευτικό Δικαστήριο της Ρώμης!

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου τάχασε και κάθισε πάλι στη θέσί του, ενώ ο Μπέκετ, μεγαλοπρεπής, κρατώντας

Ο βασιλεύς, μόλις το έμαθε αυτό, διάταξε να φρουρηθούν καλά όλα τα λιμάνια. Αλλά ο Μπέκετ, έπειτα από χίλιες περιπέτειες, κατόρθωσε να διαπλεύσει την Μάγχη και να καταφύγει στη Γαλλία, σ' ένα άδβατο της Βουργουνδίας.

Έφτά ολόκληρα χρόνια η διπλωματία της Εύρώπης ήταν αναστατωμένη με τον καναγιέ εκείνον του βασιλέως και του αρχιεπίσκοπου της Αγγλίας. Οι ταχυδρόμοι πηγαίνοντες διαρκώς από πρωτεύουσα κι' από πόλη σε πόλη. Όλοι άνακατεύθηκαν στην υπόθεσή αυτή. Ο αυτοκράτορ της Γερμανίας, η βασίλισσα Ματθίλδη, μητέρα του Άγγλου βασιλέως, ο Πάπας, ο Άντίπαπας, ο βασιλεύς της Γαλλίας κι' ένα πλήθος καρδινάλιων, επίσκοπων, θεολόγων και πρωτοπυργών. Άλλοι έδιναν δίκιο στον Έρικο 2ο κι' άλλοι στον Τόμας Μπέκετ.

Έντομα μεταξύ, το Σύνταγμα του Κλάρεντον, μολονότι ο Πάπας το άράφισε, εφαρμόστηκε στην Αγγλία, γιατί πολλοί Άγγλοι ιεράρχαι, και προπάντων ο αρχιεπίσκοπος της Υόρκης και ο επίσκοπος του Λονδίνου, δεν έτόλμησαν να φέρουν αντίρρησης στον βασιλιά τους.

Μά έπειτ' από λίγον καιρό δημιουργήθηκε κι' ένα άλλο ζήτημα. Για να εξασφαλίση τη διαδοχή του, ο Έρρικος 2ος θέλησε να στήσει βασιλέα τον μεγαλύτερο γιού του, ένσφω αυτός βρισκόταν στη ζωή. Αλλά οι βασιλείς της Αγγλίας έστέφανον μόνον απ' τον αρχιεπίσκοπο του Καντέρμπουρι. Ο Τόμας Μπέκετ άρνήθηκε να κάνει τη στέψη. Ο Πάπας άρνήθηκε να δώσει σχετική έντολή σ' άλλον επίσκοπο κι' έστειλε μάλιστα έγκλήσιο σ' όλους τους Άγγλους κληρικούς, άπαγορεύοντας τους να στέφουν τον γιό του Έρικού. Ο αρχιεπίσκοπος της Υόρκης όμως δεν υπάκουσε και τον έστειψε.

Όλη η Εύρωπη έφριξε για την προσβολή αυτή εναντίον του Πάπα, ο όποιος, μη μπορώντας να κάνει τίποτε άλλο, άφώρισε τον Άγγλο βασιλέα, καθώς και όλους τους επίσκοπους που είχαν λάβει μέρος στη στέψη του γιού του. Συγχρόνως δέ, ο βασιλεύς της Γαλλίας εκήρυξε τον πόλεμο κατά του Έρικού 2ου.

Βλέποντας ότι όλοι ήταν εναντίον του, ο Έρρικος άναγκάστηκε να υποκύψει και συμφιλιώθηκε επίσμως με τον Τόμας Μπέκετ, άν και ο τελευταίος καταλάβαινε ότι η συμφιλίωσή αυτή ήταν μια παγίδα εναντίον του. Όστόσο δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς και ξαναγύρισε στην Αγγλία.

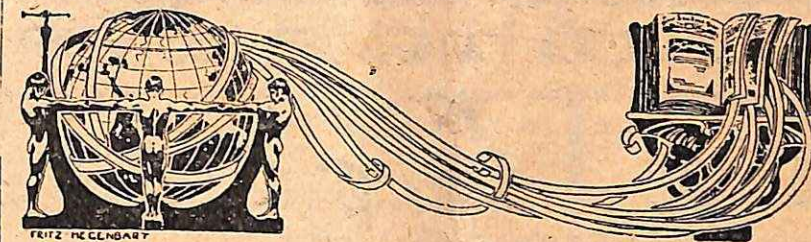
Μόλις έφθγγε τα λόγια αυτά, δαγκώθηκε. Αλλά ήταν πειά άγνά, γιατί το δηλητήριο είχε ριχτεί. Άμέσως, τέσσερες απ' τους αδελφούς του, ο Ούγος ντε Μερβίλλ, ο Ρισάρ λε Μπρετόν, ο Γουλιέλμος ντε Τρασν και ο Φίλιπ Ούρς, ανέβηκαν στ' άλογά τους και καλπάζοντας διαρκώς όλη τη νύχτα, έφτασαν στην άκμή. Εκεί μπήκαν σ' ένα πλοίο, πέρασαν τη Μάγχη και όταν άποδοβάστηκαν στην Αγγλία, πήγαν πρώτα στον πύργο του φίλου τους Ράνωλφ ντε Μπρόν, πησαν μαζί τους πολυάριθμους στρατιώτες και στις 29 Δεκεμβρίου έπέδραμαν στο Καντέρμπουρι. Τότε, χωρίς πολλές διατυπώσεις, ώρμησαν μέσα στην άρχιεπισκοπή. Οι κληρικοί όστόσο πρόφτασαν κι' είδοποίησαν τον Μπέκετ και του έπαιναν νά φύγει κρυφά. Αυτός όμως άρνήθηκε. Φόρεσε μόνο τα άμφιά του και κατέφυγε στο Άγιο Βήμα της Έκκλησίας. Αλλά οι δολοφόνοι τον κυνήγησαν ως εκεί και, άφου τον συνέλαβαν, άρχισαν να τον χτυπούν αλύττητα με τα μαχαίρια τους.

Η σκηνή αυτή ήταν άπερίγραπτη σε φρίκη και θρηνοβία. Όλοι οι κληρικοί και οι άνθρωποι της αρχιεπισκοπής είχαν φύγει πανικόβλητοι και είχαν άφήσει όλομύναχα πών άρχηγό τους στα χέρια των δημίων του. Ο Τόμας Μπέκετ όμως ύπωση καρτερικά το τραγικό του τέλος. Δεν αντίστάθηκε καθόλου. Με κλειστό το στόμα, κρατώντας στα χέρια του τον Έστωρωμένο, δέχτηκε άμλητος κι' άκλήτους τις άμέτρητες μαχαιριές, χωρίς σ' του έξαντλημένους πειά απ' την άμωροαγία, σωριάστηκε άναίσθητος κάτω.

Όταν έμαθε την τραγική συνέπεια που είχαν τα λόγια του, ο Έρρικος 2ος μετανόησε πικρά για το φρικώδες έγκλημα που είχε προαλέσει. Σελήνησε άμέσως απ' το Μπαγιέ κι' έκανε έπιτόλιος και έσοκούφωτος τον δρόμο της Αγγλίας. Μόλις έφτασε εκεί, πήγε κατ' εθείαν στον τάφο του Μπέκετ κι' έπάνω σ' αυτόν δέχτηκε θεληματικά 100 ραβδίσιους απ' τον δήμο.

Ο Πάπας έξ άλλου καθήγισε το μαρτύριο του Μπέκετ και τον άνεψιφό του άγιο. Έπί τρεις δέ αιώνας, η έορτή του άγίου Θωμά του Μάρτυρος, ήταν η μεγαλύτερη έορτή για τον Άγγλο λαό. Ο Έρρικος 2ος όμως, γιαν έμύλωνε με το Βατικανό και έκήρυξε άνεξάρτητη την Αγγλική Έκκλησία, διέγραψε την έορτή αυτή απ' το μαρτυρολόγιο κι' έγκριέσε το μνημείο του Τόμας Μπέκετ.

Συνιστόμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υψηλήτογ της Οφθαλμολογίας έν τφ Παν/μύμ. Μενάνδρου 27, Αθήνα, Τηλ. 1-68.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Α. Αρβάν, Ένταθα. Δημοσιεύουμε έδώ την άγγελαν της έκδόσεως της τριπράκτου κομωδίας σας, που βραβεύτηκε στον Καλοκαιρινό διαγωνισμό έφέτος, χωρίς να προσέχουμε σ' αυτή τίποτε, ούτε καν σόβλια:

«ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ. — Έκκυκλοφόρησε το νωποναμένο δραματικό συγγραφέας κ. Α. Αρβάν το δραματικό έργο «Το Όνειρο του Έγγλέ, κομωδία εις πράξεις τρεις». Ο συγγραφέας φαίνεται γνώστης εξαιρετικός της δραματικής τέχνης. Το έργο του είνε ψυχολογημένο, οι χαρακτήρες αληθινοί, και δεν υπάρχει άμφιβολία ότι η δικαία κριτική θα χαρακτηρίση τον συγγραφέα ως Έλληνα Μπέρναρντ Σώου».

Ζάν Μαρρέας, Άλμυρόν. Μας γράφετε: «Σας στέλνω έργα με το... τσουβάλι. Διαβάστε τα με όποιο μόνι και να τα ιδούμε με καμμία στήλη σας».

Δυστυχώς όμως τα έργα σας, έμμετρα και πεζά, δεν είνε δημοσιεύσιμα. Πρωτόλεια μόνον. Έδω 3-4 στίχοι απ' το ποιήμα σας «Ένας π' όνότησε»:

Σκοτάδ' άπλώ θ η κ σ (παντού τα δέντρα (βουδαβήκαν και τα πουλάκια σού (πασαν φαίνεται κοι (μνηθήκαν. Μόνον ή βροσ' άκούε (ται που όλο μουρμου (ρίζει στο λάκκο μέσα το νε (ρό που πέφτει και ά (φρίζει.

Διαβάστε νεοελληνική ποίηση. Και άλλάτε ψευδώνυμο, για τον Θεό! Πώς σας κατέθηκε να πάρете για ψευδώνυμό σας το ψευδώνυμο ένός γνωστού ποιητή; Δεν στέκει... δεν στέκει καθόλου.

Θ. Βασαγιάννη ν. Βασιλικό (Παγωγιού). Σας γράφουμε ταχυδρομικώς. Κ. Δ. Ι., Χαριόμ. Νά άνακαλύψουν, λέτε, οι πνευματιστάι και όπισιστάι από που προέρχεται η σημερινή κρίσις και να σώσουν τον κόσμο; Τι σχέσι έχουν αυτοί, άγαπητέ φίλε, με τα οικονομολογικά ζητήματα; Τα αίτια της κρίσεως άλλωστε είνε γνωστά. Η γιαιρεία είνε δύσκολη. Ξέρете ούσι κανένα φάρμακο; Κανένα σάπιο... μαζόνι, να το συστήσουμε στο συνέδριο της Γενεύης; Δ. Γ. Μαρτίνο. Μά τι περισσότερο να σας πούμε; Κρίνουμε καθετί που λαβαίνουμε με ελκρίνεια. Άντι λοιπόν να θυμώνετε, άκούστε κι' εφάρμωσε τις συμβουλές μας. Δεν θέλαμε να σας βί-ζουμε. Κάθε άλλο. Σας έψαμε έπιώς την άλήθεια, την είδατε... γυνή και τρομά-ξετε. Θάρρος λοιπόν, όπορηνη, δουλειά.

«Άλλοιως δεν γρονται τα τέ-λεια λογοτεχνικά έργα. Νεμ-ρώδ. Ένταθα. Βιστήκατε πο-λά, άγαπητέ φίλε, να γρά-ψετε στίχους και, όπως ήταν φυ-σικό, άποτύχατε. Άγνοείτε τη στοιχειωτική, τη γλώσσα, τα πάν-τα. Έδω π.χ. ένα από τα ποιή-ματά σας:

ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ ΦΙΛΟΥ
Απλήρες ό φίλε απλήρες
εις τον ούρανόν την αλωνίαν σιγήν
και ήμάς τους δυσμοίρους άφήκες
εις των θνητών την αλωνίαν πηγήν.

Διατί τόνον βιάσθεις ν' άνέλθης
εις του Χάρου το άχαρες πλοίον;
Διατί τόνον βιάσθεις ν' άνέλθης
εις ένα τόνον άχαρες τοπίον;

«Έναν άναγνωστή μας. Δυστυχώς μας είνε άπολύτως άδύνατον να σας ευχαριστήσουμε και να καταχωρήσουμε, παραβαίνοντας άπαρεγκλίτους άρχας μας, τη δημοσίευσή που μας στέλλετε. Τις διαβέ-δρασιές που μας άποστείλατε, τις διαβέ-δρασιές σύμφωνα με την ύπόδειξή σας. Α. Περνάρη ν. Κύπρον. Δεν έχετε καθόλου δίκιο σ' αυτό που μας γράφετε σχετικά με τις παρατηρήσεις του κριτικού μας για τη μετάφρασή σας του «Άσματος Άσμάτων». Κι' αν παραδεχτούμε την άποψή σας, ποιά σχέσις μπορεί να όπάρχη μεταξύ της δημοτικής ποιήσεως των Έσθρων πρό-τρων και τεσσάρων χιλιετηρίδων και της δικής μας δημοτικής ποιήσεως; Ο δέ κριτικός μας, γρά-φοντας ότι δώσατε στη με-τάφρασή σας ύψος δημοτικού τραγουδιού, έννοουσε έλληνικό δημοτικό τραγουδίσι. Κάκιαν Βου-δούρη. Χαλκίδα. Άναποκρίσεις εδχαρίτως δε-κατά.

ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ ΦΙΛΟΥ
Απλήρες ό φίλε απλήρες
εις τον ούρανόν την αλωνίαν σιγήν
και ήμάς τους δυσμοίρους άφήκες
εις των θνητών την αλωνίαν πηγήν.

Διατί τόνον βιάσθεις ν' άνέλθης
εις του Χάρου το άχαρες πλοίον;
Διατί τόνον βιάσθεις ν' άνέλθης
εις ένα τόνον άχαρες τοπίον;

«Έναν άναγνωστή μας. Δυστυχώς μας είνε άπολύτως άδύνατον να σας ευχαριστήσουμε και να καταχωρήσουμε, παραβαίνοντας άπαρεγκλίτους άρχας μας, τη δημοσίευσή που μας στέλλετε. Τις διαβέ-δρασιές που μας άποστείλατε, τις διαβέ-δρασιές σύμφωνα με την ύπόδειξή σας. Α. Περνάρη ν. Κύπρον. Δεν έχετε καθόλου δίκιο σ' αυτό που μας γράφετε σχετικά με τις παρατηρήσεις του κριτικού μας για τη μετάφρασή σας του «Άσματος Άσμάτων». Κι' αν παραδεχτούμε την άποψή σας, ποιά σχέσις μπορεί να όπάρχη μεταξύ της δημοτικής ποιήσεως των Έσθρων πρό-τρων και τεσσάρων χιλιετηρίδων και της δικής μας δημοτικής ποιήσεως; Ο δέ κριτικός μας, γρά-φοντας ότι δώσατε στη με-τάφρασή σας ύψος δημοτικού τραγουδιού, έννοουσε έλληνικό δημοτικό τραγουδίσι. Κάκιαν Βου-δούρη. Χαλκίδα. Άναποκρίσεις εδχαρίτως δε-κατά.

ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ ΦΙΛΟΥ
Απλήρες ό φίλε απλήρες
εις τον ούρανόν την αλωνίαν σιγήν
και ήμάς τους δυσμοίρους άφήκες
εις των θνητών την αλωνίαν πηγήν.

Διατί τόνον βιάσθεις ν' άνέλθης
εις του Χάρου το άχαρες πλοίον;
Διατί τόνον βιάσθεις ν' άνέλθης
εις ένα τόνον άχαρες τοπίον;

«Έναν άναγνωστή μας. Δυστυχώς μας είνε άπολύτως άδύνατον να σας ευχαριστήσουμε και να καταχωρήσουμε, παραβαίνοντας άπαρεγκλίτους άρχας μας, τη δημοσίευσή που μας στέλλετε. Τις διαβέ-δρασιές που μας άποστείλατε, τις διαβέ-δρασιές σύμφωνα με την ύπόδειξή σας. Α. Περνάρη ν. Κύπρον. Δεν έχετε καθόλου δίκιο σ' αυτό που μας γράφετε σχετικά με τις παρατηρήσεις του κριτικού μας για τη μετάφρασή σας του «Άσματος Άσμάτων». Κι' αν παραδεχτούμε την άποψή σας, ποιά σχέσις μπορεί να όπάρχη μεταξύ της δημοτικής ποιήσεως των Έσθρων πρό-τρων και τεσσάρων χιλιετηρίδων και της δικής μας δημοτικής ποιήσεως; Ο δέ κριτικός μας, γρά-φοντας ότι δώσατε στη με-τάφρασή σας ύψος δημοτικού τραγουδιού, έννοουσε έλληνικό δημοτικό τραγουδίσι. Κάκιαν Βου-δούρη. Χαλκίδα. Άναποκρίσεις εδχαρίτως δε-κατά.

ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ ΦΙΛΟΥ
Απλήρες ό φίλε απλήρες
εις τον ούρανόν την αλωνίαν σιγήν
και ήμάς τους δυσμοίρους άφήκες
εις των θνητών την αλωνίαν πηγήν.

Διατί τόνον βιάσθεις ν' άνέλθης
εις του Χάρου το άχαρες πλοίον;
Διατί τόνον βιάσθεις ν' άνέλθης
εις ένα τόνον άχαρες τοπίον;

«Έναν άναγνωστή μας. Δυστυχώς μας είνε άπολύτως άδύνατον να σας ευχαριστήσουμε και να καταχωρήσουμε, παραβαίνοντας άπαρεγκλίτους άρχας μας, τη δημοσίευσή που μας στέλλετε. Τις διαβέ-δρασιές που μας άποστείλατε, τις διαβέ-δρασιές σύμφωνα με την ύπόδειξή σας. Α. Περνάρη ν. Κύπρον. Δεν έχετε καθόλου δίκιο σ' αυτό που μας γράφετε σχετικά με τις παρατηρήσεις του κριτικού μας για τη μετάφρασή σας του «Άσματος Άσμάτων». Κι' αν παραδεχτούμε την άποψή σας, ποιά σχέσις μπορεί να όπάρχη μεταξύ της δημοτικής ποιήσεως των Έσθρων πρό-τρων και τεσσάρων χιλιετηρίδων και της δικής μας δημοτικής ποιήσεως; Ο δέ κριτικός μας, γρά-φοντας ότι δώσατε στη με-τάφρασή σας ύψος δημοτικού τραγουδιού, έννοουσε έλληνικό δημοτικό τραγουδίσι. Κάκιαν Βου-δούρη. Χαλκίδα. Άναποκρίσεις εδχαρίτως δε-κατά.

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΛΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΖΑΚΥΝΘΟΣ. — Την Κυριακήν 19 'Ιουνίου εις το γήπεδον της «Αθλητ. Ένώσεως Ζακύνθου» συντηρήθησαν εις φιλικόν άγώνα αι ομάδες «Ένωσις» και «Σαλίνους».

Νικήτρια άνεδείχθη η «Ένωσις» διά τεριμάτων 5 έναντι 2 του «Σαλίνους».

Δ. Γ. ΑΕΟΝΤΑΡΑΚΗΣ

ΧΑΛΚΙΣ. — Την περασμένη Κυριακή έφτασε στη Χαλκίδα ο «Όλυμπιακός», πρωταθλήτρια Λαμίας, και συντηρήθη με την άριστη ομάδα της πόλεώς μας «Προσποντίς». Νικήτρια άνεδείχθη η «Προσποντίς», σημειώσασα 7 τέρατα έναντι 2 της αντιπάλου. Την νικήτριαν άπέτέλουν οι κ.κ. Βαχαλώρης, Ζαρίφης, Μαργέτης, Παπαγεωργίου, Τσιβούλης, Οικονομίδης, Ζιάκας, Βεονέζος, Μαργαρίτης, Γιαγκάκης και Δρακόπουλος.

ΚΑΚΙΑ ΒΟΥΔΟΥΡΗ

«Έναν άναγνωστή μας. Δυστυχώς μας είνε άπολύτως άδύνατον να σας ευχαριστήσουμε και να καταχωρήσουμε, παραβαίνοντας άπαρεγκλίτους άρχας μας, τη δημοσίευσή που μας στέλλετε. Τις διαβέ-δρασιές που μας άποστείλατε, τις διαβέ-δρασιές σύμφωνα με την ύπόδειξή σας. Α. Περνάρη ν. Κύπρον. Δεν έχετε καθόλου δίκιο σ' αυτό που μας γράφετε σχετικά με τις παρατηρήσεις του κριτικού μας για τη μετάφρασή σας του «Άσματος Άσμάτων». Κι' αν παραδεχτούμε την άποψή σας, ποιά σχέσις μπορεί να όπάρχη μεταξύ της δημοτικής ποιήσεως των Έσθρων πρό-τρων και τεσσάρων χιλιετηρίδων και της δικής μας δημοτικής ποιήσεως; Ο δέ κριτικός μας, γρά-φοντας ότι δώσατε στη με-τάφρασή σας ύψος δημοτικού τραγουδιού, έννοουσε έλληνικό δημοτικό τραγουδίσι. Κάκιαν Βου-δούρη. Χαλκίδα. Άναποκρίσεις εδχαρίτως δε-κατά.

ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ ΦΙΛΟΥ

Απλήρες ό φίλε απλήρες
εις τον ούρανόν την αλωνίαν σιγήν
και ήμάς τους δυσμοίρους άφήκες
εις των θνητών την αλωνίαν πηγήν.

Διατί τόνον βιάσθεις ν' άνέλθης
εις του Χάρου το άχαρες πλοίον;
Διατί τόνον βιάσθεις ν' άνέλθης
εις ένα τόνον άχαρες τοπίον;

«Έναν άναγνωστή μας. Δυστυχώς μας είνε άπολύτως άδύνατον να σας ευχαριστήσουμε και να καταχωρήσουμε, παραβαίνοντας άπαρεγκλίτους άρχας μας, τη δημοσίευσή που μας στέλλετε. Τις διαβέ-δρασιές που μας άποστείλατε, τις διαβέ-δρασιές σύμφωνα με την ύπόδειξή σας. Α. Περνάρη ν. Κύπρον. Δεν έχετε καθόλου δίκιο σ' αυτό που μας γράφετε σχετικά με τις παρατηρήσεις του κριτικού μας για τη μετάφρασή σας του «Άσματος Άσμάτων». Κι' αν παραδεχτούμε την άποψή σας, ποιά σχέσις μπορεί να όπάρχη μεταξύ της δημοτικής ποιήσεως των Έσθρων πρό-τρων και τεσσάρων χιλιετηρίδων και της δικής μας δημοτικής ποιήσεως; Ο δέ κριτικός μας, γρά-φοντας ότι δώσατε στη με-τάφρασή σας ύψος δημοτικού τραγουδιού, έννοουσε έλληνικό δημοτικό τραγουδίσι. Κάκιαν Βου-δούρη. Χαλκίδα. Άναποκρίσεις εδχαρίτως δε-κατά.

ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ ΦΙΛΟΥ
Απλήρες ό φίλε απλήρες
εις τον ούρανόν την αλωνίαν σιγήν
και ήμάς τους δυσμοίρους άφήκες
εις των θνητών την αλωνίαν πηγήν.

Διατί τόνον βιάσθεις ν' άνέλθης
εις του Χάρου το άχαρες πλοίον;
Διατί τόνον βιάσθεις ν' άνέλθης
εις ένα τόνον άχαρες τοπίον;

«Έναν άναγνωστή μας. Δυστυχώς μας είνε άπολύτως άδύνατον να σας ευχαριστήσουμε και να καταχωρήσουμε, παραβαίνοντας άπαρεγκλίτους άρχας μας, τη δημοσίευσή που μας στέλλετε. Τις διαβέ-δρασιές που μας άποστείλατε, τις διαβέ-δρασιές σύμφωνα με την ύπόδειξή σας. Α. Περνάρη ν. Κύπρον. Δεν έχετε καθόλου δίκιο σ' αυτό που μας γράφετε σχετικά με τις παρατηρήσεις του κριτικού μας για τη μετάφρασή σας του «Άσματος Άσμάτων». Κι' αν παραδεχτούμε την άποψή σας, ποιά σχέσις μπορεί να όπάρχη μεταξύ της δημοτικής ποιήσεως των Έσθρων πρό-τρων και τεσσάρων χιλιετηρίδων και της δικής μας δημοτικής ποιήσεως; Ο δέ κριτικός μας, γρά-φοντας ότι δώσατε στη με-τάφρασή σας ύψος δημοτικού τραγουδιού, έννοουσε έλληνικό δημοτικό τραγουδίσι. Κάκιαν Βου-δούρη. Χαλκίδα. Άναποκρίσεις εδχαρίτως δε-κατά.

ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ ΦΙΛΟΥ
Απλήρες ό φίλε απλήρες
εις τον ούρανόν την αλωνίαν σιγήν
και ήμάς τους δυσμοίρους άφήκες
εις των θνητών την αλωνίαν πηγήν.

Διατί τόνον βιάσθεις ν' άνέλθης
εις του Χάρου το άχαρες πλοίον;
Διατί τόνον βιάσθεις ν' άνέλθης
εις ένα τόνον άχαρες τοπίον;

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛ. ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ Α. Ε.

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
1879

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΚΑΛΑΜΩΝ
1918

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΤΡΙΠΟΛΙΣ
ΣΠΑΡΤΗ
ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ
ΜΟΛΑΟΙ

ΚΑΛΑΜΑΙ
ΜΕΣΣΗΝΗ
ΜΕΛΙΓΑΛΑΣ
ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ
ΚΡΕΣΤΑΙΝΑ

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ "ΠΙΣΤΟΤΡΑΠ,"

